ROGER ZELAZNY

AMBER

Semnul unicornului

III

Roger Zelazny
Sign of the Unicorn
Copyright © 1975 by Roger Zelazny
Copyright © TRITONIC 2007 pentru prezenta ediţie
limba română

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5, Bucureşti
e-mail: editura@tritonic ro
tel./fax.: +40.2 1 .242.73.77

www fiction ro
www.tiitonic ro

Colecţia: fiction.ro
Coordonator: MICHAEL HAULICA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ZELAZNY, ROGER
Semnul unicornului / Roger Zelazny ,
Trad. Eugen Cristea - Bucureşti: Tritonic. 2007
ISBN 978-973-733-l47-2

I. Cristea, Eugen (trad.)

821.135 1-31

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: IOANA STANESCU
Tehnoredactor: OFELIA COSMAN

Comanda nr. T318 / iulie 2007
Bun de tipar: iulie 2007

Tipărit in România

ROGER ZELAZNY

SEMNUL UNICORNULUI

Traducere de EUGEN CRISTEA

TRITONIC
fiction.ro

Roger Zelazny (1937-l995) s-a născut în Euclid, Ohio. A absolvit Universitatea Columbia din New York cu o diplomă în teatrul elisabetan şi iacobin, fapt reflectat şi în scrierile sale.

Prima sa povestire a apărut în 1962, iar din 1969 s-a concentrat exclusiv asupra scrisului. S-a impus rapid, în anii ´60, ca fiind unul dintre cei mai importanţi reprezentanţi ai New Wave-ului, alături de scriitori ca Brian Aldiss, John Brunner, Philip Jose Farmer, M. John Harrison, Ursula K. LeGuin, Robert Silverberg şi Philip K. Dick.

Literatura sa combină surse de inspiraţie foarte diverse, de la mitologie (greacă, hindusă, egipteană etc.) la clasicii francezi, britanici şi americani ai sfîrşitului de secol XIX şi începutului de secol XX, pînă la romanele poliţiste din anii '40 ale lui Raymond Chandler. A experimentat constant în materie de stil, trecînd adeseori graniţa dintre fantasy şi science fiction.

Seria Amber cuprinde zece romane care au fost publicate între anii 1970 şi 1991.

Romanele şi nuvelele sale i-au adus, printre altele, şase premii Hugo, trei premii Nebula şi două premii Locus.

Pentru Jadawin şi Demiurgul său, fără să uităm de Kickaha.

I

Am ignorat întrebările din privirea grăjdarului cînd am lăsat jos oribila povară şi am condus calul în grajd pentru îngrijiri. Mantia mea nu putea ascunde natura conţinutului cînd am aruncat poalele peste umăr şi m-am îndreptat spre intrarea din spate a palatului. Iadul îşi va cere în curînd plata.

Am ocolit zona de antrenament şi am luat-o pe drumul care ducea către capătul sudic al grădinilor palatului. Priviri mai puţine pe parcurs. Oricum urma să fiu remarcat, dar ar fi fost mai puţin jenant decît dacă aş fi mers prin faţă, unde se petrec atîtea. La naiba.

Şi, din nou, la naiba. Am parte de necazuri din plin. Dar se pare că cei care au şi primesc. O formă spirituală de dobîndă, bănuiesc.

Lîngă fintîna din capătul îndepărtat al grădinii se aflau cîţiva pierde-vară. De asemenea, două gărzi treceau printre tufişurile de pe marginea potecii. Mă văzură venind, avură o discuţie scurtă şi priviră în cealaltă parte. Prudenţi.

Eu, revenit de mai puţin de o săptămînă. Majoritatea problemelor – încă nerezolvate. Curtea din Amber, plină de suspiciune şi nelinişte. Acum, asta: o moarte care să pună şi mai mult în pericol scurta, nefericita pre-domnie a lui Corwin întîiul: eu.

Acum era vremea să fac ceva ce trebuie făcut în clipa asta. Dar fuseseră atîtea de făcut, chiar de la bun început. Nu era ca şi cum aş fi greşit din lipsă de atenţie, după cum vedeam eu lucrurile. Stabilisem prioritităţile şi acţionasem în consecinţă. Acum, totuşi…

Am traversat grădina, ieşind din umbră şi intrînd în lumina piezişă a soarelui. M-am repezit pe scara largă, în spirală. O santinelă luă poziţia de drepţi cînd am intrat în

palat. Am luat-o pe scara din dos, apoi sus la etajul al doilea. Apoi al treilea.

Din dreapta, fratele meu Random ieşi din apartamentul său în hol.

— Corwin! rosti, examinîndu-mi chipul. Ce s-a întîmplat? Te-am văzut de la balcon şi…

— Înăuntru, am spus, arătîndu-i din ochi. Vom avea o conferinţă privată. Acum.

Ezită, uitîndu-se la povara mea.

— Hai s-o ţinem la două încăperi mai încolo. Okay? Vialle e acolo.

— În regulă.

O luă înainte, deschise uşa. Am intrat într-un mic salonaş, am căutat un loc potrivit, am lăsat corpul să cadă. Random se holbă la balot.

— Eu ce ar trebui să fac? întrebă.

— Despachetează bunătăţile şi aruncă o privire.

Îngenunche şi desfăcu mantia. O înfăşură la loc.

— Mort de-a binelea, remarcă. Care-i problema?

— Nu te-ai uitat destul de atent. Ridică-i pleoapele. Deschide-i gura şi uită-te la dinţi. Pipăie-i ghearele de pe dosul mîinilor. Numără-i articulaţiile degetelor. Apoi să-mi spui tu care e problema.

Începu să facă toate acestea. De îndată ce îi privi mîinile se opri şi încuviinţă.

— În regulă, zise. Îmi amintesc.

— Aminteşte-ţi cu voce tare.

— Eram în apartamentul Florei…

— Acolo am văzut *eu* pentru prima oară o creatură ca asta, am rostit. Te urmăreau pe tine, oricum. N-am aflat niciodată de ce.

— Ai dreptate, n-am avut niciodată ocazia să-ţi povestesc. N-am fost împreună prea mult. Straniu… De unde a apărut ăsta?

Am ezitat, oscilînd între a-i smulge lui povestea şi a o spune pe a mea. A mea cîştigă, pentru că-mi aparţinea şi

era foarte presantă.

Am oftat şi m-am afundat într-un scaun.

— Tocmai ne-am pierdut încă un frate, am spus. Caine e mort. Am ajuns acolo un pic prea tîrziu. Această creatură – persoană – a făcut-o. Aş fi vrut-o în viaţă, din motive evidente. Numai că a sărit la bătaie. Nu prea am avut de ales.

Fluieră uşor, se aşeză pe scaunul din faţa mea.

— Înţeleg, spuse foarte moale.

I-am examinat chipul. Să fi fost acesta un zîmbet vag care pîndea să intre şi să-l întîlnească pe al meu? Foarte posibil.

— Nu, am spus categoric. Dacă s-ar fi petrecut altcumva, aş fi avut grijă să aranjez ceva cu mai puţine dubii privind nevinovăţia mea. Ţi-am povestit exact cum s-a întîmplat în realitate.

— În regulă, spuse. Unde e Caine?

— Sub un strat de ţărînă, lîngă Dumbrava Unicornului.

— Poate trezi suspiciuni acolo. Celorlalţi.

Am încuviinţat.

— Ştiu. A trebuit să ascund trupul şi să-l acopăr între timp. Nu puteam pur şi simplu să-l aduc înapoi şi să-ncep să evit întrebările. Mai ales cînd aici mă aşteptau informaţii importante, în capul tău.

— Bine, spuse. Nu ştiu cît sînt de importante, dar sînt ale tale. Dar nu mă lăsa aşa, hei! Cum s-a întîmplat?

— Era imediat după prînz. Mîncasem jos, în port, cu Gérard. După aceea, Benedict mă adusese prin Atuul său. Întors în apartamentele mele, am găsit un bileţel care, aparent, fusese strecurat pe sub uşă. Mi se cerea o întîlnire privată, mai tîrziu după-amiază, în Dumbrava Unicornului. Era semnat „Caine”.

— Mai ai încă bileţelul?

— Da. L-am scos din buzunar şi i l-am dat. Uite.

Îl examină şi clătină din cap.

— Nu ştiu, rosti. Ar *putea* fi scrisul lui – dacă era pe fugă

– dar nu cred.

Am ridicat din umeri. Am luat înapoi bileţelul, l-am împăturit, l-am pus deoparte.

— Oricum, am încercat să-l contactez prin Atuul lui, ca să nu mai plec. Dar nu primea mesajul. Bănuiesc că voia să menţină secretul locului în care se afla, dacă era atît de important. Aşa că am luat un cal şi am pornit la drum.

— Ai spus cuiva unde te duci?

— Nici vîntului. Hotărîsem să antrenez calul, aşa că am călărit într-un ritm destul de susţinut. N-am văzut cum s-au petrecut lucrurile, dar l-am văzut pe Caine la pămînt cînd am intrat în pădure. Avea gîtul tăiat şi, cîţiva paşi mai încolo, am văzut urme de luptă în tufişuri. Am alergat după creatură, am ajuns-o, m-am luptat cu ea, a trebuit s-o ucid. Nu am conversat în timp ce se petreceau toate astea.

— Eşti sigur că ai ucis pe cine trebuia?

— Cît de sigur poţi fi în asemenea împrejurări. Urmele de paşi duceau spre Caine. Avea sînge proaspăt pe haine.

— Poate că era al lui.

— Mai uită-te o dată. Nici o rană. I-am frînt gîtul. Bineînţeles că mi-am amintit unde văzusem ceva asemănător, aşa că l-am adus direct la tine. Înainte însă de a-mi spune ceva, mai e un lucru – doar un argument hotărîtor. Am dat la iveală al doilea bileţel, i l-am înmînat. Creatura avea asta asupra ei. Presupun că îl luase de la Caine.

Random îl citi, dădu din cap şi mi-l înapoie.

— De la tine către Caine, cerînd să vă întîlniţi acolo. Da. Înţeleg. Inutil de comentat…

— Inutil, am rostit. Şi, la prima vedere, seamănă un pic cu scrisul meu…

— Mă întreb ce s-ar fi întîmplat dacă ai fi ajuns tu primul acolo?

— Probabil nimic. În viaţă şi arătînd rău – se pare că aşa mă voiau. Şmecheria a fost să ne aducă acolo în ordinea potrivită, iar eu nu m-am grăbit îndeajuns ca să ratez ce s-a

petrecut după aceea.

Încuviinţă.

— Dacă e s-o luăm după planificarea timpului, rosti, trebuie să fi fost cineva de-aici, din palat. Vreo idee?

Am chicotit şi am luat o ţigară. Am aprins-o şi am chicotit
iar.

— Eu tocmai m-am întors. Tu ai fost aici tot timpul, am spus. Cine mă urăşte cel mai tare zilele astea?

— Asta e o întrebare stînjenitoare, Corwin, afirmă el. Fiecare are cîte un cui împotriva ta. În mod normal, l-aş numi pe Julian. Numai că, în cazul de faţă, nu prea se potriveşte.

— De ce nu?

— El şi Caine se înţelegeau foarte bine. De ani de zile. Aveau grijă unul de altul, pierdeau vremea împreună. Prieteni la toartă. Julian e rece şi meschin şi la fel de dezgustător cum ţi-l aminteşti. Dar dacă i-a plăcut de cineva, acela e Caine. Nu cred că i-ar fi făcut aşa ceva, nici măcar ca să ajungă la tine. Una peste alta, în mod sigur ar fi găsit o mulţime de alte căi, dacă îşi dorea.

Am oftat.

— Cine urmează?

— Nu ştiu, chiar nu ştiu.

— OK. Ce reacţii vezi tu la chestia asta?

— Eşti pierdut, Corwin. Toţi vor crede că tu ai făcut-o, indiferent ce-ai spune.

Am arătat spre cadavru. Random clătină din cap.

— Ăsta ar putea fi considerat un amărît pe care l-ai extras din Umbră ca să ai pe cine da vina.

— Ştiu, am spus. Ce caraghios, revenind în Amber aşa cum am revenit, am sosit în momentul ideal de a mă situa într-o poziţie avantajoasă.

— În momentul perfect, aprobă Random. Nici măcar n-a trebuit să-l ucizi pe Eric ca să obţii ce ţi-ai dorit. Asta a fost mîna destinului.

— Da. Totuşi, nu e un secret că pentru asta am venit, şi e doar o chestiune de timp înainte ca trupele mele – mercenari, înarmaţi cu totul special şi încartiruiţi aici – să declanşeze cine ştie ce sentimente rele. Numai prezenţa unei ameninţări din exterior m-a salvat pînă acum. Şi apoi mai e vorba şi de acţiunile pe care sînt suspectat că le-am făcut înainte de a reveni – de pildă, uciderea slujitorilor lui Benedict. Şi acum, asta…

— Da, spuse Random, mi-am dat seama de îndată ce mi-ai zis. Cînd tu şi cu Bleys aţi atacat cu ani în urmă, Gérard şi-a desfăşurat o parte din flotă astfel încît să nu-ţi stea în cale. Caine, pe de altă parte, a intrat în luptă cu vasele lui şi te-a pus pe fugă. Acum că a murit, îmi imaginez că-l vei pune pe Gérard la comanda întregii flote.

— Păi, pe cine altcineva? El e cel mai potrivit.

— Cu toate astea…

— Cu toate astea. Corect. Dacă ar fi trebuit să ucid pe cineva ca să-mi întăresc poziţia, alegerea logică ar fi fost Caine. Asta e adevărul adevărat.

— Cum propui să rezolvăm asta?

— Să spunem tuturor ce s-a întîmplat şi să încercăm să descoperim cine se ascunde în spatele poveştii. Ai vreo sugestie mai bună?

— Încercam să mă gîndesc cum să-ţi ofer un alibi. Dar nu pare a fi o idee bună.

Am clătinat din cap.

— Tu eşti prea apropiat de mine. Indiferent cît de bine facem să sune povestea, probabil că va avea efectul contrar.

— Te-ai gîndit să recunoşti fapta?

— Da. Dar autoapărarea iese din discuţie. Cu gîtul tăiat, asta înseamnă că a fost luat prin surprindere. Şi n-am nervi să născocesc o dovadă că el punea la cale ceva suspect şi să spun că l-am ucis spre binele Amberului. Refuz hotărît să-mi asum o vină imaginară în condiţiile astea. Şi aşa aş arăta rău.

— Dar cu o reputaţie cu adevărat dură.

— Nu genul de duritate pe care îl vreau pentru felul în care aş dori eu să meargă lucrurile. Nu, asta iese din discuţie.

— Dar asta acoperă totul. Mă rog, aproape.

— Ce vrei să spui prin „aproape”?

Îşi studie unghia degetului mare al mîinii stîngi cu ochii mijiţi.

— Ei bine, mie mi se pare că dacă există şi altcineva pe care eşti nerăbdător să-l elimini din peisaj, acum e momentul să ai în vedere că o înscenare poate fi adesea schimbată.

M-am gîndit la cele spuse şi mi-am terminat ţigara.

— Nu-i rău, am spus, numai că, pe moment, nu mai am nici un frate disponibil. Nici măcar pe Julian. Oricum, lui ar fi cel mai greu să îi înscenezi ceva.

— Nu e neapărat nevoie să fie din familie, zise. Există nenumăraţi nobili Amberiţi care ar avea suficiente motive. De pildă, Sir Reginald…

— Las-o, Random. Iese din discuţie.

— OK. Înseamnă că am epuizat micile mele celule cenuşii.

— Sper că nu cele însărcinate cu memoria.

— E-n regulă.

Oftă. Îşi întinse oasele. Se ridică, păşi peste celălalt ocupant al încăperii şi se îndreptă spre fereastră. Trăgînd draperiile, privi afară un timp.

— E-n regulă, repetă. Sînt atîtea de spus…

După care îşi aminti cu voce tare.

II

În timp ce sexul se află în fruntea unui număr mare de clasamente, cu toţii avem şi alte lucruri pe care ne place să le facem între timp. Mie, Corwin, îmi plac bătutul la tobe,

zborul în atmosferă şi jocurile de noroc – fără vreo ordine anume. Mă rog, poate zborul are un uşor avans – cu planorul, în balon şi altele – dar, după cum ştii, totul depinde de starea de spirit a momentului. Vreau să zic, întreabă-mă altă dată şi o să-ţi povestesc şi despre altele. Depinde de ce-ţi doreşti cel mai tare în clipa respectivă.

Oricum, acum cîţiva ani mă aflam aici, în Amber. Fără prea multă treabă. Doar în vizită şi fiind o pacoste. Pe atunci, tata încă domnea şi, cînd am observat că intră într-una din stările lui de proastă dispoziţie, am hotărît că e timpul să pornesc la plimbare. Una lungă. Remarcasem adesea că afecţiunea lui pentru mine e invers proporţională cu distanţa la care mă aflam. Mi-a dat un bici de călărie elegant drept cadou de plecare – ca să grăbească procesul de afecţiune, bănuiesc. Oricum, era un bici foarte elegant – bătut în argint, lucrat foarte frumos – şi mi-a fost de mare folos. Am hotărît să plec în căutarea unei colecţii din toate micile mele plăceri într-un mic ungher din Umbră.

A fost o călătorie lungă – n-o să te plictisesc cu detaliile – şi era destul de departe de Amber, aşa cum se întîmplă de obicei. De data asta, nu eram în căutarea unui loc în care să fiu cu adevărat important. Asta poate deveni fie plictisitor, fie dificil, şi destul de rapid, în funcţie de cît de responsabil îţi doreşti să fii. Acum îmi doream să fiu o nonentitate iresponsabilă şi să mă simt bine.

Texorami era un oraş portuar întins, cu zile sufocante şi nopţi lungi, cu muzică bună, jocuri de noroc douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dueluri în fiecare dimineaţă şi, între timp, schilodiri pentru cei care n-aveau răbdare. Iar curenţii de aer erau fabuloşi. Aveam un mic planor roşu, cu care obişnuiam să fac sky-surfing la fiecare două zile. Era o viaţă plăcută. Băteam la tobe ore în şir într-o pivniţă din susul rîului, unde pereţii asudau aproape la fel de tare precum clienţii, iar fumul îneca luminile ca într-o baie de lapte. Cînd terminam de cîntat plecam să caut distracţie, femei sau cărţi, de obicei. Şi asta îmi ocupa tot

restul nopţii. Blestematul de Eric! Asta îmi aminteşte iarăşi… Odată m-a acuzat că trişez la cărţi, ştiai asta? Şi ăsta e cam singurul lucru la care n-aş trişa. Iau foarte în serios jocul de cărţi. Sînt bun şi sînt şi norocos. Eric nu era nici una, nici alta. Necazul lui e că era atît de priceput în atît de multe lucruri, încît n-ar fi recunoscut nici faţă de sine că există lucruri pe care alţii le pot face mai bine. Dacă-l învingeai în orice însemna că trişai. Într-o noapte a declanşat un scandal monstru – putea să devină grav de tot – dar Gérard şi Caine l-au domolit. Recunosc, Caine a fost corect. Atunci mi-a luat apărarea. Sărmanul… Nasol mod de a muri, nu? Gîtul… În orice caz, iată-mă în Texorami, bătînd toba şi cucerind femei, cîştigînd la cărţi şi călărind prin văzduh. Palmieri şi mixandre înflorind noaptea. O mulţime de arome plăcute în port – mirodenii, cafea, catran, sare – ştii tu. Lume bună, negustori şi zilieri – aceleaşi chipuri ca aproape peste tot. Marinari şi drumeţi diverşi sosind şi plecînd. Tipi ca mine trăind la limita lucrurilor. Am petrecut în Texorami mai mult de doi ani fericiţi. Pe bune. Fără prea multe contacte cu alţii. Doar cîteva ilustrate gen „salutări” prin intermediul Atuurilor, din cînd în cînd, şi cam atît. Amberul îmi ieşise destul de mult din minte. Toate astea s-au schimbat într-o noapte cînd stăteam cu un ful în mînă şi tipul de vizavi de mine încerca să se hotărască dacă blufam sau nu.

Valetul de caro începu să-mi vorbească.

Da, aşa a început. Oricum, eram într-o dispoziţie ciudată. Tocmai terminasem două mîini foarte bune şi încă pluteam în ceruri. Pe deasupra, eram şi terminat fizic după o lungă şedinţă de sky-surfing şi nici nu dormisem prea mult cu o noapte înainte. Mi-am zis mai tîrziu că, probabil, o ciudăţenie mentală asociată cu Atuurile m-a făcut să mi se pară aşa cînd cineva a încercat să mă contacteze şi aveam cărţi de joc în mînă – orice fel de cărţi. De obicei, fireşte, primim mesajul cu mîinile goale, în afară de cazul în care noi stabilim contactul. Se prea poate ca subconştientul meu

– care în clipa aceea era cam de capul lui – să se fi agăţat, din obişnuinţă, de materialul disponibil. Totuşi, mai tîrziu am avut motive să mă îndoiesc. Chiar nu ştiu.

Valetul rosti: „Random”. Apoi chipul se înceţoşă şi zise: „Ajută-mă”. Am început să simt personalitatea, dar era foarte slabă. Totul era foarte slab. Apoi chipul se clarifică şi mi-am dat seama că avusesem dreptate. Era Brand. Arăta ca naiba, şi părea să fie legat sau înlănţuit de ceva. „Ajută-mă”, rosti iar.

— Sînt aici, am spus. Ce s-a întîmplat?

—… prizonier, spuse, şi încă ceva ce n-am putut distinge.

— Unde? am întrebat.

La aceasta clătină din cap.

— Nu te pot aduce aici, rosti. N-am Atuuri şi sînt prea slăbit. Va trebui să ajungi pe drumul cel lung…

Nu l-am întrebat cum reuşise să mă contacteze fără Atuul meu. Primul lucru, şi cel mai important, era să aflu unde e. L-am întrebat cum l-aş putea localiza.

— Priveşte foarte de-aproape, zise. Aminteşte-ţi fiecare imagine. S-ar putea să nu ţi le pot arăta decît o singură dată. Vino înarmat…

Atunci am văzut fundalul – peste umărul lui, dincolo de o fereastră, peste un crenel, nu pot fi sigur. Era undeva departe de Amber, unde umbrele îşi pierd minţile. Mai departe decît mi-ar plăcea să merg. Dezolant, în culori schimbătoare. Incandescent. Zi fără soare pe cer. Stînci care alunecau pe pămînt precum corăbiile. Şi acolo, Brand într-un fel de turn – un mic punct de stabilitate în peisajul curgător. Mi-am amintit, da. Şi mi-am amintit prezenţa supranaturală înfăşurată la baza turnului. Strălucitoare. Prismatică. Un fel de supraveghetor, se pare – prea strălucitor ca să-mi dau seama de formă, ca să-i ghicesc mărimea. Apoi, totul dispăru. Într-o clipită. Şi iată-mă aici, privind iar la Valetul de caro, cu tipul de vizavi neştiind dacă trebuie să se enerveze pentru lunga mea absenţă sau

să să se întrebe dacă nu cumva mi-e rău.

Am închis prăvălia cu o ultimă mînă şi m-am dus acasă. M-am întins pe pat, fumînd şi reflectînd. Brand se afla încă în Amber cînd plecasem. Totuşi, mai tîrziu, cînd mă interesasem de el, nimeni nu ştia pe unde bîntuie. Avusese una dintre perioadele lui melancolice, ieşise din ea într-o bună zi şi dispăruse. Asta era tot. Nici un mesaj de nici un fel. Nu răspundea, nu vorbea.

Am încercat să examinez situaţia sub toate aspectele. Era inteligent, al naibii de inteligent. Poate cea mai ascuţită minte a întregii familii. Dăduse de necaz şi mă contactase. Eric şi Gérard erau tipul de erou, şi probabil că s-ar fi aruncat cu bucurie în miezul aventurii. Caine ar fi acceptat din curiozitate, cred. Julian, ca să demonstreze că e mai bun decît noi toţi şi ca să cîştige puncte în faţa tatei. Sau, cel mai simplu, Brand putea să-l fi contactat direct pe tata. Tata ar fi rezolvat cumva situaţia. Numai că Brand mă chemase pe mine. De ce?

Mi-am imaginat că poate unul sau mai mulţi dintre ceilalţi erau responsabili de ceea ce se petrecuse. Dacă, să zicem, tata începuse să-l favorizeze… Bine. Ştii tu. Eliminarea binelui. Şi dacă l-ar fi chemat pe tata, ar fi părut o slăbiciune.

Aşa că mi-am reprimat impulsul de a striga după întăriri. El mă contactase şi era foarte posibil ca eu să-i tai gîtul destăinuind oricui din Amber faptul că trimisese mesajul. OK. Ce aveam eu de-a face cu asta?

Dacă implica succesiunea şi într-adevăr devenise favoritul tatei, mi-am închipuit că ar fi şi moduri mai rele în care să-şi aducă aminte de mine. Şi dacă nu… Existau multe posibilităţi. Poate că dăduse peste ceva care se petrecea acasă, ceva despre care ar fi fost bine să ştiu. Eram chiar curios în ceea ce priveşte mijloacele pe care le folosise pentru a evita să folosească Atuurile. Deci curiozitatea, aş spune, m-a determinat să merg de unul singur şi să încerc să-l salvez.

Am şters praful de pe Atuurile mele şi am încercat să-l contactez din nou. Aşa cum probabil te aşteptai, nici un răspuns. Apoi am tras un somn zdravăn şi am încercat încă o dată dimineaţa. Din nou, nimic. OK, n-are rost să mai aştept.

Mi-am curăţat spada, am mîncat un prînz pantagruelic şi am tras pe mine nişte haine ponosite. Am luat şi o pereche de ochelari de protecţie polarizaţi. Nu ştiam cum vor funcţiona acolo, dar chestia aia pe post de paznic era al naibii de strălucitoare şi niciodată nu strică să încerci ceva nou dacă îţi vine vreo idee. Din acelaşi motiv, mi-am luat şi o armă. Aveam sentimentul că e inutilă – şi aveam dreptate. Dar, aşa cum am spus, niciodată nu ştii pînă nu încerci.

Singura persoană de la care mi-am luat rămas bun a fost un alt baterist, pentru că, înainte de a pleca, m-am oprit să-i dau lui setul meu de tobe. Ştiam că va avea grijă de ele.

Apoi am coborît la hangar, am pregătit planorul, m-am avîntat în înalturi şi am prins un curent de aer potrivit. Părea un mod bun de a o face.

Nu ştiu dacă ai zburat vreodată prin Umbră, dar… Nu? Ei bine, am zburat peste mare pînă cînd pămîntul a devenit doar o linie neclară înspre nord. Apoi, am văzut cum apele de sub mine capătă culoarea cobaltului, rămîn în urmă şi îşi agită crestele scînteietoare. Vîntul şi-a schimbat direcţia. M-am răsucit. M-am întrecut cu valurile înspre coastă sub un cer întunecat. Cînd am revenit la gurile rîului, Texorami dispăruse, fiind înlocuit de kilometri întregi de mlaştini. Am folosit curenţii din interior, traversînd şi retraversînd fluviul în funcţie de noile meandre şi răsuciri pe care le achiziţionase. Adio cheiuri, şosele, trafic. Arborii erau înalţi.

Înspre apus se adunau nori roz, sidefii şi galbeni. Soarele trecea de la portocaliu, prin roşu, spre galben. Clatini din cap? Vezi tu, soarele era preţul oraşelor. În grabă, le depopulez – sau, mai degrabă, merg pe calea

naturii. La altitudinea asta, artefactele îţi pot distrage atenţia. Nuanţele şi textura devin cele mai importante pentru mine. La asta mă referеam cînd spuneam că zborul e un pic altfel.

Deci, am luat-o spre apus pînă cînd pădurile au cedat locul întinderilor verzi, care se topiră iute, se dispersară, se transformară în cafeniu, bronz, galben. Lucitoare şi sfărîmicioase apoi, grămezi. Preţul acestora a fost o furtună. Am încercat să zbor prin ea cît mai mult, pînă cînd fulgerele au pornit să se intersecteze în apropiere şi am început să mă tem că rafalele sînt prea puternice pentru micul planor. Am coborît rapid, dar, ca rezultat, am dat peste mai mult verde dedesubt. Totuşi, am reuşit să ies din furtună cu un soare galben ferm şi strălucitor în spate. După un timp, am obţinut iar un deşert, dezolant şi vălurit.

Apoi soarele se micşoră şi şuviţele de nori îi biciuiră chipul, ştergîndu-l bucăţică cu bucăţică. Asta era scurtătura care m-a dus mult mai departe de Amber decît fusesem vreodată.

Soarele dispăruse, dar lumina rămăsese; la fel de strălucitoare, dar sinistră acum, fără vreo direcţie precisă. Mă deranja la ochi. Îmi distrugea perspectiva. Am redus din altitudine, limitîndu-mi cîmpul vizual. Curînd, apărură stînci mari şi am căutat formele pe care mi le aminteam. Treptat, acestea apărură.

Efectul de încovoiere, de plutire, era mai uşor de dus la bun sfîrşit în aceste condiţii, dar rezultatul mă zăpăcea din punct de vedere fizic. Era chiar mai dificil să apreciez eficacitatea controlului asupra planorului. Am ajuns mai jos decît credeam şi era cît p-aci să mă zdrobesc de o stîncă. Totuşi, în cele din urmă, se ridicară fumuri şi dansară flăcări exact aşa cum mi le reaminteam – fără vreun model prestabilit, doar ţîşnind ici şi colo din crevase, găuri, guri de peşteri. Culorile începură să se amestece după cum îmi aminteam din scurta mea privire. Apoi începu mişcarea propriu-zisă a stîncilor – rotaţie, plutire, asemenea unor

corăbii în derivă într-un loc de unde apar curcubee.

În clipa aceea, curenţii de aer înnebuniseră. Unul după altul, ca nişte fîntîni, m-am luptat cu ei cum am putut, dar ştiam că la altitudinea asta nu pot ţine situaţia sub control prea mult. Am ridicat aparatul la o înălţime considerabilă, uitînd de toate o vreme, în timp ce încercam să-l stabilizez. Cînd am privit din nou în jos, era ca şi cum aş fi văzut o regată de aisberguri negre. Stîncile se zbăteau, ciocnindu-se, dîndu-se înapoi, unindu-se iar, rotindu-se, arcuindu-se peste spaţiile deschise, trecînd unele printre altele. Apoi am fost izbit, silit să cobor, silit să urc – şi am văzut cum a cedat un montant. Le-am dat umbrelor un ultim ghiont, apoi am privit iar. În depărtare se ivise turnul, avînd la bază ceva mai strălucitor decît gheaţa sau aluminiul.

Şocul final realizase asta. Mi-am dat seama exact în clipa în care am simţit că vînturile declanşaseră o mişcare ciudată. Apoi mai multe cabluri au cedat şi m-am trezit coborînd – ca şi cum m-aş fi aflat pe o cascadă. Am ridicat botul aparatului, apoi l-am îndreptat brusc în jos, am văzut încotro ne duceam şi am sărit în ultima clipă. Sărmanul planor a fost pulverizat de unul din acei monoliţi rătăcitori. Mi-a părut mai rău de aparat decît de zgîrieturile şi cucuiele pe care le-am colecţionat.

Apoi a trebuit să mă mişc rapid, pentru că spre mine se îndrepta un deal. Am cotit amîndoi, din fericire în direcţii diferite. N-aveam nici cea mai vagă idee despre forţa lor motrice şi, la început, n-am sesizat nici un model prestabilit în mişcarea lor. Solul varia de la cald la extrem de fierbinte şi, o dată cu fumul şi jeturile de flăcări ocazionale, gaze rău mirositoare emanau prin numeroasele deschideri din pămînt. M-am grăbit spre turn, urmînd în mod voit o cale neregulată.

Mi-a luat mult timp să acopăr distanţa. Cît de mult, nu ştiu exact, din moment ce nu mai aveam o cale de a măsura timpul. Totuşi, începusem să observ unele mişcări regulate interesante. Mai întîi, stîncile mai mari se deplasau

cu o viteză mai mare decît cele mici. Apoi, parcă se deplasau pe o orbită una faţă de cealaltă – rotaţii în rotaţii în rotaţii, mai largi sau mai mici, dar fără a sta locului o clipă. Poate că mobilul prim era un fir de praf sau o unică moleculă – undeva. N-aveam nici timpul, nici dorinţa de a mă avînta într-o încercare de a determina centrul chestiunii. Avînd asta în minte, am reuşit să observ însă, pe măsură ce înaintam, îndeajuns de multe ca să fiu în stare să anticipez un număr de ciocniri ale stîncilor cu mult în avans.

Aşadar, Cavalerul Random sosi la turnul întunecat[1], da, cu arma într-o mînă, cu spada în cealaltă. Ochelarii îmi atîrnau de gît. Cu tot fumul şi lumina confuză, nu voiam să-i folosesc pînă cînd nu avea să fie absolut necesar.

Acum, din nu se ştie ce motiv, stîncile ocoleau turnul. Deşi părea că stă pe un deal, mi-am dat seama, pe măsură ce mă apropiam, că ar fi fost mai corect să spun că stîncile excavaseră un lighean enorm în apropiere. Din unghiul meu, nu puteam spune totuşi dacă efectul era al unei insule sau al unei peninsule.

Am alergat prin fum şi prundiş, evitînd jeturile de foc care tîşneau din crăpături şi găuri. În cele din urmă am urcat povîrnişul, abătîndu-mă din drum. Apoi, mai multe clipe am stat într-un loc la adăpostul eventualelor priviri din turn. Mi-am verificat armele, mi-am controlat respiraţia şi mi-am pus ochelarii de protecţie. O dată puse toate la punct, am depăşit locul şi m-am ghemuit.

Da, se vedea bine. Şi da, fiara era în aşteptare.

Era înspăimîntătoare, da, deoarece, într-un fel, era şi destul de frumoasă. Avea un corp de şarpe cu circumferinţa cît un butoi, cu un cap cam ca un imens ciocan cu vîrf spintecat, dar conic la capăt. Ochii, un verde foarte pal. Şi transparent ca sticla, cu linii foarte fine care păreau a fi solzi. Materia care îi circula în vene era, de asemenea,

[1] „Childe Roland to the Dark Tower Came” – poem de Robert Browning (1885). (n. red.)

destul de clară. Priveai exact în ea şi îi vedeai organele – opace sau tulburi, după caz. Puteai să te zăpăceşti numai privind cum funcţionau. Şi avea o coamă stufoasă, ca nişte ghimpi din sticlă, pe cap şi în jurul gîtului. Mişcarea fiarei cînd mă văzu, ridicînd capul şi îndreptîndu-l înainte, era ca o apă curgătoare – apă vie, parcă, un fluviu fără albie, fără maluri. Ceea ce aproape că m-a făcut să îngheţ totuşi a fost că puteam să-i văd interiorul stomacului. Acolo se afla un bărbat parţial digerat.

Am ridicat arma, am ţintit ochiul cel mai apropiat şi am apăsat pe trăgaci.

Deja ţi-am spus că n-a funcţionat. Aşa că am zvîrlit arma, am ţîşnit spre stînga mea şi m-am repezit spre partea ei dreaptă, ţintindu-i ochiul cu spada.

Ştii cît de dificil poate fi să ucizi făpturi construite ca o reptilă. Am hotărît pe loc să încerc să orbesc creatura şi să-i despic limba, ca un prim punct pe ordinea de zi. Apoi, fiind destul de iute de picior, probabil că aveam ceva şanse de a mă apropia ca s-o decapitez. Apoi s-o las să se încurce singură în noduri pînă se opreşte. Speram, de asemenea, că o să fie leneşă pentru că încă mai avea pe cineva de digerat.

Dacă atunci era leneşă, mă bucur că nu trecusem pe acolo mai devreme. Îşi feri capul din calea spadei şi mă izbi în timp ce eram încă dezechilibrat. Ciocanul alunecă de-a lungul pieptului şi chiar m-am simţit de parcă fusesem izbit de un ciocan gigantic. M-am prăbuşit cît eram de lung.

Am continuat să mă rostogolesc ca să ies din raza ei de acţiune, ajungînd aproape de capătul taluzului. Am reuşit să mă ridic în picioare în timp ce creatura se deşiră, îndreptîndu-se spre mine, şi apoi se retrase, după care îşi repezi din nou capul, la vreo cinci metri deasupra mea.

Ştiu al naibii de bine că Gérard ar fi ales acel moment pentru a ataca. Nenorocitul ăla solid s-ar fi năpustit cu spada lui monstruoasă şi ar fi despicat creatura în două. Apoi probabil că făptura s-ar fi răsucit în jurul lui, iar el ar fi

ieşit din luptă cu doar cîteva vînătăi. Poate şi cu sînge curgîndu-i din nas. Benedict n-ar fi ratat ochiul. Ar fi avut cîte un ochi în fiecare buzunar şi ar fi jucat fotbal cu capul creaturii în timp ce ar fi scris o notă de subsol pentru Clausewitz[2]. Dar ei sînt tipul de erou adevărat. Eu am rămas acolo pe loc, cu vîrful spadei aţintit în sus, cu ambele mîini pe mîner, cu coatele pe şolduri, cu capul cît mai departe de creatură posibil. Mai degrabă aş fi vrut să o iau la fugă şi s-o las aşa pe ziua de azi. Numai că ştiam că, dacă aş fi încercat asta, capul ăla s-ar fi coborît şi m-ar fi strivit.

Strigăte dinspre turn semnalau că fusesem observat, dar nu eram în stare să privesc acolo şi să văd ce se petrece. Atunci am început să înjur creatura. Îmi doream să atace şi să se termine odată, într-un fel sau altul.

Cînd o făcu, într-un tîrziu, m-am eschivat, mi-am răsucit trupul şi am balansat vîrful înspre ţinta mea.

Partea mea stîngă era parţial amorţită de lovitură şi mă simţeam ca şi cum mă afundasem în pămînt cu zeci de centimetri. Cumva, am reuşit să rămîn pe verticală. Da, am făcut totul ca la carte. Manevra se desfăşurase exact cum sperasem si plănuisem.

Cu excepţia rolului creaturii. Nu coopera prin producerea convulsiilor specifice morţii. De fapt, începuse să se ridice.

Îmi luase şi spada cu ea. Mînerul ieşea din orbita ochiului stîng, vîrful ţîşnea ca un alt ghimpe al coamei de pe ceafă. Am avut sentimentul că echipa din ofensivă avea probleme.

În clipa aceea, începură să-şi facă apariţia nişte siluete – lent, precaut – printr-o deschizătură de la baza turnului. Erau înarmate şi arătau oribil, iar eu presimţeam că nu erau

---

[2] Carl Phillip Gottfried von Clausewitz (1780-1831), istoric şi teoretician militar. Cea mai cunoscută lucrare a sa este „Vom Kriege” („Despre război”). (n. red.)

de partea mea.

OK. Ştiu cînd e timpul să împachetez şi să sper că o să am o zi mai bună altădată.

— Brand! am urlat. Sînt eu, Random! Nu pot să trec! Îmi pare rău!

Apoi m-am răsucit, am luat-o la fugă şi am sărit peste capăt, în locul în care stîncile făceau lucruri neliniştitoare. M-am întrebat dacă alesesem cel mai potrivit moment ca să cobor.

Ca în multe alte cazuri, răspunsul era da şi nu.

Nu era genul de săritură pe care s-o fac din alte motive decît acelea care predominau acum. Am ajuns jos viu, dar asta era oarecum o figură de stil. Eram ameţit şi mult timp am crezut că mi-am rupt glezna.

Lucrul care m-a determinat să mă mişc iar a fost un zgomot brusc de deasupra şi răpăitul pietrişului pe lîngă mine. Cînd mi-am reglat din nou ochelarii şi am privit în sus, am văzut că fiara hotărîse să coboare şi să-şi termine treaba. Îşi şerpuia apariţia în josul povîrnişului; zona capului era opacă şi întunecată acolo unde o străpunsesem mai devreme.

M-am ridicat. Am îngenuncheat. Mi-am pipăit glezna; nu mă puteam folosi de ea. Nimic în jur care să-mi servească drept cîrjă. OK. M-am tîrît. Departe. Ce altceva puteam să mai fac? Să mă depărtez cît mai mult şi, între timp, să mă gîndesc adînc.

Salvarea a fost o stîncă – una dintre cele mai mici, mai lente, doar de mărimea unei camionete. Cînd am văzut-o apropiindu-se mi-am dat seama că ăsta e mijlocul de transport pentru mine, dacă reuşesc să mă îmbarc. Poate putea să îmi ofere chiar şi un pic de siguranţă. Cele rapide, cu adevărat masive, păreau a avea cea mai mare putere.

Cu asta în minte, le-am observat pe cele mari care o însoţeau pe a mea, am estimat traseele şi vitezele lor, am încercat sa apreciez mişcarea întregului sistem, m-am pregătit pentru momentul respectiv, pentru efort. În acelaşi

timp, ascultam cum se apropie fiara, auzeam strigătele trupelor de la baza malului, mă întrebam dacă cineva de-acolo de sus punea pariu pe şansele mele de scăpare şi cu ce pronostic.

Cînd a sosit clipa, am pornit. Am trecut peste prima stîncă mare fără probleme, dar a trebuit să aştept ca următoarea să treacă mai departe. Am riscat traversînd calea ultimei. A trebuit s-o fac ca să mă încadrez în timp.

Am reuşit pasul potrivit la momentul potrivit şi am fost tîrît vreo cinci metri înainte de a mă putea ridica de pe pămînt. Apoi m-am tîrît spre vîrful ei incomod, m-am întins acolo şi am privit înapoi.

Fusese cît p-aci. Şi încă era, pentru că fiara era pe urmele mele, cu ochiul rămas întreg urmărind stîncile mari care se roteau.

De deasupra am auzit un vaiet dezamăgit. Apoi, făpturile au pornit-o în josul povîrnişului, urlînd ceea ce am luat drept încurajări adresate fiarei. Am început să-mi masez glezna. Am încercat să mă relaxez. Bruta traversă pe deasupra, trecînd prin spatele primei stînci mari în timp ce aceasta completa o altă orbită.

Cît de departe puteam să mă deplasez prin Umbră înainte să mă ajungă creatura? m-am întrebat. E-adevărat, era o mişcare constantă, o schimbare a texturilor…

Creatura aşteptă o a doua stîncă, lunecă în spatele ei, ajunse în dreptul meu, se apropie.

Umbră, Umbră, zboară iar –

În clipa aceea, luptătorii se aflau aproape de baza povîrnişului. Fiara era în aşteptarea clipei potrivite – la următoarea rotaţie a satelitului dinspre interior. Ştiam că era capabilă să se dea înapoi suficient ca să mă înşface de pe poziţia mea.

— Vino-n viaţă şi mînjeşte dar!

Pe măsură ce mă roteam şi alunecam am prins materia Umbrei, m-am cufundat în starea ei, am acţionat asupra texturilor, de la posibil la probabil spre real, am simţit-o

venind cu o răsucire delicată, i-am dat avîntul necesar la momentul potrivit...

Veni dinspre partea nevăzută a fiarei, fireşte. O stîncă imensă, înclinîndu-se ca şi cum ar fi fost un camion scăpat de sub control...

Ar fi fost mai elegant s-o terciuiesc între două stînci. Totuşi, nu aveam vreme de fineţuri. Pur şi simplu am trecut peste ea şi am lăsat-o acolo, zvîrcolindu-se în traficul de granit.

Cîteva clipe mai tîrziu însă, inexplicabil, trupul zvîrcolindu-se şi ciopîrţit se ivi brusc deasupra solului şi se înălţă spre cer, răsucindu-se. Continuă mişcarea, izbit de vînturi, micşorîndu-se, micşorîndu-se, dispărînd.

Stînca pe care mă aflam mă purtă mai departe, lent, constant. Întregul model era în mişcare. Tipii de la baza turnului se sfătuiră la grămadă şi hotărîră să plece în urmărirea mea. Se deplasară de la baza povîrnişului, începînd să-şi croiască drum peste cîmpie. Dar asta nu mi se părea cu adevărat o problemă. Urma să trec cu stînca mea prin Umbră, lăsîndu-i la distanţă de cîteva universuri. Aceasta era de departe cea mai bună soluţie pentru mine. Fără îndoială că mi-ar fi fost mai greu să-i iau prin surprindere decît în cazul fiarei. Una peste alta, era teritoriul lor; erau prudenţi şi în plină formă.

Am scos ochelarii şi mi-am examinat din nou glezna. M-am ridicat în picioare o clipă. Era foarte inflamată, dar îmi susţinea greutatea. M-am rezemat încă o dată şi mi-am îndreptat gîndurile spre ceea ce se petrecuse. Îmi pierdusem spada şi acum nu prea mai eram în formă. În aceste condiţii, mai bine să nu continuu aventura. Ştiam că fac lucrul cel mai sigur şi mai înţelept plecînd naibii de-acolo. Aflasem destule despre amplasament şi împrejurimi astfel încît şansele mele să fie mai bune data viitoare. În regulă...

Cerul strălucea deasupra mea, culorile şi umbrele îşi pierduseră ceva din mişcarea lor aleatorie şi şerpuitoare.

Flăcările începură să-şi piardă din intensitate. Bun. Norii începură să-şi găsească locul pe cer. Excelent. Curînd, o strălucire clară apăru în spatele unui pîlc de nori. Superb. Cînd avea să dispară, un soare urma să atîrne din nou în ceruri.

Am privit înapoi şi am fost surprins să văd că încă eram urmărit. Totuşi, se prea poate să nu fi tratat cum trebuie analogul lor în această felie a Umbrei. Niciodată nu trebuie să presupui că ai avut grijă de absolut totul cînd te grăbeşti. Aşa că…

Am modificat din nou Umbra. Stînca îşi schimbă cursul în mod gradat, îşi modifică forma, îşi pierdu sateliţii, se deplasă în linie dreaptă spre ceea ce urma să devină vestul. Deasupra mea, norii se dispersară şi un soare palid îşi făcu apariţia. Am mărit viteza. Asta trebuia să pună totul în ordine. Ajunsesem categoric într-un alt tărîm.

Dar nu a fost aşa. Cînd am privit iar, soldaţii îşi continuau urmărirea. E adevărat, cîştigasem ceva distanţă de ei. Dar tot erau pe urmele mele.

Ei bine, e-n ordine. Adesea se întîmplă asemenea lucruri. Existau, desigur, două posibilităţi. Cu mintea încă destul de confuză după cele întîmplate, nu acţionasem ideal şi îi trăsesem şi pe ei după mine. Sau menţinusem o constantă unde ar fi trebuit să reţin o variabilă – adică să mă fi deplasat într-un loc şi, în mod inconştient, să fi cerut ca şi elementul de urmărire să fie prezent. Soldaţi diferiţi, dar tot urmărindu-mă.

Mi-am masat din nou glezna. Soarele căpătase o nuanţă portocalie. Un vînt din nord ridicase un ecran de praf şi nisip pe care-l agăţase înapoia mea, împiedicîndu-mă să zăresc urmăritorii. M-am năpustit spre vest, unde apăruse acum un şir de munţi. Timpul se afla într-o fază de distorsiune. Glezna mea era un pic mai bine.

M-am odihnit un timp. Stînca mea era destul de confortabilă pentru un bolovan. N-avea nici un sens să o iau la goană cînd totul părea că se desfăşoară lin. Mi-am întins

oasele, mi-am pus mîinile la ceafă şi am privit cum se apropie munţii. M-am gîndit la Brand şi la turn. E clar că acela era locul. Totul era exact aşa cum îl zărisem fugitiv în imaginea pe care mi-o dăduse. Cu excepţia gărzilor, desigur. Am hotărît că va trebui să o iau prin zona potrivită din Umbră, să recrutez o cohortă proprie, apoi să mă întorc să-i fac praf. Da, atunci totul avea să fie în ordine...

După un timp, m-am întins, m-am rostogolit pe burtă şi m-am uitat înapoi. Blestemat să fiu dacă nu erau pe urmele mele! Chiar cîştigaseră ceva teren.

Firesc, m-am enervat. La naiba cu zborul! Se jucau cu focul, foc urma să fie.

M-am ridicat în picioare. Glezna era doar pe jumătate inflamată, un pic amorţită. Mi-am ridicat braţele şi am căutat umbrele pe care le voiam. Le-am găsit.

Încet-încet, stînca se abătu de la cursul drept într-un arc de cerc, direcţionat spre dreapta. Curba se strînse. Am descris o parabolă şi m-am îndreptat înapoi către soldaţi, cu viteza crescînd gradat pe măsură ce înaintam. Nu mai era timp să declanşez o furtună în spatele meu, deşi mă gîndeam că ar fi fost de mare efect dacă mi-ar fi reuşit.

Cînd m-am năpustit spre ei – erau cam două duzini – începură, cu prudenţă, să se răspîndească. Unii nu izbutiră, totuşi. Am descris o nouă curbă si m-am întors imediat.

Am fost cutremurat la vederea mai multor cadavre plutind în aer, şiroind de sînge, două dintre ele aflîndu-se deja deasupra mea.

Eram aproape de cel de-al doilea atac cînd am constatat că unii dintre soldaţi săriseră pe stîncă mea cînd trecusem printre ei. Primul scoase spada şi mă atacă. I-am blocat braţul, i-am luat arma şi l-am azvîrlit jos. Bănuiesc că în clipa aceea am devenit conştient de ghearele de pe dosul mîinilor lor. Fusesem zgîriat de ale lui.

Între timp, ajunsesem ţinta unor rachete cu formă curioasă venite de jos, încă doi tipi veneau spre mine şi se pare că alţi cîţiva se suiseră pe stîncă.

Ei bine, pînă şi Benedict bate uneori în retragere. Măcar le-am lăsat supravieţuitorilor ceva de care să-şi amintească.

Am dat drumul umbrelor, am smuls o roată cu ţepi din şold, o alta din coapsă, am retezat braţul cu care ţinea spada al unui individ şi l-am izbit în stomac, m-am lăsat în genunchi ca să evit o lovitură sălbatică a următorului şi l-am cosit la picioare cu o ripostă. Zbură şi el.

Mai erau încă cinci care încercau să urce, iar eu mă îndreptam încă o dată spre vest, lăsînd probabil vreo duzină să se regrupeze pe nisipul dinapoia mea, cu un cer plin de cadavre hăcuite deasupra lor.

Am avut noroc cu următorul, pentru că l-am prins aproape de margine. Gata şi cu el, şi au rămas patru.

În timp ce mă ocupasem de el, totuşi, apăruseră încă trei, simultan, în trei colţuri diferite.

M-am năpustit asupra celui mai apropiat şi l-am trimis rapid pe lumea cealaltă, numai că ceilalţi doi izbutiseră să se caţere şi mă atacară în timp ce mă ocupam de primul. În timp ce le respingeam atacul, ultimul urcă şi li se alătură.

Nu erau toţi la fel de buni, dar locul se aglomera şi asupra mea erau îndreptate o mulţime de vîrfuri şi tăişuri ascuţite. Continuam să parez şi să mă mişc, încercînd să-i fac să se blocheze unul pe altul, să-şi stea unul altuia în drum. În parte am reuşit, şi cînd am avut cea mai bună poziţie pe care m-am gîndit că o pot obţine, m-am năpustit asupra lor, alegîndu-mă cu cîteva tăieturi – a trebuit să las un pic garda jos –, dar despicînd un craniu în schimbul rănilor mele. Se prăbuşi peste margine şi-l luă pe al doilea cu el într-o încîlceală de membre şi harnaşamente.

Din nefericire, mocofanul nesăbuit îmi luase spada, înfiptă în cine ştie ce despicătură osoasă pe care alesese să o interpună cînd l-am izbit. Era, în mod evident, ziua mea de pierdut spade, şi m-am întrebat dacă horoscopul meu ar fi menţionat asta dacă m-aş fi gîndit să-l consult înainte să pornesc la drum.

Oricum, m-am mişcat rapid pentru a evita lovitura ultimul ins. Făcînd asta, am alunecat pe o baltă de sînge şi am derapat spre partea din faţă a stîncii. Dacă mi-aş fi continuat alunecarea, stîncă ar fi trecut peste mine, lăsînd acolo un Random extraplat, ca un covor exotic care să-i uimească şi să-i încînte pe viitorii drumeţi.

Am rîcîit stînca în căutarea unor puncte de sprijin, iar tipul făcu doi paşi rapizi spre mine, ridicînd spada ca să mă facă să împărtăşesc soarta tovarăşului său.

L-am înşfăcat de gleznă, totuşi, şi asta mă opri foarte frumos din alunecare – şi al naibii să fiu dacă cineva nu şi-a ales fix momentul ăla să încerce să dea de mine prin intermediul Atuurilor.

— Sînt ocupat! am urlat. Sună mai tîrziu! şi mişcarea mi-a fost oprită pe măsură ce tipul se rostogoli, zăngăni şi continuă să alunece.

Am încercat să-l apuc înainte de a se transforma în covor, dar n-am fost suficient de rapid. Voiam să-l salvez ca să-l pot interoga. Totuşi, situaţia mea era mai mult decît satisfăcătoare. M-am îndreptat spre vîrf şi spre centrul stîncii ca să supraveghez şi să meditez.

Supravieţuitorii erau încă pe urmele mele, dar aveam un avans considerabil. Pentru moment, nu trebuia să-mi fac griji despre un nou abordaj. Destul de bine. Mă îndreptam încă o dată spre munţi. Soarele pe care îl invocasem începea să mă coacă. Eram ud leoarcă de transpiraţie şi sînge. Rănile începeau să mă sîcîie. Îmi era sete. Curînd, curînd, am hotărît, va începe să plouă. Înainte de orice, să am grijă de asta.

Aşa încît am declanşat preliminariile unei schimbări în această direcţie: comasarea norilor, creşterea, întunecarea…

Am aţipit undeva pe drum, am avut un vis incoerent despre cineva care încerca iar să ajungă la mine, dar fără să reuşească. Dulce întunecime.

M-a trezit ploaia, bruscă şi dură. Nu puteam spune de

unde provine întunericul din cer, de la furtună, de la noapte sau de la ambele. Era totuşi mai răcoare şi mi-am întins mantia şi am zăcut acolo cu gura deschisă. Din timp în timp, storceam umezeala de pe mantie. Într-un sfîrşit, mi-am potolit setea şi am început să mă simt din nou curat. Stînca devenise atît de lunecoasă încît mă temeam să mă deplasez pe ea. Munţii se aflau mult mai aproape, cu piscurile subliniate de fulgerele dese. În direcţia opusă, lucrurile erau prea întunecate ca să pot spune dacă urmăritorii erau încă acolo. Ar fi fost destul de dur pentru ei să-şi continue drumul, dar în general nu e o politică bună să te bazezi pe presupuneri atunci cînd călătoreşti prin umbre stranii. Eram un pic iritat pentru că adormisem, dar fiindcă nu se iscase nimic rău din asta, mi-am tras mantia udă peste mine şi am hotărît să-mi acord iertarea. Am pipăit după ţigările pe care le luasem cu mine şi am descoperit că aproape jumătate din ele supravieţuiseră. După a opta încercare, am jonglat cu umbrele destul cît să obţin un foc. Apoi am stat fumînd în ploaie. Era o stare plăcută şi nu m-am învrednicit să schimb ceva ore întregi.

Cînd furtuna se opri în sfîrşit şi cerul se limpezi, era o noapte plină de constelaţii ciudate. Frumoasă totuşi, cum sînt nopţile în deşert. Mult mai tîrziu, am sesizat că urcam uşor şi stînca mea începea să încetinească. Ceva începea să se întîmple în privinţa regulilor fizicii care ţineau situaţia sub control. Vreau să spun că povîrnişul nu părea atît de abrupt încît să influenţeze viteza noastră atît de radical pe cît o făcuse. Nu voiam să schimb Umbra într-o direcţie care probabil m-ar fi îndepărtat din drumul meu. Doream să revin într-o zonă familiară cît mai curînd posibil – să-mi găsesc calea către un tărîm unde anticipările mele instinctive ale evenimentelor fizice urmau să aibă mai multe şanse de a fi corecte.

Aşa că am lăsat stîncă să se oprească, am sărit de pe ea şi am continuat urcuşul pe povîrniş. Pe măsură ce urcam, am jucat jocul cu Umbrele pe care-l învăţaserăm cu

toţii în copilărie. Să treci peste un obstacol – un copac uscat, o aglomerare de stînci – şi să modifici cerul dintr-o parte în alta. Treptat-treptat, am refăcut constelaţiile familiare. Ştiam că voi coborî un munte diferit de cel pe care începusem urcuşul. Rănile încă îmi zvîcneau încet, dar glezna nu mă mai sîcîia, era doar puţin ţeapănă. Mă odihnisem. Ştiam că pot merge multă vreme. Totul părea a fi din nou în ordine.

A fost un drum lung, dificil din cauză că devenea tot mai abrupt. Dar, în cele din urmă, am găsit un traseu şi asta a simplificat lucrurile. Mi-am croit drum spre înălţimi sub cerurile de-acum familiare, hotărît să înaintez şi să traversez locul pînă dimineaţă. Pe măsură ce avansam, veşmintele se transformau pentru a se potrivi cu umbra – blugi şi jachetă, mantia mea udă acum un serape[3]. Am auzit o bufniţă în apropiere, şi, de la mare distanţă din spate jos, veni ceea ce părea a fi urletul unui coiot. Aceste semne ale unui tărîm mai familiar mă făcură să mă simt cumva mai în siguranţă, gonind orice rămăşiţă de disperare care mai rămăsese după fuga mea.

Cam la vreo oră după aceea, am cedat tentaţiei de a mă juca un pic cu Umbra. Nu era chiar atît de improbabil ca un armăsar să rătăcească pe dealurile astea şi, evident, am găsit unul. După vreo zece minute în care ne-am împrietenit, eram deja călare pe deşelate şi mă îndreptam spre vîrf într-o manieră mai plăcută. Vîntul semăna îngheţ dinaintea noastră. Răsări luna şi totul începu să sclipească.

Ca să n-o mai lungesc, am călărit toată noaptea, depăşind creasta şi începînd coborîşul cu mult înaintea zorilor. Pe măsură ce coboram, muntele devenea şi mai vast deasupră-mi, ceea ce, desigur, se întîmpla exact la momentul potrivit. Pe partea aceasta, lucrurile erau verzi şi separate de şosele îngrijite, presărate cu mici locuinţe din

[3] Şal lung, viu colorat, purtat mai ales de bărbaţii din Mexic. (n. red.)

loc în loc. Deci totul se desfăşura în concordanţă cu dorinţa mea.

Dimineaţa devreme. Mă aflam aproape de baza înălţimilor şi blugii mei deveniseră pantaloni militari şi aveam o cămaşă albă. O vestă de sport uşoară atîrna în faţa mea. La mare înălţime, un avion cu reacţie străbătea cerul de la un orizont la altul. În jurul meu răsuna cîntecul păsărilor şi ziua era blîndă, însorită.

Cam în clipa aceea mi-am auzit rostit numele şi am simţit iar atingerea Atuului. L-am extras rapid şi am răspuns.

— Da?

Era Julian.

— Random, unde te afli? întrebă.

— Destul de departe de Amber, am răspuns. De ce?

— Te-a contactat vreunul din ceilalţi?

— Nu de curînd, am spus. Dar cineva a încercat să ia legătura cu mine ieri. Eram însă ocupat şi n-am putut comunica.

— Eu eram. Aici se întîmplă ceva şi ar trebui să ştii şi tu.

— Unde eşti? am întrebat.

— În Amber. O serie întreagă de lucruri s-au petrecut de curînd.

— Ca de pildă?

— Tata lipseşte de neobişnuit de mult timp. Nimeni nu ştie unde e.

— A mai făcut asta şi înainte.

— Dar nu fără să lase instrucţiuni şi delegaţii. Întotdeauna făcea aşa în trecut.

— Adevărat. Dar de cît timp lipseşte?

— De peste un an. Chiar nu ştiai deloc de toate astea?

— Ştiam doar că a plecat. Gérard a menţionat asta cu ceva vreme în urmă.

— Atunci mai adaugă încă ceva timp la vremea aia.

— M-am prins. Cum aţi procedat?

— Asta e problema. Pur şi simplu am rezolvat treburile

pe măsură ce apăreau. Gérard şi Caine se ocupau oricum de flotă, conform ordinelor lui tata. Fără el, iau propriile decizii. Eu mă ocup iar de patrulele din Arden. Nu există, totuşi, o autoritate centrală care să arbitreze, să ia decizii politice, să vorbească în numele Amberului.

— Aşa că avem nevoie de un regent. Putem să-l tragem la sorţi, bănuiesc.

— Nu e aşa de simplu. Noi credem că tata e mort.

— Mort? De ce? Cum?

— Am încercat să-l contactăm prin Atuul lui. Încercăm în fiecare zi, de peste jumătate de an deja. Nimic. Tu ce crezi?

Am dat din cap.

— S-ar putea să fie mort, am zis. Ar fi trebuit să dea un semn de viaţă pînă acum. Totuşi, posibilitatea de a fi într-o încurcătură – să zicem, prizonier pe undeva – nu e exclusă.

— O celulă nu reprezintă o piedică pentru Atuuri. Nimic nu reprezintă o piedică. Ar fi putut cere ajutor în clipa în care l-am contactat.

— Nu te pot contrazice. Dar mă gîndeam la Brand în timp ce rosteam asta. Poate că se opune contactului în mod deliberat, totuşi.

— În ce scop?

— Habar n-am, dar e posibil. Ştii cît e de secretos în anumite privinţe.

— Nu, rosti Julian, explicaţia nu ţine. Ar fi dat nişte instrucţiuni de operare undeva pe parcurs.

— Ei bine, oricare ar fi motivele, oricare ar fi situaţia, ce propui să facem acum?

— Cineva trebuie să urce pe tron, spuse.

O simţisem pe parcursul întregului dialog, bineînţeles – ocazia care părea că nu va ieşi la iveală.

— Cine? am întrebat.

— Eric pare a fi cea mai bună alegere, răspunse. De fapt, de luni întregi acţionează în această calitate. E doar o chestiune de a întocmi toate formele.

— Nu doar ca regent?

— Nu doar ca regent.

— Înţeleg… Da, chiar că s-au petrecut multe în absenţa mea. Ce zici de Benedict ca propunere?

— El pare a fi fericit acolo unde e, undeva prin Umbră.

— El ce crede despre toate astea?

— Nu e total de acord. Dar nu credem că se va împotrivi. Ar complica prea mult lucrurile.

— Înţeleg… am spus iar. Şi Bleys?

— El şi Eric au avut cîteva discuţii destul de înfierbîntate despre chestiune, numai că armata nu primeşte ordinele de la Bleys. A părăsit Amberul cu trei luni în urmă. Ar putea crea ceva necazuri mai tîrziu. Dar măcar ştim la ce să ne aşteptăm.

— Gérard? Caine?

— Vor fi de partea lui Eric. Mă-ntrebam despre tine.

— Ce ştii despre fete?

Ridică din umeri.

— Încearcă să ia lucrurile cum sînt. Nici o problemă.

— Nu cred despre Corwin că…

— Nimic nou. E mort. O ştim cu toţii. Monumentul lui e acoperit de praf şi iederă de secole întregi. Dacă nu, atunci s-a despărţit intenţionat de Amber pentru vecie. Nici un pericol din partea lui. Acum mă întreb în ce ape te scalzi tu.

Am chicotit.

— Nu prea mă aflu în poziţia în care să am opinii puternice.

— Trebuie să ştim acum.

Am încuviinţat.

— Întotdeauna am reuşit să simt cea mai mică adiere de vînt, am spus. Niciodată nu navighez contra.

Zîmbi şi îmi întoarse încuviinţarea.

— Foarte bine, spuse.

— Cînd e încoronarea? Presupun că sînt invitat.

— Desigur, desigur. Dar data nu a fost încă stabilită. Mai sînt încă de rezolvat cîteva probleme minore. De îndată ce se va stabili data în calendar, unul dintre noi te va contacta.

— Mulţumesc, Julian.

— Deocamdată, la revedere, Random.

Şi am rămas pe loc năucit multă vreme, înainte de a porni din nou mai departe. Cît timp petrecuse Eric punînd la cale asta? m-am întrebat. Multe din jocurile politice din Amber puteau fi elaborate rapid, dar înscenarea părea rezultatul unei gîndiri şi elaborări pe termen lung. Fireşte că eram suspicios în ceea ce privea implicarea lui în situaţia lui Brand. Nu mă puteam abţine să mă gîndesc la posibilitatea de a avea şi el un amestec în dispariţia lui tata. Asta ar fi presupus mult de lucru şi ar fi trebuit pusă la punct o capcană care să nu dea greş. Dar, cu cît reflectam mai mult, cu atît mai mult începeam să îl cred în stare de asta. Ba chiar mi-am reamintit cîteva vechi speculaţii despre rolul lui în dispariţia ta, Corwin. Dar, pe nepregătite, nu mi-a venit în minte nimic din ce aş fi putut face în această situaţie. Să merg înainte, mi-am imaginat, dacă acolo e puterea. Rămîi în graţiile ei…

Totuşi… Întotdeauna o poveste ar trebui privită din mai multe unghiuri. Am încercat să mă decid unde aş putea găsi un unghi favorabil. În timp ce mă gîndeam la asta, ceva mi-a atras atenţia cînd am aruncat o privire înapoi şi în sus, admirînd iarăşi înălţimile de pe care încă nu coborîsem total.

Am văzut un grup de călăreţi în apropierea vîrfului. Aparent traversaseră aceeaşi cale pe care o urmasem şi eu. Nu i-am putut număra cu exactitate, dar păreau aproape o duzină – un grup destul de mare ca să se afle întîmplător chiar în acelaşi loc şi în acel moment. Şi cînd am văzut că o apucă exact pe acelaşi drum pe care venisem eu, mi s-a ridicat părul pe ceafă. Dar dacă…? Dacă erau aceiaşi tipi? Pentru că simţeam că ei sînt.

Individual, nu reprezentau o problemă. Chiar şi vreo doi nu contau cine ştie ce. Nu despre asta e vorba. Înfricoşător era că, dacă se dovedeau a fi cine credeam eu că sînt, atunci nu eram singurii cu însuşirea de a manipula Umbra

într-o manieră sofisticată, însemna că altcineva era capabil de un truc pe care toată viaţa l-am crezut proprietatea exclusivă a familiei noastre. Adaugă la asta faptul că erau paznicii lui Brand şi intenţiile lor asupra familiei – sau cel puţin o parte a ei – nu păreau chiar atît de îngăduitoare. Am transpirat brusc la ideea unor inamici care şi-ar putea măsura puterile cu cea mai mare forţă a noastră.

Fireşte, se aflau prea departe de mine ca să ştiu dacă erau cu adevărat cine credeam eu. Dar trebuie să explorezi fiecare întîmplare neprevăzută dacă vrei să cîştigi jocul supravieţuirii. Oare Eric găsise sau antrenase sau crease nişte făpturi speciale ca să-l slujească în această calitate particulară? Împreună cu tine şi cu Eric, Brand avea una dintre cele mai ferme revendicări legate de succesiune… Asta nu înseamnă că mă îndoiesc de legitimitatea revendicării tale, la naiba! Ştii tu ce vreau să spun. Trebuie să aduc vorba despre asta ca să-ţi arăt cum gîndeam la momentul respectiv. Asta-i tot. Aşadar, Brand se bazase pe o revendicare destul de întemeiată dacă se aflase in poziţia de a exercita presiuni. Cu tine scos din peisaj, el era principalul rival al lui Eric cînd venea vorba de a da o nuanţă legală afacerii. Adunînd asta cu starea lui şi cu abilitatea acelor indivizi de a traversa Umbra, Eric mi-a apărut mult mai sinistru. Eram mai înfricoşat de gîndul acesta decît de călăreţii inşişi, cu toate că nici ei nu mă încîntau peste măsură. Mi-am zis că e mai bine să fac rapid mai multe lucruri: să vorbesc cu altcineva din Amber şi să-l fac să mă transporte prin Atu.

OK. M-am decis rapid. Gérard părea a fi cea mai sigură alegere. E destul de deschis, neutru. Cinstit în majoritatea cazurilor. Şi, după spusele lui Julian, rolul lui Gérard în toată afacerea părea destul de pasiv. Adică nu voia să se opună mişcării lui Eric în mod activ. Nu va dori să creeze mari necazuri. Nu înseamnă că era de acord. Probabil era doar bătrînul conservator Gérard. O dată luată hotărîrea asta, am întins mîna după pachetul meu de Atuuri şi aproape că

am urlat. Dispăruse.

Am scotocit în fiecare buzunar. Luasem pachetul cînd plecasem din Texorami. Se prea poate să le fi pierdut oriunde în acţiunile din zilele trecute. În mod sigur fusesem bătut şi azvîrlit destul în dreapta şi-n stînga. Şi fusese o zi potrivită pentru pierdut lucruri. Am compus o complicată litanie de blesteme şi mi-am înfipt călcîiele în burta calului. Trebuia să mă mişc repede ca să gîndesc şi mai repede. Primul lucru era să ajung într-un loc plăcut, aglomerat, civilizat, unde un asasin de factură mai primitivă să fie în dezavantaj.

Grăbindu-mă spre poalele dealului, îndreptîndu-mă către unul din drumuri, am acţionat asupra Umbrei – destul de subtil de data asta, folosind fiecare bucăţică de talent pe care o puteam aduna. Doar două lucruri îmi doream în clipa asta: un asalt final asupra posibililor urmăritori şi o cale mai rapidă spre un loc de refugiu.

Universul sclipi şi făcu un dans final, devenind California pe care o căutasem. Un zgomot scrîşnit, ca un mîrîit, îmi ajunse la urechi drept acordul final pe care-l dorisem. Privind îndărăt, am văzut cum o secţiune a dealului se desprinde, aproape în ralanti, şi alunecă direct spre călăreţi. Ceva mai tîrziu, descălecasem şi mă îndreptam spre drum, cu veşmintele chiar mai proaspete şi de şi mai bună calitate. Nu eram sigur de perioada anului şi mă întrebam cum o fi vremea la New York.

Peste puţin timp, autobuzul pe care-l anticipasem se apropie şi i-am făcut semn să oprească. Am găsit un loc la fereastră, am fumat un timp şi am privit peisajul. După o vreme, am aţipit.

Nu m-am trezit decît tîrziu după-amiaza, cînd am ajuns într-un terminal. Eram lihnit de foame şi am hotărît să mănînc ceva înainte de a face rost de un taxi pînă la aeroport. Aşa că am cumpărat trei cheeseburgeri şi două beri cu vechii mei dolari din Texorami. Mi-au trebuit vreo douăzeci de minute pînă am fost servit şi am mîncat.

Părăsind snack barul, am văzut cîteva taxiuri stînd degeaba în faţa intrării. Înainte de a lua unul, am hotărît totuşi să fac o oprire importantă la toaleta de bărbaţi.

În cel mai nepotrivit moment la care te poţi gîndi, şase cabine se deschiseră în spatele meu şi ocupanţii lor se năpustiră asupra mea. Am recunoscut ghearele de pe dosul mîinilor, fălcile imense, ochii roşii. Nu numai că dăduseră peste mine, dar acum erau îmbrăcaţi în aceleaşi veşminte acceptabile ale oricăruia din jur. Dispăruseră orice eventuale îndoieli cu privire la puterea lor asupra Umbrei.

Din fericire, unul dintre ei a fost mai iute decît ceilalţi. De asemenea, poate din cauza staturii, probabil că nu-şi dăduseră seama total de puterea mea. L-am înşfăcat pe primul de partea de sus a braţului, evitînd acele baionete de mînă pe care le etala, l-am împins în faţă, l-am ridicat şi l-am aruncat peste ceilalţi. Apoi m-am răsucit şi am luat-o la fugă. Am spart uşa în drumul spre ieşire. Nu m-am oprit nici măcar să-mi trag fermoarul pînă cînd n-am ajuns în taxi şi şoferul a pornit în trombă.

Destul. Nu mai aveam în minte doar un simplu refugiu. Voiam să pun mîna pe un set de Atuuri şi să-i spun cuiva din familie despre indivizii ăia. Dacă erau creaturile lui Eric, ceilalţi trebuiau să ştie de existenţa lor. Dacă nu, atunci trebuia să i se spună lui Eric. Dacă indivizii ăia îşi puteau croi astfel drum prin Umbră, poate că şi alţii erau în stare. Orice ar fi reprezentat, era posibil ca, într-o bună zi, să constituie o ameninţare pentru Amber însuşi. Dar presupunînd – doar presupunînd – că nu era implicat nimeni dintre cei de acasă? Dacă tata şi Brand erau victimele unui inamic total neaşteptat? Atunci se pusese la cale ceva mare şi ameninţător, iar eu dădusem exact peste asta. Ăsta ar fi un motiv excelent ca să mă vîneze pînă la capăt. Mi-ar dori pielea cu orice preţ. Mintea mea o luase razna. E posibil ca ei să mă direcţioneze către un fel de capcană. Nu spune nimeni că singurele care există sînt cele vizibile.

Am încercat să-mi stăpînesc emoţiile. Rînd pe rînd,

trebuie să rezolvi lucrurile pe măsură ce apar, mi-am spus. Asta-i tot. Divorţează sentimentele de speculaţii, sau cel puţin alocă fonduri pentru pensia alimentară. Aceasta e umbra surorii Flora. Locuieşte în celălalt capăt al continentului, într-un loc numit Westchester. Să ajung la un telefon, să sun la informaţii şi s-o contactez. Să-i spun că e urgent şi să-i cer adăpost. Nu-ţi poate refuza asta, chiar dacă te urăşte. Apoi sari într-un avion şi ajungi naibii acolo. Poţi face speculaţii între timp dacă vrei, dar acum rămîi calm.

Aşa că am telefonat de la aeroport şi mi-ai răspuns tu, Corwin. Aceasta a fost variabila care a distrus toate ecuaţiile posibile pe care le jonglasem – tu, apărînd brusc în acel timp, acel loc, acel punct al evenimentelor. Am profitat de ocazie cînd mi-ai oferit protecţie şi nu doar pentru că-mi doream protecţie. Probabil că i-aş fi putut termina pe cei şase indivizi de unul singur. Dar nu mai era aşa. *M-am gîndit că erau ai tăi.* Mi-am imaginat că ai stat în expectativă tot timpul, aşteptînd momentul potrivit ca să intervii. Acum, mă gîndeam, erai pregătit. Asta explica totul. Îl scoseseşi din joc pe Brand şi erai pe punctul de a-ţi folosi zombii tăi rătăcitori prin Umbră în scopul de a te întoarce şi a-l prinde pe Eric pe picior greşit. Doream să fiu de partea ta pentru că îl uram pe Eric şi pentru că ştiam că totdeauna faci planuri cu grijă şi că, de obicei, obţii ceea ce îţi pui în minte. Am amintit de urmărirea mea de către indivizii din Umbră ca să văd ce ai de spus. Faptul că n-ai spus nimic n-a dovedit ceva anume, totuşi. Ori ai fost viclean, mi-am imaginat, ori n-aveai de unde să ştii unde fusesem. M-am gîndit, de asemenea, la posibilitatea de a cădea într-o capcană născocită de tine, dar eram deja în încurcătură şi nu credeam că eram atît de important în balanţa puterii încît să-ţi fi dorit să te descotoroseşti de mine. Mai ales dacă mi-aş fi oferit sprijinul, lucru pe care chiar mi l-aş fi dorit. Aşa că am luat-o la sănătoasa. Şi al naibii să fiu dacă cei şase nu s-au îmbarcat mai tîrziu şi nu

m-au urmărit. Oare îmi oferă o escortă? m-am întrebat. Mai bine mă abţin să fac mai multe presupuneri. Am scăpat iar de ei cînd am aterizat şi m-am îndreptat spre locuinţa Florei. Apoi m-am comportat ca şi cum nici una dintre presupunerile mele nu s-ar fi împlinit, aşteptînd să văd ce o să faci tu. Cînd m-ai ajutat să scap de indivizii ăia am fost cu adevărat uluit. Ai fost surprins pe bune sau a fost doar o punere în scenă, tu sacrificînd cîţiva soldaţi ca să nu aflu eu ceva anume? E-n regulă, am zis, fă-o pe prostul, cooperează, vezi ce are de gînd. Eu eram aranjamentul perfect pentru acţiunea pe care ai declanşat-o ca să-ţi maschezi starea memoriei. Cînd am aflat adevărul, a fost pur şi simplu prea tîrziu. Ne îndreptam spre Rebma şi toate astea n-ar fi însemnat nimic pentru tine. Mai tîrziu, nu m-am mai învrednicit să-i spun ceva lui Eric, după încoronare. Eram prizonierul lui şi nu tocmai în toane bune faţă de el. Chiar m-am gîndit că informaţia mea ar putea valora ceva într-o bună zi – măcar libertatea mea – dacă acea ameninţare s-ar fi materializat. În ceea ce-l priveşte pe Brand, mă îndoiesc că m-ar fi crezut cineva; şi chiar dacă cineva ar fi făcut-o, eu eram singurul care ştia cum să ajungă la acea Umbră. Îl vezi în stare pe Eric să considere asta drept motiv să mă elibereze? Mi-ar fi rîs în nas şi mi-ar fi spus să vin cu o poveste mai bună. Şi n-am mai auzit absolut nimic de la Brand. Se pare că nici ceilalţi n-au mai auzit de el. Probabil că e deja mort, aş zice. Şi asta e povestea pe care n-am apucat să ţi-o spun pînă acum. Depinde de tine să pricepi ce înseamnă toate astea.

III

L-am examinat pe Random, amintindu-mi ce bun jucător de cărţi era. Privindu-i chipul, nu puteam spune dacă minţea, în totalitate sau parţial, mai mult decît aş fi putut afla scrutînd, să zicem, Valetul de caro. Bună găselniţă şi

aia, da. Povestea lui era plină de destule asemenea amănunte cît să aibă o nuanţă de verosimilitate.

— Ca să-i parafrazez pe Oedip, Hamlet, Lear şi pe toţi tipii ăia, am rostit, mi-aş fi dorit să fi ştiut toate astea dinainte.

— Asta a fost prima ocazie pe care am avut-o ca să îţi povestesc, rosti.

— Adevărat, am aprobat. Din nefericire, nu numai că povestea nu clarifică lucrurile, ci complică şi mai mult puzzle-ul. Ceea ce e mare lucru. Iată-ne aici cu un drum negru întinzîndu-se spre poalele Kolvirului. Drumul trece prin Umbră, şi tot felul de lucruri l-au traversat ca să asedieze Amberul. Nu ştim natura exactă a forţelor ce se ascund în spatele lui, dar în mod evident sînt maligne şi par să crească în putere. Mă simt vinovat de ceva vreme, pentru că eu văd acest drum strîns legat de blestemul meu. Da, l-am blestemat pe unul de-ai noştri. Blestem sau nu, în cele din urmă totul se transformă în ceva palpabil care poate fi combătut. Ceea ce este exact ce vom face noi. Dar toată săptămăna am încercat să-mi dau seama care e rolul Darei în toate astea. Cine e ea cu adevărat? Ce e ea? De ce era atît de nerăbdătoare să încerce Modelul? Cum se face că a izbutit? Şi ameninţarea ei finală… „Amberul va fi distrus”. Faptul că asta s-a petrecut în acelaşi timp cu atacul asupra drumului negru e mai mult decît o coincidenţă. Eu nu le văd ca două lucruri separate, ci ca pe părţi ale aceluiaşi întreg. Şi toate se leagă cu faptul că există un trădător aici, undeva în Amber – moartea lui Caine, bileţelele… Cineva de aici fie e complicele unui inamic din afară, fie se află în spatele întregii trebi. Acum, fă legătura cu dispariţia lui Brand, prin intermediul ăstuia. Am împins cadavrul cu piciorul. Se pare că şi moartea sau absenţa tatei face parte din scenariu. Totuşi, dacă aşa stau lucrurile, rezultă o conspiraţie majoră –cu fiecare detaliu pus la punct cu mare grijă timp de ani de zile.

Random cotrobăi într-un bufet din colţ, dădu la iveală o

sticlă şi două pocale. Le umplu şi-mi dădu unul, apoi reveni pe scaunul său. Băurăm cu un toast tăcut pentru inutilitate.

— Ei bine, rosti, urzitul comploturilor e ocupaţia numărul unu în materie de pierdut timpul pe aici şi toţi *au avut* timp din belşug, ştii. Amîndoi sîntem prea tineri ca să ne amintim de fraţii Orisc şi Finndo, care au murit pentru binele Amberului. Dar senzaţia pe care am avut-o vorbind cu Benedict…

— Da, am spus, a fost că au trecut mult dincolo de nivelul simplelor dorinţe legate de tron, şi a fost necesar să moară eroic pentru Amber. Am auzit şi asta. Poate a fost aşa, poate nu. Niciodată nu vom şti sigur. Totuşi… Da, chestiunea e bine pusă, deşi e aproape inutilă. Nu mă îndoiesc că s-a mai încercat asta şi înainte. Nu mă îndoiesc că şi unii dintre noi ar fi în stare. Cine însă? Vom acţiona cu un handicap sever pînă ce vom afla. Orice mişcare pe care o vom face în afară va fi probabil îndreptată doar împotriva unui singur braţ al hidrei. Vino cu o idee.

— Corwin, ca să fiu sincer, aş putea da vina pe oricare dintre cei de aici – chiar şi pe mine însumi, chiar avînd în vedere statutul de prizonier şi toate celelalte. De fapt, ceva de genul ăsta ar putea fi un mare paravan pentru tot ce se petrece. Aş fi fost deosebit de încîntat să par neajutorat în timp ce, de fapt, eu aş fi tras sforile care-i fac pe toţi ceilalţi să danseze. Oricare dintre noi ar fi încîntat. Cu toţii avem motivaţiile noastre, ambiţiile noastre. Şi, de-a lungul anilor, am avut cu toţii timpul şi ocazia de a pune bazele multor lucrări. Nu, e greşit să gîndim astfel, căutînd suspecţi. Oricare de aici intră în această categorie. Hai să hotărîm, în loc de asta, prin ce anume se distinge un asemenea individ, fără a ţine seama de motivaţii, de ocaziile avute. Aş spune, hai să examinăm metodele implicate.

— E-n ordine. Începe tu.

— Cineva dintre noi ştie mai multe decît restul despre funcţiile Umbrei – intrările şi ieşirile, „de ce”-urile şi „cum”-urile. De asemenea, are aliaţi, obţinuţi de undeva de foarte

departe. Asta e combinaţia pe care a folosit-o ca să încerce să înfrîngă Amber. Acum, noi nu putem să privim o persoană şi să spunem dacă posedă asemenea cunoştinţe şi însuşiri speciale. Dar hai să luăm în calcul de unde le-ar fi putut obţine. S-ar putea ca pur şi simplu să le fi dobîndit undeva dincolo de Umbră, de unul singur. Sau s-ar putea să le fi studiat aici, pe cînd Dworkin era încă în viaţă şi doritor să dea lecţii.

Am privit în pocalul meu. E posibil ca Dworkin să fie *încă* în viaţă. Îmi furnizase mijloacele de a evada din temniţele Amberului – acum cît timp? Nu povestisem nimănui despre asta şi nici nu voiam. În primul rînd, Dworkin era destul de nebun – ceea ce, aparent, îl determinase pe tata să-l întemniţeze, în al doilea rînd, demonstrase puteri pe care nu le înţelegeam, ceea ce mă convinsese că poate fi foarte periculos. Totuşi, se purtase deosebit de frumos cu mine după un minimum de linguşiri şi amintiri. Dacă ar mai fi fost pe aici, bănuiam că, avînd un pic de răbdare, aş fi reuşit să-l manipulez. Aşa că am ţinut toată treaba în minte, ca pe o posibilă armă secretă. N-aveam nici un motiv să mă răzgîndesc în acest moment.

— Brand se tot ţinea de capul lui, am încuviinţat, observînd, în sfîrşit, unde vrea să ajungă. El era interesat de lucruri de genul ăsta.

— Exact, răspunse Random. Şi evident ştia mai multe decît noi toţi, dacă a reuşit să-mi trimită un mesaj fără ajutorul Atuului.

— Tu crezi că a făcut un tîrg cu străinii, le-a deschis calea, apoi a descoperit că nu mai aveau nevoie de el cînd l-au pus la uscat?

— Nu neapărat. Deşi cred că e posibil. Mai degrabă aş gîndi aşa – şi nu neg că înclin în favoarea lui: cred că aflase destule despre subiect încît să fie în stare să detecteze cînd cineva ar fi făcut ceva special legat de Atuuri, de Model sau de acea zonă a Umbrei aflată cel mai aproape de Amber. Apoi a făcut o gafă. Poate că a subestimat vinovatul şi s-a

confruntat direct cu el, în loc să apeleze la tata sau la Dworkin. Şi atunci? Partea vinovată l-a îngenuncheat şi l-a întemniţat în turnul acela. Fie avea o părere prea bună despre el ca să îl ucidă dacă nu era necesar, fie şi-a zis că-i poate fi de folos ceva mai tîrziu.

— Faci să sune plauzibil şi această variantă, am spus, şi aş fi dorit să adaug: şi se potriveşte perfect cu povestea ta, şi i-aş fi privit iar chipul imobil, dacă n-ar fi fost un lucru. Cînd eram cu Bleys, înaintea atacului nostru asupra Amberului, avusesem un contact momentan cu Brand în timp ce răscoleam prin Atuuri. Exprimase suferinţă, era întemniţat, după care contactul se întrerupsese. Povestea lui Random se potrivea, pînă la un punct. Aşa că, în loc de asta, am spus:

— Dacă el ştie vinovatul, trebuie să-l aducem înapoi ca să ni-l arate.

— Speram să spui asta, răspunse Random.

— Urăsc să las o treabă ca asta neterminată.

M-am dus şi am luat sticla, am reumplut paharele. Am sorbit din băutură. Mi-am aprins încă o ţigară.

— Oricum, înainte de a ne băga în asta, am rostit, trebuie să hotărăsc care-i cea mai bună cale de a răspîndi vestea despre Caine. Unde-i Flora, totuşi?

— În oraş, cred. Azi dimineaţă era acolo. Pot s-o găsesc. Sînt destul de sigur.

— Atunci, fă-o. Este singura persoană în afară de noi care l-a văzut pe unul dintre tipii ăia, cînd i-au atacat locuinţa din Westchester. În acelaşi timp, avem nevoie s-o ţinem la îndemînă ca să ne confirme scîrboşenia tipilor ălora. Pe lîngă asta, vreau s-o mai întreb şi alte lucruri.

Îşi isprăvi băutura şi se ridică.

— În regulă. O să mă ocup de asta. Unde ar trebui s-o aduc?

— În apartamentele mele. Dacă nu sînt acolo, aşteaptă-mă.

Încuviinţă.

M-am ridicat şi l-am însoţit în hol.

— Ai cheia de la camera asta? l-am întrebat.

— E agăţată de un cîrlig înăuntru.

— Mai bine ia-o şi încuie. Nu ne-am dori o dare în vileag prematură.

Încuie şi-mi dădu mie cheia. L-am însoţit pînă la primul palier şi l-am petrecut din ochi.

Din seiful meu am scos Giuvaierul Judecăţii, un pandantiv cu rubin care asigurase controlul lui tata şi al lui Eric asupra vremii din vecinătatea Amberului. Înainte de a muri, Eric îmi destăinuise procedura care trebuie urmată pentru a-l acorda în folosul meu. Nu avusesem timp să fac asta, totuşi, şi, de fapt, n-aveam timp nici acum. Dar, pe parcursul conversaţiei mele cu Random, hotărîsem că trebuie să-mi găsesc timp. Localizasem adnotările lui Dworkin, sub o piatră de lîngă şemineul lui Eric. Îmi dăduse şi această informaţie cu prilejul ultimei noastre întîlniri. Mi-ar fi plăcut să aflu cînd dăduse pentru prima oară peste notiţe, totuşi, pentru că erau incomplete. Le-am luat din fundul seifului şi le-am privit încă o dată. Se potriveau cu explicaţia dată de Eric în legătură cu modalitatea de acordare.

Dar mai destăinuiau că piatra are şi alte întrebuinţări, că posibilitatea de control al fenomenelor meteorologice era aproape o demonstraţie accidentală, deşi spectaculoasă, a unui complex de principii care stătea la baza Modelului, a Atuurilor şi a integrităţii fizice a însuşi Amberului, separat de Umbră. Din păcate, detaliile lipseau. Totuşi, cu cît îmi scormoneam mai mult memoria, cu atît lucrurile astea îmi sunau mai cunoscut. Tata se folosise rareori de piatră; şi, cu toate că vorbise despre ea ca despre un schimbător al vremii, vremea nu fusese totdeauna modificată în mod deosebit în ocaziile cînd o folosise. Şi o luase adesea cu el în micile lui escapade. Aşa încît eram gata să cred că piatra însemna mult mai mult. Probabil că şi Eric judecase la fel, numai că nu izbutise să-i

descopere celelalte însuşiri. Pur şi simplu profitase de puterile ei evidente atunci cînd Bleys şi cu mine atacaserăm Amberul; o folosise în acelaşi mod acum o săptămînă, cînd creaturile declanşaseră atacul pe drumul negru. Îi fusese de folos în ambele ocazii, chiar dacă nu îndeajuns pentru a-i salva viaţa. Aşa că era mai bine să profit de puterea ei acum, am hotărît. Orice avantaj era important. Şi dădea bine să fiu văzut purtînd obiectul, mi-am zis. Mai ales acum.

Am pus notiţele la loc în seif, giuvaierul în buzunar. Am ieşit şi m-am îndreptat spre scări. Şi iarăşi, ca mai înainte, parcurgerea acelor coridoare m-a făcut să mă simt ca şi cum n-aş fi fost plecat niciodată. Aici era acasă, asta îmi doream. Acum eram apărătorul ei. Nici măcar nu purtam coroana şi, cu toate astea, problemele de aici deveniseră ale mele. Era o ironie a sorţii. Revenisem ca să revendic coroana, să i-o smulg lui Eric, să mă bucur de glorie, să domnesc. Acum, deodată, lucrurile se duceau de rîpă. Nu mi-a trebuit mult ca să-mi dau seama că Eric se comportase incorect. Dacă într-adevăr îl îndepărtase pe tata, nu avea nici un drept la coroană. Dacă nu, atunci acţionase prematur. În ambele cazuri, încoronarea îi servise doar la umflarea egoului său deja obez. În ceea ce mă priveşte, doream coroana şi ştiam că aş putea să o obţin.

Dar ar fi fost în egală măsură iresponsabil să acţionez astfel, cu trupele mele încartiruite în Amber, cu suspiciunea de a-l fi ucis pe Caine planînd asupra mea, cu primele semne ale unui fantastic complot dintr-o dată desfăşurate dinainte-mi, şi, în continuare, cu posibilitatea ca tata să fie încă în viaţă. În mai multe ocazii se pare că fusesem în contact, scurt – şi, cu ani în urmă, într-o asemenea împrejurare acceptase succesiunea mea. Numai că în jur exista atît de multă înşelăciune şi viclenie încît nu mai ştiam ce să cred. Tata nu abdicase. De asemenea, suferisem o lovitură la cap şi eram foarte conştient de propriile dorinţe. Mintea e un loc ciudat. Eu nu am

încredere nici măcar în a mea. Oare era posibil să îmi fi imaginat eu toată treaba? De atunci se petrecuseră multe lucruri. Preţul de a fi un amberit, bănuiesc, este că nici măcar nu poţi avea încredere în tine însuţi. Mă întreb ce ar fi spus Freud despre asta. Întrucît eşuase în încercarea de a pătrunde în amnezia mea, venise cu nişte bănuieli al naibii de corecte despre cum fusese tatăl meu, cum era relaţia dintre noi, chiar dacă nu înţelesesem mare lucru la vremea respectivă. Mi-aş dori să mai pot avea încă o întîlnire cu Freud.

Mi-am croit drum prin sufrageria de marmură şi am intrat în coridorul întunecat şi îngust care se afla dincolo de ea. Am salutat straja şi m-am întors spre uşă. Am ieşit afară pe platformă, am traversat-o şi am luat-o în jos. Interminabila scară în spirală care duce în adîncurile Kolvirului. Coborîre. Lumini ici şi colo. Întuneric dedesubt.

Parcă undeva pe parcurs echilibrul se stricase şi parcă nu mai acţionam eu, ci se acţiona asupra mea, fiind forţat să mă mişc, să reacţionez. Mînat de la spate. Şi fiecare mişcare o determina pe următoarea. Unde începuse totul? Poate că se petrecea de ani de zile şi de-abia acum deveneam conştient de asta. Poate că eram cu toţii victime, într-o manieră şi într-un grad pe care nici unul nu-l realizasem. Hrană multă pentru gînduri morbide. Sigmund, unde eşti tu acum? Îmi dorisem să fiu rege – şi încă îmi doream – mai mult decît orice pe lume. Totuşi, cu cît aflam mai multe şi cu cît mă gîndeam mai mult la ceea ce aflasem, cu atît toate mişcările mele păreau, de fapt, să echivaleze cu pionul Amberului la E4[4]. Atunci mi-am dat seama că acest sentiment fusese prezent de ceva vreme, crescînd, şi nu mi-a plăcut deloc. Dar nimic din ceea ce e viu nu trece mai departe fără să facă vreo greşeală, m-am consolat. Dacă sentimentul meu reprezenta prezentul, atunci Pavlovul meu personal se apropia de colţii mei la

[4] Pion la E4 – deschidere clasică la şah. (n. red.)

fiecare ţîrîit al clopoţelului. Cît de curînd, am simţit că e musai să fie curînd, trebuia să am grijă să vină foarte aproape. Atunci urma să depindă de mine să nu mai plece şi să nici nu mai vină vreodată.

Cotind, cotind, în spirală şi în jos, o lumină ici, o lumină colo, gîndurile mele, ca aţa pe mosor, înfăşurîndu-se sau desfăşurîndu-se, greu de precizat. Sub mine, sunetul metalului izbit de piatră. Teaca unei străji, straja ridicîndu-se. O pulsaţie de lumină dintr-un felinar ridicat.

— Lord Corwin…

— Jamie.

Am luat un felinar de pe raft. Dîndu-i foc, m-am răsucit şi m-am îndreptat spre tunel, izgonind bezna dinaintea mea, pas cu pas.

În cele din urmă tunelul şi, prin el, numărînd trecerile laterale. Voiam să ajung la cea de-a şaptea. Ecouri şi umbre. Mucegai şi praf.

Apoi, ajungînd acolo. Întorcîndu-mă. Nu prea departe.

În sfîrşit, uşa grea, neagră, întărită cu metal. Am descuiat-o şi am împins-o cu forţă. Scîrţîi, rezistă, în cele din urmă cedă.

Am lăsat jos felinarul în interior, în dreapta. Nu mai aveam nevoie de el, deoarece Modelul dădea el însuşi suficientă lumină pentru ceea ce voiam să fac.

Pentru o clipă, am privit Modelul – o masă strălucitoare de linii curbe care păcăleau ochiul dacă încercai să le urmăreşti – încrustat acolo, imens, în întunecimea netedă a podelei. Îmi dăduse putere asupra Umbrei, îmi refăcuse cea mai mare parte a memoriei. De asemenea, m-ar fi putut distruge într-o clipă dacă aş fi încercat să-l traversez necorespunzător. Recunoştinţa pe care o trezea în mine priveliştea nu era totuşi lipsită şi de teamă. Era o veche moştenire de familie, splendidă şi secretă, care aparţinea exact locului în care se găsea, în beci.

M-am retras în colţul în care începea traseul. Acolo mi-am domolit mintea, mi-am relaxat trupul şi mi-am plasat

piciorul stîng deasupra Modelului. Fără să mă opresc, am păşit înainte şi am simţit cum începe curentul. Scîntei albastre îmi conturau încălţările. Încă un pas. De data asta se auzi un trăsnet şi începu să se simtă rezistenţa la înaintare. Am parcurs prima curbă, străduindu-mă să mă grăbesc, dorind să ating Primul Văl cît mai repede posibil. Pînă să ajung, părul deja mi se agita, iar scînteile erau mai luminoase şi durau mai mult.

Rezistenţa crescu în intensitate. Fiecare pas cerea mai mult efort decît cel dinainte. Scînteierile şi trosnetele deveniră mai puternice şi curentul se intensifică. Părul mi se făcu măciucă şi din minte începură să sară scîntei. Mi-am ţinut privirea fixă pe traseele incandescente şi nu m-am oprit din înaintare.

Deodată tensiunea scăzu. M-am clătinat dar am continuat să mă deplasez. Traversasem Primul Văl şi aveam sentimentul de împlinire pe care îl presupunea asta. Mi-am amintit de ultima oară cînd parcursesem drumul acesta, în Rebma, oraşul de sub ocean. Manevra pe care tocmai o sfîrşisem declanşase revenirea amintirilor mele. Da. M-am avîntat înainte şi scînteile se măriră şi curenţii se intensificară iar, făcînd să-mi palpite carnea.

Al Doilea Văl… Unghiurile… Întotdeauna mi s-a părut că îţi solicită puterea pînă la limită, că îţi dă senzaţia că întreaga fiinţă se transformă în Dorinţă pură. Era o senzaţie de agitaţie, de ceva implacabil, necruţător. În clipa aceea, singurul lucru din lume care însemna ceva pentru mine era traversarea Modelului. Fusesem acolo întotdeauna, căznindu-mă, niciodată renunţînd, voi fi acolo întotdeauna, luptînd, dorinţa mea împotriva labirintului puterii. Timpul se evaporase. Rămăsese doar încordarea.

Scînteile îmi ajunseseră pînă la talie. Am intrat în Marea Curbă şi m-am luptat ca să înaintez. Eram încontinuu distrus şi renăscut cu fiecare pas, ars de focurile creaţiei, îngheţat de frigul de la sfărşitul entropiei.

În afară şi înainte, întoarcere. Încă trei curbe, o linie

dreaptă, cîteva arce de cerc. Ameţeală, o senzaţie de sfîrşeală şi de intensificare, ca şi cum aş fi oscilat în şi în afara existenţei. Cotitură după cotitură după cotitură după cotitură… Un arc scurt, ascuţit… Linia care duce către Ultimul Văl… Îmi închipui că gîfîiam şi eram deja scăldat în sudoare. Se pare că nu-mi amintesc niciodată cu exactitate. Cu greu îmi puteam mişca picioarele. Scînteile îmi ajunseseră la umeri. Apoi mi-au intrat in ochi şi n-am mai putut zări nici Modelul între clipiri. Înăuntru, afară, înăuntru, afară… Iată-l acolo. Mi-am tîrît piciorul drept înainte, ştiind cum trebuie să se fi simţit Benedict cu picioarele prinse de iarba neagră. Exact înainte de a-l fi lovit eu. Şi mă simţeam şi eu ca şi cum aş fi fost izbit peste tot cu o măciucă. Stîngul, înainte… Atît de lent încît era greu de spus dacă se mişca, de fapt. Mîinile îmi erau flăcări albastre, picioarele – stîlpi de foc. Încă un pas. Încă unul. Şi încă unul.

Mă simţeam ca o statuetă animată uşor, un om de zăpadă care se topeşte, o scîndură care se încovoaie… Încă doi paşi…Trei… Mişcările glaciale, dar eu, care le comandam, aveam o eternitate înainte şi o constanţă perfectă a dorinţei care va fi dusă la capăt…

Am trecut prin Văl. Urmă un arc scurt. Trei paşi pentru a-l traversa în beznă şi pace. Erau cei mai grei.

Pauză de cafea pentru Sisif! Acesta a fost primul meu gînd cînd am început traversarea Modelului. *Am făcut-o iar!* a fost cel de-al doilea. Şi *N-o mai fac niciodată!* a fost cel de-al treilea.

Mi-am permis luxul cîtorva respiraţii adînci şi al unui mic tremur. Apoi am scos giuvaierul din buzunar şi l-am ridicat, ţinîndu-l de lanţ, înaintea ochiului.

Roşu în interior, bineînţeles, un roşu-cireaşă aprins, afumat, strălucitor. Parcă dobîndise o lumină şi o strălucire în plus în timpul traversării Modelului. Am continuat să-l privesc, gîndindu-mă la instrucţiuni, comparîndu-le cu lucrurile pe care le ştiam deja.

O dată ce ai trecut prin Model şi ai ajuns în acest punct,

îi poţi cere să te transporte în orice loc pe care-l poţi vizualiza. Nu-ţi trebuie decît dorinţa şi un act de voinţă. În cazul meu, n-am putut să îmi înfrînez un mic moment de ezitare. Dacă avea efectul prevăzut în mod normal, m-aş fi putut arunca de unul singur într-un fel neobişnuit de capcană. Dar Eric izbutise. Nu fusese încuiat în inima giuvaierului, undeva în Umbră. Dworkin, cel care alcătuise notiţele acelea, fusese un om deosebit, iar eu avusesem încredere în el.

Domolindu-mi mintea, mi-am intensificat examinarea interiorului pietrei preţioase.

Înăuntru era o reflexie distorsionată a Modelului, înconjurată de puncte luminoase clipitoare, flăcări şi licăriri slabe, diverse curbe şi poteci. Am luat hotărîrea, mi-am concentrat voinţa…

Incandescenţă şi mişcare în ralanti. Ca şi cum te-ai fi scufundat într-un ocean foarte vîscos. Foarte lent, la început. Purtat de curent şi de întunecime, toate luminile superbe departe, foarte departe. Încet-încet, viteza mea aparentă crescu. Fulgi de lumină, distanţi, intermitenţi. Un pic mai repede, parcă. Fără proporţii. Eram un punct de conştiinţă de dimensiuni nedeterminate. Conştient de mişcare, conştient de configuraţia către care avansam, acum aproape rapid. Incandescenţa aproape dispăruse, precum şi conştienţa oricărui mediu. Rezistenţa dispăru. Căpătam viteză. Acum, toate acestea parcă duraseră doar o clipă, încă se petreceau în aceeaşi clipă. În toată acţiunea era o caracteristică particulară, atemporală. Viteza de deplasare către ceea ce părea a fi acum ţinta mea era enormă. Micul labirint întortocheat creştea, se transforma în ceea ce părea a fi o versiune tridimensională a Modelului. Evidenţiat de flăcări de lumină colorată, creştea înaintea mea, încă amintind de o galaxie bizară, răsfirată pe jumătate în mijlocul nopţii eterne, aureolată de o palidă sclipire de praf, cu mănunchiurile de raze alcătuite din nenumărate puncte pîlpîitoare. Şi creştea sau eu mă

micşoram, sau avansa sau eu avansam, şi eram aproape, aproape unul de altul, şi acum umplea tot spaţiul, din vîrf pînă-n adîncuri, de-aici pînă acolo, şi viteza mea continua încă să crească. Eram prins, copleşit de strălucire şi era un mănunchi de raze răzleţe despre care ştiam că e începutul. Eram prea aproape – pierdut, de fapt – ca să mai pricep configuraţia globală, dar curburile, pîlpîirile, instabilitatea a ceea ce puteam zări, pretutindeni în jurul meu, mă făceau să mă întreb dacă trei dimensiuni erau îndeajuns să cuprindă complexitatea deformării simţurilor cu care mă confruntam. Mai degrabă decît analogia mea galactică, ceva în mintea mea ne deplasa către cealaltă extremă, sugerînd spaţiul lui Hilbert[5] infinit dimensionat al subatomicului. Numai că, în cazul ăsta, era o metaforă a disperării. Pur şi simplu nu înţelegeam nimic. Nu aveam decît un sentiment de creştere – determinat de Model? Instinctiv? – că trebuie să traversez şi acest labirint pentru a cîştiga noul grad de putere pe care îl căutam.

Dar nici departe de adevăr nu eram. Mă năpusteam în galaxie fără nici o diminuare a vitezei mele aparente. Eram răsucit şi rotit de-a lungul unor căi în flăcări, trecînd prin nori imateriali de strălucire şi lumină. Nu existau zone de rezistenţa, cum se aflau în Model, impulsul meu iniţial părînd a fi suficient pentru a mă purta de la un capăt la celălalt. Un tur învolburat al Căii Lactee? Un om care se îneacă măturat printre canioane de coral? O vrabie insomniacă zburînd deasupra unui parc de distracţii într-o noapte de 4 Iulie? Acestea îmi erau gîndurile cînd mi-am recapitulat trecerea recentă în această nouă transformare.

… Şi afară, prin, peste, şi gata, într-o strălucire de lumină arămie care m-a găsit privindu-mă cum ţineam pandativul lîngă Model, apoi privind pandativul, cu Modelul în el, în mine, totul în mine, eu în el, roşeaţa descrescînd,

[5] David Hilbert, matematician german (1868-1943), mentor al şcolii formaliste şi unul dintre fondatorii metodei axiomatice. A orientat cercetările sec. XX, prezentînd, în 1900, o listă cu 23 de probleme de rezolvat. (n. trad.)

mai mult, dispărînd. Apoi doar eu, pandativul, Modelul, singur – interacţiunea subiect-obiect restabilită – numai că la o octavă mai sus, cred că ăsta este cel mai bun mod de a explica. Pentru că acum exista o anume empatie. Era ca şi cum aş fi dobîndit un simţ în plus şi o modalitate de expresie adiţională. Era o senzaţie neobişnuită, dătătoare de satisfacţie.

Nerăbdător să o încerc, am luat o nouă hotărîre şi i-am ordonat Modelului să mă transporte în altă parte.

Mă aflam deci în încăperea rotundă, în vîrful celui mai înalt turn din Amber. Traversînd-o, am trecut afară, pe un balconaş foarte mic. Contrastul era puternic, atît de aproape de călătoria hipersenzorială pe care tocmai o încheiasem. Lungi clipe am rămas pur şi simplu acolo, privind.

Marea era un amestec de texturi, iar cerul era parţial acoperit şi se pregătea de înserare. Norii arătau modele de lumină blîndă şi umbre aspre. Vîntul îşi croia drum spre mare, astfel că, deocamdată, mirosul sării mă ocolea. Păsări negre brăzdau aerul, rotindu-se şi planînd la mare distanţă deasupra apei. Sub mine, porţile palatului şi terasele oraşului se întindeau într-o eleganţă tainică dincolo de marginea Kolvirului. Oamenii erau minusculi pe arterele principale, mişcările lor reduse. M-am simţit foarte singur.

Apoi am atins pandantivul şi am cerut o furtună.

IV

Cînd m-am întors, Random şi Flora mă aşteptau în apartamentele mele. Privirea lui Random se îndreptă mai întîi spre pandantiv, apoi mă privi în ochi. Am încuviinţat.

M-am întors spre Flora, înclinindu-mă uşor.

— Surioară, am spus, a trecut ceva timp şi încă nişte vreme.

Părea oarecum înfricoşată, ceea ce era de bine. Zîmbi şi

îmi luă mîna, totuşi.

— Frate, rosti, văd că te-ai ţinut de cuvînt.

Părul ei, auriu deschis. Şi-l tăiase, dar îşi păstrase bretonul. Nu mă puteam hotărî dacă-mi place aşa sau nu. Avea un păr foarte frumos. Ochi albaştri, de asemenea, şi tone de vanitate pentru a menţine totul în perspectiva ei favorită. Uneori parcă acţiona destul de prosteşte, dar alteori mă uluia.

— Iartă-mă că mă holbez, am spus, dar ultima oară cînd ne-am întîlnit nu puteam să te văd.

— Sînt foarte fericită că situaţia s-a îndreptat, spuse. Era ca şi cum… N-am putut face nimic, ştii.

— Ştiu, am zis, amintindu-mi ritmul vioi al rîsului ei de pe partea cealaltă a beznei, la una dintre aniversările evenimentului. Ştiu.

M-am deplasat la fereastră şi am deschis-o, ştiind că ploaia n-avea cum să pătrundă. Îmi place mirosul furtunii.

— Random, ai aflat ceva interesant legat de un posibil poştaş? am întrebat.

— Nu chiar, răspunse. Am făcut unele cercetări. Se pare că nimeni n-a văzut pe altcineva la locul potrivit, în momentul potrivit.

— Înţeleg, am spus. Mulţumesc. Poate ne vedem mai tîrziu.

— E-n regulă. Voi fi în apartamentele mele toată seara.

Am încuviinţat, m-am întors, m-am sprijinit de pervaz, am privit-o pe Flora. Random închise uşa delicat cînd ieşi. Am ascultat ploaia cam vreo jumătate de minut.

— Ce-ai de gînd cu mine? spuse ea într-un tîrziu.

— Ce-am de gînd?

— Te afli în poziţia de a regla vechile conturi. Presupun că lucrurile sînt pe cale să înceapă.

— Poate, am zis. Multe lucruri depind de altele. Iar ăsta nu face excepţie.

— Ce vrei să spui?

— Dă-mi ceea ce vreau şi vom vedea. Se mai întîmplă

să fiu băiat bun.

— Ce anume vrei?

— Povestea, Flora. Să începem cu asta. Despre cum ai ajuns păstoriţa mea acolo, pe umbra aceea, Pămînt. Toate detaliile implicate. Care a fost aranjamentul? Care a fost înţelegerea? Absolut totul. Asta-i tot.

Oftă.

— Începutul… rosti. Da… Era în Paris, o petrecere la un oarecare domn Foucault. Asta a fost cam cu vreo trei ani înainte de Teroare…

— Stop, am zis. Ce căutai acolo?

— Mă aflam în acea zonă a Umbrei de vreo cinci ani, în ani de-ai lor, spuse. Hoinăream în căutarea a ceva inedit, ceva care să se potrivească gustului meu. Am nimerit în locul acela, în acel moment, exact în modul în care găsim noi ceea ce ne dorim. M-am lăsat condusă de dorinţe şi mi-am urmat instinctele.

— O coincidenţă neobişnuită.

— Nu şi dacă iei în considerare timpul necesar – şi ţinînd seama de nenumăratele călătorii pe care ni le permitem. Era, dacă vrei, Avalonul meu, surogatul Amberului meu, căminul meu departe de casă. Spune-i cum vrei, mă aflam acolo, la petrecerea aceea, în acea noapte de octombrie, cînd ai apărut cu micuţa roşcată – Jacqueline o chema, parcă.

Asta mi-a readus în minte, din mari depărtări, o amintire pe care n-o mai chemasem de foarte, foarte multă vreme. Mi-am reamintit de Jacqueline mult mai pregnant decît de petrecerea lui Foucault, dar ştiam că avusese loc.

— Mai departe.

— Cum spuneam, continuă ea, mă aflam acolo. Tu ai venit mai tîrziu. Fireşte, mi-ai atras atenţia imediat. Totuşi, dacă cineva trăieşte o perioadă destul de lungă şi călătoreşte mult, poate întîlni ocazional o persoană care seamănă foarte tare cu cineva cunoscut. Acesta a fost primul meu gînd după ce mi-a trecut emoţia iniţială. În mod

cert, trebuia să existe o dublură. A trecut atîta timp fără măcar o şoaptă. Totuşi avem cu toţii secrete şi motive întemeiate să le avem. Acesta ar fi putut fi unul dintre secretele tale. Aşa încît am fost prezentaţi unul altuia, apoi m-am străduit ceva timp să te depărtez de bucăţica roşcată pentru mai multe minute. Şi tu ai susţinut că numele tău e Fenneval – Cordell Fenneval. Am devenit nesigură. Nu puteam şti dacă era o dublură sau făceai glume. Totuşi, mi-a trecut prin minte şi o a treia posibilitate – că ai locuit în vreo zonă adiacentă Umbrei destul de mult ca să arunci propriile umbre. Aş fi plecat tot întrebîndu-mă dacă Jacqueline nu mi s-ar fi lăudat în ceea ce priveşte puterea ta. Sigur că ăsta nu e cel mai potrivit subiect de conversaţie pentru o femeie, şi modul în care l-a spus m-a făcut să cred că fusese foarte impresionată de unele lucruri pe care le-ai făcut. Am făcut-o să mărturisească unele chestii şi mi-am dat seama că vorbea de lucruri de care numai tu ai fi fost în stare. Asta a eliminat noţiunea de dublură. Trebuia să fii ori tu, ori umbra ta. Cu asta în minte, chiar dacă Cordell nu era Corwin, el era un indiciu, un indiciu că ai fost sau fuseseşi în acea vecinătate dubioasă – primul indiciu real peste care dădusem legat de locul unde te aflai. A trebuit să-l urmez. Am început să-ţi calc pe urme, verificîndu-ţi trecutul. Cu cît întrebam mai mulţi oameni, cu atît totul devenea mai încurcat. De fapt, după mai multe luni, nu eram încă în stare să hotărăsc. Existau destule zone neclare ca să facă totul posibil. Lucrurile s-au lămurit vara următoare, totuşi, cînd am revizitat Amberul pentru scurt timp. I-am semnalat această afacere neobişnuită lui Eric…

— Da?

— Ei bine… el era… oarecum… conştient… de posibilitate.

Se întrerupse şi îşi rearanjă mănuşile pe scaunul de lîngă ea.

— Aha, am spus. Şi ce ţi-a spus?

— Că s-ar putea să fii tu cel adevărat. Mi-a spus că

avusese loc… un accident.

— Chiar aşa?

— Ei bine, nu, recunoscu ea. Nu un accident. A spus că avusese loc o luptă şi că te rănise. Crezuse că vei muri şi nu voia ca vina să cadă asupra lui. Aşa că te-a transportat în Umbră şi te-a lăsat acolo, în acel loc. După multă vreme, şi-a zis că probabil ai murit, că între voi totul se sfîrşise. Fireşte că noile mele informaţii l-au tulburat. Aşa că mi-a cerut să jur că păstrez secretul şi m-a trimis înapoi să te ţin sub supraveghere. Aveam o scuză bună să mă aflu acolo, pentru că spusesem deja tuturor cît de mult îmi plăcea locul.

— Doar n-ai promis că păstrezi tăcerea pentru nimic, Flora. Ce ţi-a dat?

— Mi-a dat cuvîntul că, dacă va veni vreodată la putere aici, în Amber, nu mă va uita.

— Un pic riscant, am spus. Una peste alta, tot l-ai fi avut la mînă cu ceva – ştiai unde se află rivalul pretendent şi rolul lui în a-l fi dus acolo.

— Adevărat. Numai că lucrurile s-au compensat într-un fel şi ar fi trebuit să recunosc că am devenit complice vorbind despre asta.

Am încuviinţat.

— Greu, dar nu imposibil, am aprobat. Dar crezi că m-ar fi lăsat în viaţă dacă ar fi avut vreo şansă la tron?

— Asta nu s-a discutat niciodată. Niciodată.

— Totuşi trebuie să-ţi fi trecut prin minte.

— Da, mai tîrziu, şi mi-am zis că, probabil, n-o să facă nimic. Una peste alta, începuse să pară că îţi pierduseşi memoria. Nu exista nici un motiv să îţi facă ceva atîta vreme cît erai inofensiv.

— Deci ai continuat să mă supraveghezi, ca să vezi dacă rămîn inofensiv?

— Da.

— Ce-ai fi făcut dacă aş fi dat semne că-mi revine memoria?

Mă privi, apoi privi în depărtare.

— I-aş fi raportat lui Eric.

— Şi atunci el ce-ar fi făcut?

— Nu ştiu.

Am pufnit uşor în rîs şi ea roşi. Nu mi-am putut aminti cînd o văzusem ultima oară pe Flora roşind.

— N-o să mai discut de ceea ce e evident, am spus. În regulă, ai continuat, m-ai supravegheat. Apoi? Ce s-a întîmplat?

— Nimic special. Tu ai continuat să-ţi trăieşti viaţa şi eu am continuat să te supraveghez.

— Toţi ceilalţi ştiau unde eşti?

— Da. N-am făcut un secret din locul în care mă aflam. De fapt, toţi veneau să mă viziteze cînd şi cînd.

— Inclusiv Random?

Îşi încreţi buzele.

— Da, de mai multe ori, rosti.

— De ce rînjeşti?

— E prea tîrziu ca să încep să mă prefac că-mi place de el, rosti. Ştii tu. Nu-mi plac tipii cu care se asociază – tot felul de criminali, jazmani… A trebuit să-i demonstrez curtoazia familială cînd a vizitat umbra mea, dar mi-a pus nervii pe moaţe aducînd oamenii ăia la orice oră din zi şi din noapte – jam-session-uri, partide de pocher. Locul duhnea săptămîni întregi după aia şi m-am bucurat întotdeauna să-l văd plecînd. Îmi pare rău. Ştiu că-l placi, dar ai vrut adevărul.

— Ţi-a deranjat sensibilităţile delicate. OK. Acum îţi cer să-ţi îndrepţi atenţia către scurta perioadă cît am fost oaspetele tău. Random ni s-a alăturat destul de abrupt. Pe urmele lui se afla o jumătate de duzină de indivizi fioroşi pe care i-am zdrobit în sufrageria ta.

— Îmi amintesc destul de clar evenimentul.

— Îţi aminteşti de cei responsabili – de creaturile cu care am avut de-a face?

— Da.

— Suficient de bine ca să recunoşti vreuna dacă ai vedea-o?

— Cred că da.

— Bine. Mai văzuseşi o alta înainte?

— Nu.

— Dar de atunci?

— Nu.

— Le-ai auzit descrise undeva?

— Din cîte-mi amintesc, nu. De ce?

Am clătinat din cap.

— Nu încă. Asta e ancheta mea, îţi aminteşti? Acum vreau să te întorci în timp înaintea acelei seri. Înapoi la întîmplarea care m-a adus la Greenwood. Poate chiar un pic mai înainte. Ce s-a întîmplat şi cum ai aflat tu despre asta? Care au fost împrejurările? Ce rol ai jucat tu în toate astea?

— Da, spuse. Ştiam că mai devreme sau mai tîrziu o să mă întrebi asta. S-a întîmplat că Eric m-a contactat a doua zi după ce s-a petrecut – din Amber, prin Atuul meu. Îmi aruncă iar o privire, evident ca să vadă cum reacţionez. Am rămas fără expresie. Mi-a spus că suferisei un accident grav cu o seară înainte şi că fusesei spitalizat. Mi-a spus să te transfer într-un spital privat, unde puteam influenţa mai bine mersul tratamentului tău.

— Cu alte cuvinte, dorea să rămîn o legumă.

— Voia să fii ţinut sub sedative.

— A recunoscut sau nu că e responsabil de accident?

— N-a spus că pusese pe cineva să tragă în cauciucuri, dar ştia că asta se întîmplase. Cum altfel ar fi putut şti? Cînd am aflat, mai tîrziu, că plănuia să ia tronul, am presupus că hotărîse, în sfîrşit, că cel mai bine e să scape total de tine. Cînd tentativa a eşuat, părea logic să facă lucrul cel mai eficace: să aibă grijă să fii ţinut deoparte pînă după încoronare.

— N-am ştiut că s-a tras în cauciucuri, am spus.

Se schimbă la faţă. Îşi reveni.

— Mi-ai spus că ştiai că n-a fost un accident – că cineva

a încercat să te ucidă. Am presupus că ştii detaliile.

Pentru prima oară după mult timp, călcam pe un teren alunecos. Încă mai aveam un pic de amnezie şi cred că voi avea întotdeauna. Amintirile mele despre ultimele cîteva zile de dinainte de accident erau încă ceţoase. Modelul refăcuse amintirile pierdute ale întregii mele vieţi de pînă atunci, numai că traumele păreau să fi distrus amintirile evenimentelor care precedaseră accidentul. Nu e ceva neobişnuit. Mai degrabă o vătămare organică decît o simplă suferinţă funcţională. Eram îndeajuns de fericit că-mi revenise tot restul, aşa că asta nu părea regretabil în mod deosebit. În ceea ce priveşte accidentul şi senzaţia mea că fusese mai mult decît un accident, mi-am amintit împuşcăturile. Fuseseră două la număr. Poate chiar zărisem silueta înarmată – fugitiv, prea tîrziu. Sau poate că asta era pură fantezie. Se pare că totuşi ceva se întîmplase. Avusesem aşa ceva în minte cînd mă îndreptasem spre Westchester. Însă, chiar şi acum, cînd deţin puterea în Amber, nu-mi face nici o plăcere să recunosc această unică deficienţă. O fraierisem pe Flora cu mult mai puţine informaţii pe care să mă bazez. Am hotărît să apelez din nou la combinaţia cîştigătoare.

- Nu mă aflam în postura de a ieşi să văd ce fusese lovit, am spus. Am auzit împuşcăturile. Am pierdut controlul. Am presupus că e un cauciuc, dar niciodată n-am ştiut sigur. Singurul motiv pentru care am pus chestiunea în discuţie a fost pentru că eram curios cum de ştiai tu că a fost un cauciuc.

— Deja ţi-am spus că Eric a pomenit de asta.

— Felul în care ai spus-o m-a deranjat. Ai făcu-o să sune ca şi cînd ştiai deja detaliile înainte de a te contacta el.

Clătină din cap.

— Atunci scuză-mi sintaxa, rosti. Uneori se întîmplă aşa cînd examinezi lucrurile după ce s-au petrecut. Va trebui să neg ceea ce insinuezi tu. N-am nimic de-a face cu asta şi n-am ştiut nimic înainte să se întîmple.

— Întrucît Eric nu mai e pe aici ca să confirme sau să nege ceva, va trebui pur şi simplu s-o lăsăm cum a căzut, am rostit, şi am spus-o ca dezvinovăţirea să i se pară şi mai dificilă, să-i abat atenţia de la orice scăpare, fie în cuvinte, fie în expresie, din care ar fi putut remarca mica fisură care încă exista în amintirea mea.

— Ai aflat cumva mai tîrziu identitatea persoanei înarmate? am întrebat.

— Niciodată, spuse. Cel mai probabil un mardeiaş plătit. Nu ştiu.

— Ai vreo idee cam cît am fost inconştient înainte de a mă găsi cineva să mă ducă la spital?

Clătină iar din cap.

Ceva mă deranja şi nu puteam spune ce anume.

— Eric a pomenit ceva de ora cînd am fost dus la spital?

— Nu.

— Cînd am fost cu tine, de ce ai încercat să te reîntorci pe jos în Amber în loc să foloseşti Atuul lui Eric?

— Nu l-am putut contacta.

— Ai fi putut să-i ceri altcuiva să te transporte, am spus. Flora, cred că mă minţi.

Nu era decît un test, ca să-i observ reacţia. De ce nu?

— În legătură cu ce? întrebă. N-am putut contacta pe nimeni. Toţi erau ocupaţi în altă parte. Asta vrei să spui?

Mă examină.

Am ridicat braţul şi am arătat spre ea şi fulgerul brazdă cerul în spatele meu, chiar lîngă fereastră. Am simţit o furnicătură, un mic şoc. Tunetul a fost, de asemenea, impresionant.

— Păcătuieşti prin omisiune, am încercat.

Îşi acoperi faţa cu mîinile şi începu să plîngă.

— Nu ştiu ce vrei să spui! rosti. Ţi-am răspuns la toate întrebările! Ce vrei? Nu ştiu unde mergeai sau cine a tras asupra ta sau la ce oră s-a întîmplat! Ştiu doar ce ţi-am spus, la naiba!

Ori era sinceră, ori nu puteam s-o fac să cedeze prin

metodele astea, am decis. În orice caz, pierdeam timpul şi nu puteam obţine mai mult aşa. În plus, mai bine să schimb subiectul cu accidentul înainte să înceapă să se gîndească prea mult la importanţa lui pentru mine. Dacă era ceva care îmi scăpa acolo, voiam să îl găsesc eu primul.

— Vino cu mine, am spus.

— Unde mergem?

— Am ceva pe care vreau să-l identifici. O să-ţi spun de ce după ce-l vezi.

Se ridică şi mă urmă. Am condus-o pe coridor să vadă cadavrul înainte de a-i povesti despre Caine. Privi cadavrul destul de indiferentă. Dădu din cap.

— Da, rosti, chiar dacă n-aş fi ştiut, aş fi fost fericită să spun că ştiu, ca să-ţi fac pe plac.

Am mormăit ceva neutru. Loialitatea familială mă atinge întotdeauna undeva. Nu puteam spune dacă credea ceea ce-i spusesem despre Caine. Dar, avînd în vedere că îmi era cam egal, nu a contat prea mult. Nu i-am pomenit nimic despre Brand şi nici ea nu părea că deţine vreo informaţie nouă despre el. Unicul ei comentariu cînd am terminat tot ce aveam de spus a fost:

— Îţi vine bine giuvaierul. Dar ce-mi poţi spune despre coroană?

— E prea devreme să vorbim despre asemenea lucruri, i-am zis.

— Dacă e nevoie de orice fel de sprijin din partea mea…

— Ştiu, am spus. Ştiu.

Mormîntul meu e un loc liniştit. Stă solitar pe o pantă stîncoasă, protejat pe trei părţi împotriva stihiilor, înconjurat de pămînt în care cresc o pereche de arbori pitici, tufe amestecate, buruieni şi şiruri mari de iederă de munte care se întind două mile în jos, în spatele crestei Kolvirului. E o construcţie lungă, joasă, cu două bănci în faţă, iar iedera a izbutit să o acopere pe o suprafaţă extinsă, mascînd, din fericire, cea mai mare parte a unei

inscripţii bombastice gravate pe frontispiciu, lîngă numele meu. Este, lesne de înţeles, gol cea mai mare parte a timpului.

Totuşi, în seara aceea, Ganelon şi cu mine ne îndreptam într-acolo, însoţiţi de o provizie sănătoasă de vin şi jimble şi bucăţi de carne rece.

— Deci nu glumeai! rosti, descălecînd, traversînd şi dînd la o parte iedera, citind la lumina Lunii cuvintele gravate acolo.

— Fireşte că nu, am spus, coborînd şi ocupîndu-mă de cai. E chiar al meu.

După ce am priponit armăsarii de un arbust din apropiere, am ridicat sacii cu provizii şi i-am cărat pînă la cea mai apropiată bancă. Ganelon mi se alătură în timp ce deschideam prima sticlă şi turnam primele două pahare de băutură întunecată, intensă.

— Tot nu pricep, spuse, acceptînd paharul.

— Ce e de priceput? Sînt mort şi îngropat aici, am spus. Acesta esta cenotaful meu – monumentul care se ridică atunci cînd cadavrul nu e găsit. Despre al meu am aflat de curînd. A fost ridicat cu secole în urmă, cînd s-a hotărît că nu mă voi mai întoarce.

— Destul de straniu. Atunci, ce e înăuntru?

— Nimic. Cu toate că, prevăzători, au construit o nişă şi o raclă, doar pentru cazul în care rămăşiţele mele ar fi ieşit la iveală. Ca să doboare doi iepuri dintr-o lovitură.

Ganelon îşi făcu un sandviş.

— A cui a fost ideea? întrebă.

— Random crede că a lui Brand sau Eric. Nimeni nu-şi aminteşte exact. Cu toţii au căzut de acord că, la vremea respectiva, era o idee bună.

Chicoti; un zgomot drăcesc, potrivindu-se perfect cu fiinţa lui ridată, plină de cicatrice şi cu barbă roşie.

— Şi acum ce se va alege de el?

Am ridicat din umeri.

— Bănuiesc că unii vor crede că e păcat să se piardă

astfel şi vor dori să mă vadă înăuntru. Pînă atunci, e un loc bun unde să vii şi să te îmbeţi. Încă nu mi-am adus ultimul omagiu.

Mi-am făcut două sandvişuri şi le-am mîncat pe amîndouă. Aceasta era, cu adevărat, prima clipă de relaxare pe care o aveam de la revenirea mea şi, poate, ultima pentru perioada care urma. Era imposibil de spus. Dar chiar nu avusesem şansa de a vorbi cu Ganelon pe îndelete săptămîna trecută şi el era una dintre puţinele persoane în care aveam încredere. Doream să-i spun totul. Trebuia. Trebuia să vorbesc cu cineva care nu era implicat în felul în care eram toţi ceilalţi. Aşa că asta am şi făcut.

Luna se deplasă pe o distanţă considerabilă şi cioburile de sticlă spartă se multiplicară în cripta mea.

— Şi cum au reacţionat ceilalţi? mă întrebă.

— Previzibil, am răspuns. Mi-am dat seama că Julian n-a crezut o iotă, chiar dacă a afirmat contrariul. Ştie ce simt pentru el şi nu se află în postura de a mă provoca. Bănuiesc că nici Benedict nu mă crede, dar el e mai greu de descifrat. Stă în aşteptare, şi sper că măcar îmi acordă prezumţia de nevinovăţie. În ceea ce-l priveşte pe Gérard, am senzaţia că asta a umplut paharul şi că şi-a pierdut orice urmă de încredere în mine. Totuşi, se va întoarce în Amber mîine în zori, ca să mă însoţească în dumbravă să recuperăm trupul lui Caine. N-are nici un rost să transform asta într-un safari, dar mi-am dorit să fie de faţă şi un alt membru al familiei. Deirdre a părut fericită să afle. N-a crezut o iotă. Sînt sigur. Dar nu contează. A fost întotdeauna de partea mea şi nu l-a plăcut niciodată pe Caine. Aş spune că e mulţumită că eu par să-mi consolidez poziţia. Nu pot spune dacă într-adevăr Llewella m-a crezut sau nu. Nu dă doi bani pe conflictele dintre noi, din cîte-mi dau seama. În ceea ce o priveşte pe Fiona, pur şi simplu mi s-a părut că se amuză de toată povestea. A avut mereu acest mod detaşat, superior, de a vedea lucrurile. Nu poţi fi niciodată sigur de felul în care gîndeşte în realitate.

— Le-ai povestit despre treaba cu Brand?

— Nu. Le-am spus despre Caine şi le-am spus că îi vreau pe toţi în Amber pînă mîine seară. Atunci voi ataca subiectul Brand. Am o idee pe care vreau s-o încerc.

— I-ai contactat pe toţi prin intermediul Atuurilor?

— Da.

— Apropo de asta, aş fi vrut să te întreb de multă vreme ceva. Acolo, în lumea-umbră pe care am vizitat-o ca să obţinem armele, există telefoane…

— Da?

— Am aflat despre interceptări telefonice şi alte lucruri de-astea în timp ce eram acolo. Crezi că e posibil ca Atuurile să fie supravegheate?

Am izbucnit în rîs, apoi m-am oprit, realizînd implicaţiile sugestiei sale. În cele din urmă:

— Chiar nu ştiu. Atît de mult în legătură cu munca lui Dworkin rămîne un mister – gîndul ăsta nu mi-a trecut niciodată prin minte. Eu unul n-am încercat. Mă întreb, totuşi…

— Ştii cîte seturi de Atuuri există?

— Păi… fiecare membru al familiei are un pachet sau două şi vreo duzină sînt disponibile în bibliotecă. Habar n-am dacă există şi altele.

— Mie mi se pare că poţi afla multe doar dacă interceptezi cîte ceva.

— Da. Pachetul de cărţi al lui tata, al lui Brand, pachetul meu original, cel pe care l-a pierdut Random… La naiba! Există destule neînregistrate acum. Nu ştiu cum să procedez. Să încep un inventar şi să încerc nişte experimente, bănuiesc. Mulţumesc că mi-ai amintit.

Încuviinţă şi sorbirăm amîndoi în tăcere.

Apoi:

— Ce-ai de gînd să faci, Corwin? întrebă.

— În legătură cu ce?

— Cu totul. Ce atacăm acum şi în ce ordine?

— Intenţia mea iniţială era să încep să urmez drumul

negru către origini, de îndată ce lucrurile se vor mai aşeza aici, în Amber. Acum totuşi mi-am schimbat prioritătile. Îl vreau pe Brand înapoi cît mai curînd posibil, dacă mai e în viaţă. Dacă nu, vreau să aflu ce i s-a întîmplat.

— Dar oare inamicul îţi va da răgazul să respiri? Poate că pregăteşte o nouă ofensivă chiar în clipa asta.

— Da, bineînţeles. Am luat în calcul şi asta. Simt că avem ceva răgaz, deoarece au fost înfrînţi atît de recent. Va trebui să-şi revină, să-şi întărească oştile, să reevalueze situaţia ţinînd seama de noile noastre arme. Ceea ce am în minte acum este să construim o serie de avanposturi de-a lungul drumului pentru a fi avertizaţi în avans de orice nouă mişcare din partea lor. Benedict a fost deja de acord să se ocupe de operaţiune.

— Mă întreb cît timp avem la dispoziţie.

I-am turnat din nou de băut, ăsta fiind singurul răspuns la care m-am putut gîndi.

— Niciodată lucrurile n-au fost atît de complicate în Avalon – Avalonul *nostru,* vreau să zic.

— Adevărat, am spus. Nu eşti singurul căruia îi e dor de zilele acelea. Acum, cel puţin, par mai simple.

Încuviinţă. I-am oferit o ţigară, dar refuză în favoarea pipei sale. În lumina flăcării, examină Giuvaierul Judecăţii, care încă îmi atîrna la gît.

— Şi zici că poţi controla vremea cu chestia aia? întrebă.

— Da.

— De unde ştii?

— Am încercat. Funcţionează.

— Ce-ai făcut?

— Furtuna de azi după-amiază. Era a mea.

— Mă întreb…

— Ce?

— Mă întreb ce aş fi făcut eu cu o asemenea putere. Ce aş face cu ea.

— Primul lucru care mi-a trecut prin minte, am spus, lovind cu palma zidul mormîntului meu, a fost să distrug

acest loc prin lovituri de fulger repetate şi să-l transform în moloz. Ca să nu se mai îndoiască nimeni de sentimentele mele, de puterea mea.

— De ce n-ai făcut-o?

— M-am gîndit ceva mai mult după aia. Hotărît lucru – Drace! S-ar putea să se găsească o întrebuinţare locului nu peste mult timp, dacă nu sînt destul de isteţ sau destul de dur sau destul de norocos. În cazul ăsta, am încercat să hotărăsc unde mi-aş dori să-mi fie aruncate oasele. Atunci mi-am dat seama că ăsta e chiar un locşor drăguţ – la înălţime, curat, unde elementele se află încă în stare pură. Nimic în afară de stîncă şi cer. Stele, nori, soare, lună, vînt, ploaie… o tovărăşie mai bună decît alte cadavre. Nu ştiu de ce ar trebui să zac lîngă unul pe care nu mi l-aş dori alături, şi nu sînt prea mulţi.

— Devii morbid, Corwin. Sau beat. Sau amîndouă. Şi amar. N-ai nevoie de asta.

— Cine naiba eşti tu ca să-mi spui mie de ce am nevoie?

L-am simţit încordîndu-se lîngă mine, apoi relaxîndu-se.

— Nu ştiu, răspunse într-un tîrziu. Spun şi eu ce văd.

— Cum se comportă soldaţii? am întrebat.

— Cred că sînt încă tulburaţi, Corwin. Au venit să lupte într-un război sfînt pe povîrnişurile Raiului. Aşa cred ei despre împuşcăturile de săptămîna trecută. Aşa că, din punctul ăsta de vedere, sînt fericiţi, văzînd că au învins. Dar acum aşteptarea asta, în oraş… Ei nu înţeleg locul. Unii dintre cei pe care îi credeau inamici le sînt acum prieteni. Sînt zăpăciţi. Ştiu că sînt pregătiţi pentru luptă, dar habar n-au împotriva cui sau cînd. Întrucît au fost reţinuţi în cantonament tot timpul, nu şi-au dat încă seama de cît de nemulţumiţi de prezenţa lor sînt militarii de carieră şi populaţia obişnuită. Probabil se vor prinde cît de curînd. Aşteptam să aduc vorba despre acest subiect, dar ai fost atît de ocupat în ultima vreme…

Am stat un timp, fumînd. Apoi:

— Bănuiesc că ar trebui să am o discuţie cu ei, am spus.

Mîine nu e timp totuşi, şi ceva trebuie făcut cît mai curînd. Cred că ar trebui mutaţi într-o zonă de bivuacuri în pădurea din Arden. Mîine, da. Am să ţi-o arăt pe hartă cînd ne vom întoarce. Spune-le că e vorba să-i ţinem aproape de drumul negru. Spune-le că un alt atac poate veni de acolo oricînd – ceea ce e foarte adevărat. Antrenează-i, menţine-i în formă. O să vin cît de curînd şi o să le vorbesc.

— Asta te va lăsa fără o armată proprie în Amber.

— Adevărat. S-ar putea dovedi un risc folositor, totuşi, atît ca o demonstraţie de încredere, cît şi ca un gest de preţuire. Da, cred că se va dovedi a fi o mişcare bună. Dacă nu… Am ridicat din umeri.

Am turnat şi am golit un pahar în mormîntul meu.

— Apropo, am spus, iartă-mă.

— Pentru ce?

— Tocmai am remarcat că sînt morbid şi beat şi amar. N-am nevoie de asta.

Chicoti şi ciocni paharul de al meu.

— Ştiu, spuse. Ştiu.

Şi aşa am stat acolo, în timp ce luna apunea, pînă cînd ultima sticlă a fost îngropată printre surorile ei. O vreme, am vorbit despre timpurile trecute. Am rămas tăcuţi mult timp, şi ochii mei s-au îndreptat către stelele de deasupra Amberului. A fost bine să venim în acest loc, dar acum oraşul mă chema înapoi. Ştiindu-mi gîndurile, Ganelon se ridică, îşi întinse oasele, se îndreptă spre cai. M-am uşurat lîngă mormîntul meu şi l-am urmat.

V

Dumbrava Unicornului se află în Arden, la sud-vest de Kolvir, în apropierea acelei proeminenţe unde ţinutul îşi începe coborîrea finală în valea numită Garnath. În vreme ce Garnath fusese blestemată, pîrjolită, invadată şi arenă a luptelor din ultimii ani, dealurile adiacente rămăseseră

neatinse. Dumbrava unde tata susţinea că văzuse, cu secole în urmă, unicornul, şi unde trăise evenimentele speciale care-l determinaseră să adopte fiara drept patron al Amberului şi s-o plaseze pe blazonul său, era, din cîte vedeam, o pată uşor ascunsă în peisajul de-a lungul Garnathului către mare – douăzeci sau treizeci de paşi în interior faţă de capătul de sus al lucrurilor: o poiană asimetrică în care un mic izvor ţîşnea dintr-o masă de stînci, forma un bazin limpede, se transforma într-un pîrîu, îşi croia drum către Garnath şi mai departe în jos.

Către acest loc călăream a doua zi cu Gérard, plecînd la o oră care ne-a găsit la jumătatea traseului dinspre Kolvir înainte ca soarele să arunce fulgi de lumini peste ocean şi să-şi răstoarne toată găleata plină pe cer. Gérard trase hăţurile cînd soarele răsări, apoi descălecă şi-mi făcu semn să fac la fel. L-am ascultat, lăsîndu-i pe Star şi pe calul de povară acolo, lîngă imensul lui cal bălţat. L-am urmat cam o duzină de paşi într-o depresiune pe jumătate plină cu pietriş. Se opri şi am ajuns lîngă el.

— Ce-i asta? am întrebat.

Se răsuci şi mă privi, iar ochii i se îngustară şi îşi încleştă fălcile. Îşi desfăcu mantia, o împături şi o puse pe pămînt. Îşi descuie cingătoarea şi o puse pe mantie.

— Scapă de spadă şi de mantie, rosti. Te vor încurca.

Aveam o bănuială despre ce urma şi am hotărît că e mai bine să ascult. Mi-am împăturit mantia, am pus Giuvaierul Judecăţii lîngă Grayswandir şi l-am privit încă o dată pe Gérard. Am rostit doar două cuvinte.

— De ce?

— A trecut mult timp, spuse, şi s-ar putea ca tu să fi uitat.

Veni încet spre mine, iar eu mi-am pus braţele în faţă şi m-am retras. Nu m-a lovit. De obicei eram mai iute decît el. Eram amîndoi ghemuiţi, iar el făcea mişcări lente, mici lovituri cu stînga, cu dreapta mai aproape de trup, zvîcnind.

Dacă ar fi trebuit să aleg un loc în care să mă lupt cu

Gérard , în nici un caz nu l-aş fi ales pe ăsta. Iar el, fireşte, era conştient de asta. Dacă ar fi trebuit, totuşi, să mă lupt cu Gérard, n-aş fi ales s-o fac cu mîinile goale. Sînt mai bun decît Gérard cu o spadă sau o altă armă. Orice implică viteză sau strategie şi-mi oferă şansa de a-l lovi ocazional în timp ce-l ţin în şah mi-ar permite să-l obosesc, în cele din urmă, şi să-mi găsesc posibilităţi pentru atacuri din ce în ce mai dure. El, desigur, era la rîndul lui conştient de asta. De aceea mă atrăsese în capcană aşa cum o făcuse. Totuşi, îl înţelegeam, şi acum trebuia să joc după regulile lui.

I-am îndepărtat mîna de cîteva ori pe măsură ce-şi intensifica mişcările, ajungînd mai aproape de mine cu fiecare pas. În cele din urmă, am riscat, m-am ghemuit şi am tîşnit. I-am trimis o stîngă rapidă, dură, un pic deasupra mijlocului. Lovitura ar fi rupt o scîndură zdravănă sau ar fi zdrenţuit măruntaiele unui muritor. Din nefericire, timpul nu-l înmuiase pe Gérard. L-am auzit mormăind, dar îmi blocă dreapta, îşi băgă dreapta lui sub braţul meu stîng şi-mi prinse umărul din spate.

M-am lipit iute de el atunci, anticipînd o priză la umăr pe care n-aş fi fost în stare s-o sparg; şi, răsucindu-mă, repezindu-mă înainte, prinzîndu-i umărul stîng într-o manieră similară, mi-am agăţat piciorul drept în spatele genunchiului lui şi am izbutit să-l trîntesc la pămînt.

Îşi menţinu încleştarea, totuşi, şi m-am prăbuşit peste el. Mi-am slăbit strînsoarea şi am reuşit să-l izbesc cu cotul drept în partea stîngă. Unghiul nu era ideal şi mîna lui stîngă se ridică în cruce, încercînd să se agaţe de cea dreaptă, undeva la ceafa mea.

Aş fi putut să scap din strînsoare, numai că încă mă ţinea de braţ. Pentru o clipă, am avut posibilitatea unei lovituri directe în pîntec, cu dreapta, dar m-am abţinut. Nu că aş avea vreun scrupul legat de loviturile sub centură. Ştiam că, dacă îi făceam aşa ceva lui Gérard, atunci reflexele lui l-ar fi făcut probabil să-mi zdrobească umărul. În loc de asta, sprijinindu-mă cu antebraţul pe pietriş, am

reuşit să-mi răsucesc braţul stîng în spatele capului lui, în timp ce, concomitent, mi-am strecurat braţul drept între picioarele lui şi l-am înşfăcat de coapsa stîngă. Făcînd asta, m-am rostogolit înapoi, încercînd să-mi îndrept picioarele de îndată ce l-am tras sub mine. Voiam să-l ridic de la pămînt şi să-l izbesc din nou de sol, băgîndu-i umărul în burtă pentru mai mare efect.

Numai că Gérard îşi forfecă picioarele şi se rostogoli spre stînga, forţîndu-mă să fac o tumbă peste corpul lui. I-am dat drumul din strînsoare şi mi-am eliberat braţul stîng cînd am trecut deasupra. Apoi m-am tîrît de-a buşilea în sensul acelor de ceasornic, trăgîndu-mi braţul drept după mine şi căutînd un punct de sprijin.

Numai că Gérard nici nu se gîndea să mă lase să fac aşa ceva. Deja îşi ţinea braţele pe lîngă el. Cu o zvîcnitură se eliberă şi se răsuci înapoi în picioare. M-am îndreptat şi eu şi am sărit înapoi. Imediat începu să se deplaseze spre mine şi mi-am zis că urma să mă schilodească dacă aş fi continuat să lupt cu el. Trebuia să risc, deşi aveam puţine şanse.

I-am urmărit picioarele şi, în clipa pe care am socotit-o cea mai potrivită, am plonjat între braţele lui întinse exact cînd îşi muta greutatea pe piciorul stîng şi îl ridica pe dreptul. Am reuşit să-l prind de glezna dreaptă şi l-am împins vreun metru în sus şi spre spate. Sări şi căzu, înainte şi spre stînga.

Se strădui să se ridice în picioare şi l-am pocnit cu o stîngă în falcă, lovitură care-l făcu să se prăvălească din nou. Clătină din cap şi se apără cu braţele cînd reuşi să se ridice încă o dată. Am încercat să-l lovesc în stomac, dar am ratat cînd a pivotat şi l-am atins în şold. Îşi menţinu echilibrul şi continuă să avanseze.

L-am izbit în faţă şi am dat roată în jurul lui. I-am mai prins încă două în stomac şi m-am îndepărtat. Zîmbi. Ştia că mi-e teamă să mă apropii de el. L-am lovit în stomac. Braţele îi căzură suficient de mult ca să-l pot izbi în gît,

chiar deasupra claviculei. În clipa aceea, totuşi, braţele îi ţîşniră înainte şi mă înşfacă de talie. L-am pocnit cu dosul mîinii în falcă, dar asta nu l-a împiedicat să-şi întărească strînsoarea şi să mă salte de la pămînt. Prea tîrziu ca să-l mai lovesc iar. Braţele acelea masive deja îmi zdrobeau rinichii. Am pipăit după carotidă cu degetele mari, am strîns.

Numai că el continua să mă ridice deasupra capului. Strînsoarea mea slăbi, degetele îmi alunecară. Atunci mă izbi cu spatele de pietriş, cum fac ţărăncile cu rufele pe stînci.

Am văzut puncte de lumină care explodau, şi lumea devenise un loc agitat, pe jumătate real cînd mă puse din nou pe picioare. Am văzut cum pumnul lui…

Răsăritul era superb, numai că unghiul era greşit… Cu vreo nouăzeci de grade…

Brusc, m-a cuprins ameţeala. Senzaţia asta opri procesul de conştientizare a unei hărţi a durerilor care îmi traversau spatele şi ajungeau la metropola situată undeva în vecinătatea bărbiei.

Atîrnam sus. În aer. Întorcînd uşor capul, am văzut că pînă jos e foarte mare distanţă.

Am simţit un set de menghine puternice ataşate corpului meu – umăr şi coapsă. Cînd m-am răsucit să le văd, mi-am dat seama că, de fapt, sînt mîini. Răsucindu-mi şi mai mult gîtul, am văzut că erau mîinile lui Gérard. Mă ţinea cu braţele întinse pe toată lungimea lor deasupra capului. Stătea chiar pe marginea potecii, şi puteam vedea Garnath şi capătul drumului negru jos, în depărtare. Dacă mi-ar fi dat drumul, o parte din mine s-ar fi alăturat găinaţului păsărilor care păta dealul, iar restul ar fi semănat cu meduzele moarte pe care le întîlnisem în trecut pe plajele lumii.

— Da. Priveşte în jos, Corwin, spuse, simţind că mă agit, că-l privesc, întîlnindu-mi ochii. Nu trebuie să fac altceva

decît să desfac mîinile.

— Te ascult, am rostit moale, încercînd să-mi imaginez o cale de a-l trage după mine în caz că s-ar fi hotărît să o facă.

— Nu sînt un om deştept, spuse. Dar mă frămîntă un gînd – un gînd îngrozitor. Asta e singura cale pe care o ştiu ca să fac ceva în legătură cu asta. Gîndul meu e că tu ai fost departe de Amber o perioadă de timp îngrozitor de lungă. N-am cum să aflu dacă povestea ta cu pierderea memoriei e în întregime adevărată. Te-ai întors şi ai luat conducerea, dar, de fapt, tu nu domneşti aici cu adevărat. Am fost tulburat de moartea slujitorilor lui Benedict, aşa cum sînt acum şi de moartea lui Caine. Dar şi Eric a murit de curînd şi Benedict e schilodit. Nu e atît de uşor să te învinovăţesc pe tine pentru lucrurile astea, dar mi se pare că ar fi posibil – dacă s-ar întîmpla ca tu să fii aliat în secret cu inamicii noştri de pe drumul negru.

— Nu sînt, am rostit.

— Nu contează pentru ceea ce trebuie să spun, zise. Ascultă-mă doar. Lucrurile vor merge pe calea lor. Dacă, în timpul îndelungatei tale absenţe, ai pus la punct această stare de lucruri – poate chiar scoţîndu-i din peisaj pe tata şi pe Brand – atunci eu consider că ţi-ai propus să distrugi toată rezistenţa familiei la uzurparea ta.

— Crezi că m-aş fi predat lui Eric ca să mi se scoată ochii şi să fiu întemniţat dacă ar fi cum spui?

— Cască bine urechile! repetă. Ai fi putut foarte simplu să faci greşeli care să ducă la asta. Acum nu mai contează. S-ar putea să fii la fel de nevinovat pe cît susţii sau vinovat cît cuprinde. Uită-te în jos, Corwin. Asta-i tot. Uită-te la drumul negru. Moartea e limita distanţei pe care o vei parcurge dacă ai făcut toate astea. Ţi-am demonstrat încă o dată puterea mea, în caz că ai uitat. Pot să te ucid, Corwin. Nici măcar să nu fii sigur că spada te va proteja, dacă mai pun încă o dată mîna pe tine. Şi am s-o fac, ca să-mi ţin promisiunea. Promisiunea mea e că, dacă eşti vinovat, te

voi ucide în clipa în care o să aflu. Să ştii, de asemenea, că viaţa mea e asigurată, Corwin, pentru că, din clipa asta, e legată de a ta.

— Ce vrei să spui?

— Toţi ceilalţi sînt acum cu noi, prin intermediul Atuului meu, privind, ascultînd. Nu poţi aranja eliminarea mea acum fără a-ţi trăda intenţiile întregii familii. În felul ăsta, dacă eu mor, promisiunea mea tot va fi dusă la împlinire.

— M-am prins, am rostit. Şi dacă te omoară altcineva? Or să mă ucidă şi pe mine. Asta înseamnă că pe baricade rămîn Julian, Benedict, Random şi fetele. Din ce în ce mai bine – pentru cine o mai fi. A cui a fost ideea asta, de fapt?

— A mea! Numai a mea! rosti, şi am simţit cum strînsoarea se intensifică, cum braţele se întind şi se încordează. Încerci doar să mă aiureşti! Cum ai făcut întotdeauna! mîrîi. Lucrurile mergeau bine pînă să te întorci tu! La naiba, Corwin! Eu cred că tu eşti de vină!

Apoi mă azvîrli în aer.

— Sînt nevinovat, Gérard! am mai apucat să strig.

După care mă prinse – o înşfăcare dură, care mi-a luxat umărul – şi mă trase înapoi de deasupra prăpastiei. Mă roti şi mă puse pe picioare. Plecă imediat, îndreptîndu-se către zona cu pietriş unde ne luptaserăm. L-am urmat şi ne-am recuperat lucrurile.

În timp ce-şi încheia centura imensă mă privi, după care se uită din nou în depărtare.

— N-o să mai vorbim despre asta, rosti.

— În regulă.

M-am răsucit şi m-am dus către cai. Am încălecat şi ne-am continuat drumul.

Izvorul îşi susura muzica delicată în poieniţă. Mai în înalturi acum, soarele trasa linii de lumină printre copaci. Pe pămînt mai era încă rouă. Brazda pe care o tăiasem pentru mormîntul lui Caine era îmbibată de ea.

Am adus hîrleţul pe care-l aveam şi am deschis

mormîntul. Fără o vorba, Gérard mă ajută să deplasez trupul pe o bucată de pînză de cînepă pe care o adusesem în acest scop. Am înfăşurat-o în jurul lui şi am strîns-o cu cusături mari, largi.

— Corwin! Priveşte! se auzi o şoaptă, şi mîna lui Gérard se încleştă de cotul meu cînd vorbi.

I-am urmat direcţia privirii şi am îngheţat. Nici unul dintre noi nu mişcă, privind apariţia: un alb delicat, strălucitor o înconjura, ca şi cum ar fi fost acoperită mai degrabă cu puf decît cu blană şi coamă; copitele fine, despicate, erau aurii, la fel cum era şi cornul delicat, spiralat, ce răsărea din capul său îngust. Stătea pe culmea unei stînci mai mici, ciugulind din lichenii care creşteau acolo. Ochii săi, pe care îi văzurăm cînd îi ridică şi privi în direcţia noastră, erau ca de smarald verde, strălucitor. Rămase la fel de imobil ca noi pentru cîteva clipe. Apoi făcu un gest rapid, nervos, cu picioarele din faţă, bătînd aerul şi izbind stînca de trei ori. După care se estompă şi dispăru ca un fulg, în tăcere, poate în pădurile din dreapta noastră.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre stîncă. Gérard mă urmă. Acolo, pe suprafaţa muşchiului, am localizat urmele fine de copite.

— Deci l-am văzut cu adevărat, spuse Gérard.

Am încuviinţat.

— Am văzut ceva. L-ai mai văzut vreodată?

— Nu. Tu?

Am clătinat din cap.

— Julian pretinde că 1-a văzut o dată, spuse, de la distanţă. Spune că ogarii lui au refuzat să-l hăituiască.

— Frumoasă apariţie. Coada aia lungă, mătăsoasă, copitele alea strălucitoare…

— Da. Tata a zis întotdeauna că apariţia lui e un semn bun.

— Aş vrea să cred şi eu asta.

— Ciudat moment şi-a ales să apară… În toţi anii ăştia…

Am încuviinţat iarăşi.

— Există vreun ritual special? Fiind patronul nostru şi aşa mai departe… există ceva ce ar trebui să facem?

— Dacă există, tata nu mi-a zis niciodată nimic, am spus. Am lovit stîncă pe care apăruse. Dacă prevesteşti vreo schimbare a norocului nostru, dacă ne aduci o măsură a bunăvoinţei, îţi mulţumim, unicornule, am rostit. Şi, chiar dacă nu, îţi mulţumim pentru lumina tovărăşiei tale în vremi întunecate.

Apoi ne-am dus şi am băut apă din izvor. Am legat coletul macabru de crupa celui de-al treilea cal. Ne-am condus armăsarii pînă ne-am depărtat de locul unde, în afară de apă, lucrurile se liniştiseră foarte tare.

VI

Ritualurile neîncetate ale vieţii acţionează veşnic, oamenii se sprijină pe gîndul speranţei şi lacurile fără puţuri sînt adesea rare: sumei înţelepciunii lungii mele vieţi în seara aceea, oferită într-un spirit de nelinişte creatoare, i s-a răspuns de către Random printr-o încuviinţare şi o obscenitate prietenească.

Ne aflam în bibliotecă şi eu eram aşezat pe marginea biroului imens. Random ocupa un scaun în dreapta mea. Gérard stătea în picioare în celălalt capăt al camerei, examinînd nişte arme care atîrnau pe perete. Sau poate privea gravura lui Rein înfăţişînd unicornul. În acelaşi timp, ca noi toţi, îl ignora pe Julian, care era tolănit într-un fotoliu lîngă rafturi, chiar în mijloc, cu picioarele întinse şi încrucişate în dreptul gleznelor, cu braţele încrucişate, privindu-şi cizmele solzoase. Fiona – un metru cincizeci şi şase, poate, în înălţime – cu ochii verzi aţintiţi în cei albaştri ai Florei în timp ce conversau, acolo lîngă şemineu, părul lor compensînd din plin lipsa focului mocnind, mi-a amintit, ca întotdeauna, de un tablou în faţa căruia artistul tocmai s-a dat înapoi, punîndu-şi uneltele deoparte, cu întrebări

alcătuindu-se lent dincolo de zîmbet. Locul de la baza gîtului ei, unde degetul lui gros îi marcase clavicula, îmi păruse întotdeauna un semn al unui maestru artist, mai ales cînd îşi înălţa capul, ironic sau poruncitor, ca să ne privească pe noi, ăştia mai înalţi. Zîmbi uşor, chiar atunci, fără doar şi poate conştientă de privirea mea, o însuşire aproape clarvăzătoare a cărei acceptare nu o văduvise niciodată de abilitatea de a deconcerta. Llewella, undeva într-un colţ, prefăcîndu-se că studiază o carte, era cu spatele spre noi, cosiţele ei verzi retezate la vreo cinci centimetri deasupra gulerului negru. Dacă retragerea ei implica animozitate, timiditate în alienarea ei sau simplă precauţie, nu puteam şti cu siguranţă. Probabil cîte ceva din toate. Prezenţa ei nu era atît de familiară în Amber.

...Iar faptul că noi alcătuiam mai degrabă o colecţie de individualităţi decît un grup, o familie, într-o vreme cînd doream să dobîndesc un fel de supra-identitate, o dorinţă de cooperare, era cel care m-a condus spre observaţiile mele şi confirmarea lui Random.

Am simţit o prezenţă familiară, am auzit un „Bună, Corwin!” şi iat-o pe Deirdre, întinzînd mîna spre mine. Am întins-o şi eu, i-am strîns-o, am ridicat-o. Ea făcu un pas înainte, ca şi cum ar fi fost un prim motiv muzical al unui dans ceremonios, şi se apropie de mine, aşteptînd. Pentru o clipa, o fereastră zăbrelită îi încadrase capul şi umerii şi o tapiserie bogată împodobise peretele din stînga ei. O mişcare elaborată şi afectată, fireşte. Cu toate astea, eficace. Ţinea Atuul meu în mîna stîngă. Zîmbi. Ceilalţi ne priviră cînd apăru şi îi învrednici pe toţi cu acel zîmbet, ca Mona Lisa cu o mitralieră, întorcîndu-se lent.

— Corwin, rosti, sărutîndu-mă scurt şi retrăgîndu-se, mă tem că am venit prea devreme.

— Niciodată, i-am răspuns, răsucindu-mă spre Random, care tocmai se ridicase şi care mă anticipase cu cîteva secunde.

— Pot să-ţi aduc ceva de băut, surioară? întrebă, luîndu-

i mîna şi arătînd spre bufet.

— Oh, da. Mulţumesc. El o conduse şi îi turnă puţin vin, evitînd sau măcar amînînd, presupun, ciocnirea ei obişnuită cu Flora. Presupuneam, cel puţin, că majoritatea vechilor fricţiuni erau încă vii, aşa cum mi le aminteam. Aşadar, cu toate că m-am lipsit de compania ei pentru moment, măcar am păstrat la acelaşi nivel indexul de linişte familială, ceea ce era important pentru mine în clipa aceea. Random se pricepe la chestii de-astea cînd vrea.

Am bătut darabana pe laterala biroului cu vîrfurile degetelor, mi-am masat umărul dureros, mi-am încrucişat şi descrucişat picioarele, am dezbătut cu mine însumi dacă să aprind o ţigară…

Apăru deodată. În capătul îndepărtat al încăperii, Gérard se răsucise spre stînga, rostise ceva şi întinsese mîna. O clipă mai tîrziu, strîngea mîna stîngă – şi unică – a lui Benedict, ultimul membru al grupului nostru.

În regulă. Faptul că Benedict preferase să vină aici prin Atuul lui Gérard în loc de al meu era modalitatea lui de a-şi exprima sentimentele faţă de mine. Oare era şi un semn al unei alianţe care să mă ţină în şah? Oricum, era ceva calculat ca să mă facă să-mi pun întrebări. Oare Benedict îl pusese pe Gérard să facă încălzirea aia de dimineaţă cu mine? Tot ce se poate.

În clipa aceea, Julian se ridică în picioare, traversă încăperea, îi spuse ceva lui Benedict şi îi strînse mîna. Această activitate o atrase pe Llewella. Se întoarse, închise cartea şi o puse alături. Zîmbind, înaintă şi îl salută pe Benedict, dădu din cap spre Julian, îi spuse ceva lui Gérard. Conferinţa improvizată se încălzea, devenea animată. În regulă şi iar în regulă.

Patru şi trei. Şi doi în mijloc…

Am aşteptat, privind grupul din partea cealaltă a încăperii. Eram prezenţi toţi, şi aş fi putut să le solicit atenţia şi să le spun ceea ce aveam în minte. Totuşi…

Era prea ispititor. Cu toţii simţeam încordarea, ştiam.

Era ca şi cum o pereche de poli magnetici fusese brusc activată în încăpere. Eram curios să văd cum va cădea pilitura.

Flora mă învrednici cu o privire rapidă. Mă îndoiam că se răzgîndise peste noapte – doar dacă, fireşte, nu intervenise ceva nou. Nu, eram sigur că anticipasem următoarea mişcare.

Nu greşeam. Am auzit fără să vreau că îi e sete şi că vrea un pahar cu vin. Se răsuci un pic şi schiţă o mişcare în direcţia mea, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Fiona s-o însoţească. Ezită o clipă văzînd că asta nu se întîmplă, deveni brusc centrul atenţiei tuturor, constată acest fapt, luă o decizie rapidă, zîmbi şi veni înspre mine.

— Corwin, rosti, cred că mi-aş dori un pahar cu vin.

Fără să întorc capul sau să-mi iau privirea de la tabloul din faţa mea, am strigat peste umăr:

— Random, eşti drăguţ să-i torni Florei un pahar cu vin?

— Bineînţeles, răspunse, şi am auzit zgomotele specifice.

Flora încuviinţă, nu mai zîmbi şi trecu pe lîngă mine în dreapta.

Patru şi patru, lăsînd-o pe draga de Fiona să strălucească în centrul încăperii. Conştientă de situaţie şi plăcîndu-i asta, se întoarse de îndată spre oglinda ovală cu ramă neagră, cu sculpturi complicate, atîrnînd în spaţiul dintre două etajere cu rafturi apropiate. Îşi aranjă o şuviţă răzleaţă de păr lîngă tîmpla dreaptă.

Mişcarea ei declanşă o scînteiere verde-argintie printre formele geometrice în roşu şi auriu ale covorului, lîngă locul unde i se odihnea piciorul stîng.

Am simţit simultan dorinţa de a blestema şi a zîmbi. Boarfa notorie se juca iarăşi cu noi. Mereu remarcabilă, de altfel… Nu se schimbase nimic. Fără să blestem, nici să zîmbesc, am păşit înainte, cum de altfel bănuia şi ea că voi face.

Dar şi Julian se apropie, o idee mai iute ca mine. Fusese

ceva mai aproape, văzuse mişcarea cu o fracţiune de secundă mai devreme.

O ridică şi o legănă uşor.

— Brăţara ta, surioară, rosti agreabil. Se pare că ţi-a părăsit încheietura, proasta naibii de brăţară. Dă-mi voie.

Ea întinse mîna, dăruindu-i unul dintre acele zîmbete cu genele lăsate în timp ce el îi desfăcea lanţul de smaralde. Ter-minînd operaţiunea, îi cuprinse mîna între ale lui şi începu să se întoarcă spre colţul lui, de unde ceilalţi îi aruncau priviri piezişe, în timp ce încercau să pară preocupaţi.

— Cred că vei fi amuzată de remarcele spirituale pe care le avem de împărţit, începu el.

Zîmbetul ei deveni şi mai fermecător în timp ce-şi retrăgea mîna.

— Mulţumesc, Julian, răspunse. Sînt sigură că atunci cînd le voi auzi, voi rîde. La urmă, ca de obicei, mi-e teamă. Se întoarse şi mă prinse de braţ. Constat că simt o şi mai mare dorinţă pentru un pahar cu vin.

Aşa că am luat-o cu mine şi am avut grijă să îi ofer băutura. Cinci şi patru.

Julian, căruia nu-i place să manifeste sentimente puternice, luă o decizie cîteva clipe mai tîrziu şi ne urmă. Îşi turnă un pahar, sorbi din el, mă examină zece sau cincisprezece secunde, apoi spuse:

— Cred că acum sîntem prezenţi cu toţii. Cînd intenţionezi să ne spui ce ai în minte?

— Nu văd nici un motiv să mai amînăm, am spus, acum cînd fiecare şi-a făcut numărul. Am ridicat vocea, astfel încît s-a auzit în toată încăperea. A sosit timpul. Hai să ne facem comozi.

Ceilalţi se mişcară. Scaunele fură trase şi grupate. Se turnă din nou vin. Un minut mai tîrziu, aveam deja un public.

— Vă mulţumesc, am rostit cînd agitaţia finală se potoli. Am cîteva lucruri pe care aş dori să le spun, şi unele dintre

ele poate chiar vor fi spuse. Mersul discuţiei va depinde de ceea ce e înainte şi vom intra chiar acum în subiect. Random, spune-le ce mi-ai spus ieri mie.

— În regulă.

M-am retras pe scaunul din spatele biroului şi Random se deplasă ca să ocupe marginea acestuia. M-am rezemat şi am ascultat din nou povestea comunicării sale cu Brand şi a încercării de a-l salva. A fost o variantă condensată, lipsită de speculaţiile care încă nu dispăruseră din conştiinţa mea din clipa în care Random le plasase acolo. Şi, în ciuda omiterii lor, toţi ceilalţi înţelegeau tacit implicaţiile. Ştiam asta. Era motivul principal pentru care dorisem ca Random să vorbească primul. Dacă pur şi simplu aş fi intervenit cu o încercare de a-mi prezenta suspiciunile, aproape sigur s-ar fi presupus că aplic tactica tradiţională de a abate atenţia de la mine – o acţiune care ar fi fost imediat urmată de declicurile separate, ascuţite, metalice, ale minţilor ce s-ar fi închis împotriva mea. În felul ăsta, în ciuda oricăror gînduri cum că Random ar spune orice i-aş indica eu, l-ar fi ascultat pînă la sfîrşit, întrebîndu-se în tot acest timp. S-ar fi jucat cu ideea, încercînd să ghicească motivul pentru care îi reunisem pe toţi. Ar fi fost destul timp să se înrădăcineze premisele legate de o coroborare mai tîrzie a faptelor. Şi s-ar fi întrebat dacă putem aduce sau nu dovada. Şi eu îmi puneam exact aceeaşi întrebare.

În timp ce aşteptam şi-mi puneam întrebări, îi observam pe ceilalţi, un exerciţiu inutil dar inevitabil. Simplă curiozitate, mai multă chiar decît suspiciune, care mă făcea să cercetez aceste chipuri pentru reacţii, indicii, indicaţii – chipurile pe care le ştiam mai bine decît pe oricare altele, în limitele înţelegerii mele. Şi, bineînţeles, chipurile nu mi-au spus nimic. Poate că e adevărat că, de fapt, te uiţi la o persoană doar prima dată cînd o vezi şi, după aceea, faci doar o rapidă stenogramă mentală de fiecare dată cînd o recunoşti. Creierul meu e destul de leneş ca să acorde

acestei chestiuni probabilitatea sa, folosindu-se de puterile lui de abstractizare şi de o prezumţie a regularităţii pentru a evita efortul ori de cîte ori e posibil. De data asta m-am străduit să văd, totuşi, şi tot nu mi-a fost de ajutor. Julian îşi menţinea masca uşor plictisită, uşor amuzată. Gérard părea pe rînd surprins, furios şi melancolic. Benedict arăta deprimat şi suspicios. Llewella părea la fel de tristă şi obscură ca de obicei. Deirdre arăta neatentă. Flora docilă, iar Fiona îi examina pe toţi, inclusiv pe mine, alcătuindu-şi propriul catalog de reacţii.

Singurul lucru pe care-l puteam spune, după un timp, era că Random impresiona asistenţa. Deşi nici unul nu se trădă, am văzut cum dispare plictiseala, vechea suspiciune se domoleşte, noua suspiciune capătă viaţă. Interesul crescu printre rudele mele. Fascinaţie, aproape. Apoi, fiecare începu să pună întrebări. La început puţine, apoi un adevărat baraj.

— Aşteptaţi, i-am întrerupt într-un tîrziu. Să-l lăsăm să termine. Toată povestea. Veţi găsi răspunsuri în poveste. Celelalte întrebări vor primi răspuns după aceea.

Se auziră încuviinţări şi mîrîieli şi Random îşi continuă istorisirea pînă la capăt. Adică pînă ajunse la lupta noastră cu oamenii-fiare pe teritoriul Florei, precizînd că erau din aceeaşi spiţă cu cel care-l măcelărise pe Caine. Flora susţinu acest fragment.

Apoi, cînd veni rîndul întrebărilor, i-am examinat cu grijă. Atîta vreme cît aveau legătură cu întîmplarea din povestea lui Random, era foarte bine. Numai că eu voiam să evit orice speculaţie legată de posibilitatea ca unul dintre noi să se afle în spatele întregii afaceri. De îndată ce aşa ceva ar fi ieşit la iveală, ar fi venit vorba şi despre mine şi despre distragerea atenţiei. Ceea ce ar fi putut duce la vorbe urîte şi la crearea unei stări de spirit pe care nu mi-aş fi dorit s-o generez. Mai bine să căutăm întîi dovada, să amînăm învinuirile, să punem la colţ vinovatul chiar acum, dacă e posibil, şi să-mi consolidez poziţia de îndată.

Aşa că am privit şi am aşteptat. Cînd am simţit că momentul vital se apropie, am oprit ceasul.

— Nici una dintre aceste discuţii, dintre aceste speculaţii, n-ar fi necesară, am rostit, dacă am avea toate faptele chiar acum. Şi poate că există o cale de a le obţine – chiar acum. De asta vă aflaţi aici.

A mers. I-am prins. Atenţi. Pregătiţi. Poate chiar dornici.

— Propun să încercăm să-l contactăm pe Brand şi să-l aducem acasă acum, am zis.

— Cum? mă întrebă Benedict.

— Atuurile.

— Asta s-a încercat, rosti Julian. Nu poate fi contactat pe calea asta. Nu răspunde.

— Nu mă refeream la procedura obişnuită, am zis. V-am cerut tuturor să aduceţi seturi complete de Atuuri. Bănuiesc că le aveţi?

Se auziră încuviinţări.

— Bun, am zis. Să extragem acum Atuul lui Brand. Propun ca toţi nouă să încercăm să-l contactăm simultan.

— O idee interesantă, rosti Benedict.

— Da, aprobă Julian, scoţînd pachetul de cărţi şi frunzărindu-l. Merită cel puţin încercat. S-ar putea să genereze o forţă adiţională. Chiar nu ştiu.

Am localizat Atuul lui Brand. Am aşteptat pînă l-au găsit şi ceilalţi. Apoi:

— Hai să ne coordonăm! E toată lumea pregătită?

Se auziră opt aprobări.

— Atunci să pornim. Încercaţi. Acum.

Am examinat cartea mea. Trăsăturile lui Brand erau asemănătoare cu ale mele, dar el era mai scund şi mai zvelt. Părul îi semăna cu al Fionei. Purta un costum verde de călărie. Călărea un cal alb. Acum cît timp? Acum cît timp s-a întîmplat asta? mă întrebam. Avînd cîte ceva dintr-un visător, un mistic, un poet, Brand era întotdeauna deziluzionat sau vesel, cinic sau total încrezător. Parcă sentimentele lui nu găseau niciodată o cale de mijloc.

Maniaco-depresiv e un termen prea simplu pentru caracterul lui complex, deşi ar putea servi ca să desemneze o direcţie de plecare, o multitudine de aptitudini subliniind calea de urmat după aceea. Ca urmare a acestei stări de lucruri, trebuie să recunosc că, uneori, îl găseam atît de fermecător, delicat şi loial, încît îl situam deasupra tuturor rudelor mele. Alteori totuşi era atît de acru, de sarcastic şi de-a dreptul sălbatic, încît încercam să-i evit tovărăşia de teamă să nu-i provoc vreun rău. În concluzie, ultima oară cînd îl văzusem fusese în a doua situaţie, cu puţin timp înainte ca Eric şi cu mine să avem conflictul care a dus la exilul meu din Amber.

...Şi cam astea erau gîndurile şi sentimentele mele pe cînd îi examinam Atuul, căutînd să ajung la el cu mintea, cu dorinţa, deschizînd locul vacant pe care doream ca el să-l ocupe. În jurul meu, ceilalţi îşi scormoneau propriile amintiri şi procedau la fel ca mine.

Încet-incet, cartea căpătă o particularitate ca de vis şi iluzia adîncimii. Apoi urmă estomparea familiară, cu senzaţia de deplasare care anunţă contactul cu subiectul. Atuul deveni mai rece sub vîrfurile degetelor mele, după care lucrurile se topiră şi căpătară formă, viziunea devenind brusc reală.

Părea că se află într-o celulă. În spatele lui era un zid de piatră. Pe podea erau paie. Era în cătuşe, iar lanţul era petrecut printr-un imens inel fixat în zid deasupra şi în spatele lui. Era un lanţ destul de lung, dînd suficientă libertate de mişcare, şi în clipa asta Brand profita de acest fapt, zăcînd întins pe o grămadă de paie şi zdrenţe în colţ. Părul şi barba îi erau destul de lungi, chipul mai subţiat decît îl văzusem vreodată. Hainele erau pătate şi murdare. Părea că doarme. Mintea mea se întoarse la întemniţarea mea – mirosurile, frigul, hrana mizerabilă, umezeala, singurătatea, nebunia care venea şi pleca. Măcar el avea încă ochii, pentru că licăreau şi i-am văzut cînd mai mulţi dintre noi l-au strigat pe nume; erau verzi, cu o privire fără

vlagă, goală.

Să fi fost drogat? Sau credea că halucinează?

Dar, deodată, spiritul îi reveni. Se ridică. Întinse mîna.

— Fraţilor! spuse. Surioarelor...

— Sosesc! se auzi un urlet care zgudui încăperea.

Gérard sărise în picioare, zvîrlind scaunul cît colo. Ţîşni de-a lungul camerei şi înşfacă o imensă secure de război din cuiele de pe perete. O fixă la încheietură, ţinînd Atuul în aceeaşi mînă. Pentru o clipă îngheţă, examinînd cartea. Apoi întinse mîna liberă şi deodată era acolo, îmbrăţişîndu-l pe Brand, care alese acel moment pentru a leşina iar. Imaginea tremură. Contactul se întrerupse.

Blestemînd, am scotocit în pachet după Atuul lui Gérard. Mulţi dintre ceilalţi păreau să facă acelaşi lucru. Localizîndu-l, am încercat contactul. Lent, se petrecură topirea, transformarea, realcătuirea. Iată!

Gérard întinsese lanţul peste pietrele zidului şi-l lovea cu securea. Era un lanţ gros totuşi, şi rezistă mult timp loviturilor sale puternice. În cele din urmă, mai multe zale fură zdrobite şi tăiate, dar asta îi luase cam două minute şi zgomotele metalice îi alertaseră pe temniceri.

Se auzeau zgomote din stînga – un sunet ca un zăngănit, alunecarea zăvoarelor, scîrţîitul balamalelor. Deşi cîmpul meu vizual nu era prea larg, era evident că uşa celulei era pe cale de a fi deschisă. Brand se mai ridică o dată. Gérard continua să hăcuiască lanţul.

— Gérard! Uşa! am urlat.

— Ştiu! icni, înfăşurîndu-şi lanţul pe braţ şi smulgîndu-l. Nu cedă.

Apoi lăsă lanţul şi flutură securea, în vreme ce un războinic cu mîini cornoase se năpusti asupra lui, cu spada ridicată. Spadasinul se prăbuşi, fu înlocuit de un altul. Apoi al treilea şi al patrulea se înghesuiră asupra lui. Alţii erau în apropiere, la pîndă.

Se văzu o mişcare neclară şi Random îngenunche în imagine, cu mîna dreaptă încleştată de a lui Brand, cu

stînga ţinînd scaunul în faţă ca un scut, cu picioarele spre exterior. Ţîşni în picioare şi se năpusti asupra atacatorilor, mînuind scaunul ca pe un berbec printre ei. Se retraseră. Random ridică scaunul şi-l azvîrli. Un atacator zăcea mort pe podea, hăcuit de securea lui Gérard. Un altul se prăbuşise pe o parte, ţinîndu-se strîns de ciotul braţului drept. Random dădu la iveală un stilet şi-l înfipse în cel mai apropiat stomac, crăpă două capete cu scaunul şi-l goni pe ultimul atacator. Înspăimîntător, în timp ce se petreceau toate acestea, mortul se ridică deasupra podelei şi se înălţă lent, cu sîngele picurînd în tot acest timp. Cel care fusese înjunghiat se prăbuşi în genunchi, strîngînd spada.

Între timp, Gérard înşfăcase lanţul cu ambele mîini. Se sprijini cu un picior în perete şi începu să tragă. Umerii i se ridicară în timp ce muşchii puternici i se întăriră pe spate. Lanţul rezista. Zece secunde, poate. Cincisprezece…

Apoi, cu un trosnet şi un zăngănit, cedă. Gérard se clătină înapoi, prinzîndu-se cu mîna brusc de ceva. Aruncă o privire în spate, aparent către Random, care era în afara cîmpului meu vizual în clipa aceea. Părînd mulţumit, se răsuci, se aplecă şi îl ridică pe Brand, care căzuse din nou, inconştient. Ţinîndu-l în braţe, se întoarse şi întinse o mînă dedesubtul formei fără vlagă. Random reveni la vedere lîngă ei, *sans* scaun, şi ne făcu un semn.

Am întins cu toţii mîna spre ei şi, o clipă mai tîrziu, se aflau în mijlocul nostru şi îi înconjuram.

Un fel de urale se auziră cînd ne repezirăm să-l atingem, să-l vedem pe fratele nostru care dispăruse de atîţia ani şi care revenise acum din mîinile misterioşilor săi răpitori. Şi, în sfîrşit, speram, vom putea afla unele răspunsuri. Numai că arăta atît de slăbit, atît de subţire, atît de palid…

— Daţi-vă înapoi! urlă Gérard. O să-l duc pe canapea! Atunci o să vă puteţi uita cît veţi…

Tăcere de moarte. Pentru că toţi ne dăduserăm înapoi, după care încremeniserăm. Şi asta pentru că Brand era plin de sînge, care picura. Şi asta pentru că avea un cuţit înfipt

în partea stîngă, spre spate. Cu cîteva clipe înainte nu fusese acolo. Unul dintre noi încercase să-l înjunghie în rinichi şi e posibil să fi reuşit. Nu-mi plăcea absolut deloc faptul că Ipoteza Random-Corwin precum că Unul Dintre Noi E În Spatele întregii Afaceri tocmai primise o confirmare semnificativă. Am avut o clipă în care mi-am concentrat toate însuşirile într-o încercare de a fotografia mental poziţia fiecăruia. Apoi vraja s-a rupt. Gérard îl duse pe Brand pe canapea şi noi ne-am tras aproape; şi ştiam cu toţii că pricepuserăm nu numai ce se întîmplase, dar şi ceea ce implica asta.

Gérard îl aşeză pe Brand cu faţa în jos şi îi sfîşie cămaşa murdară.

— Aduceţi-mi apă curată să-l spăl, rosti. Şi prosoape. Aduceţi-mi soluţie salină şi glucoza şi ceva de care să le atîrn. Aduceţi-mi o trusă medicală completă.

Deirdre şi Flora se îndreptară spre uşă.

— Apartamentele mele sînt cel mai aproape, spuse Random. Una dintre voi va găsi acolo o trusă medicală. Dar singura perfuzie se află în laboratorul de la etajul trei. Mai bine vin să dau o mînă de-ajutor.

Plecară împreună.

De-a lungul timpului, avuseserăm cu toţii parte de pregătire medicală, atît aici, cît şi în alte locuri. Totuşi, ceea ce învăţaserăm în Umbră trebuia modificat în Amber. Majoritatea antibioticelor din lumile-umbră, de pildă, nu aveau efect aici. Pe de altă parte, procesele noastre imunologice păreau să se comporte diferit faţă de cele ale altor oameni pe care-i studiasem, aşa încît e mult mai dificil pentru noi să fim infectaţi - şi dacă păţim asta, o rezolvăm mult mai expeditiv. În plus, posedăm însuşiri regeneratoare profunde.

Toate acestea, fireşte, sînt normale, idealul fiind superior umbrelor sale. Şi, fiind amberiţi şi conştienţi de aceste lucruri din fragedă pruncie, cu toţii am dobîndit pregătirea medicală relativ devreme în viaţă. În esenţă, în

ciuda a ceea ce se spune adesea despre a fi propriul tău doctor, aceasta are ca motiv neîncrederea nu complet nejustificată la adresa aproape oricui, cu atît mai mult la adresa celor care ne ţin vieţile în mîinile lor. Ceea ce explică, parţial, de ce nu m-am repezit să-l dau la o parte pe Gérard pentru a mă ocupa eu însumi de tratamentul lui Brand, în ciuda faptului că trecusem printr-o şcoală medicală pe umbra Pămînt în timpul ultimelor două generaţii. Cealaltă jumătate a explicaţiei este că Gérard nu lăsa pe nimeni lîngă Brand. Julian şi Fiona păşiseră amîndoi înainte, aparent cu aceeaşi intenţie în minte, dar numai pentru a se lovi de braţul stîng al lui Gérard ca de o barieră la trecerea de cale ferată.

— Nu, rostise el. Ştiu că nu eu am făcut-o şi asta e tot ce ştiu. Nu va mai exista o a doua şansă pentru nimeni.

Dacă oricare altul dintre noi ar fi avut o asemenea rană în alte condiţii, aş fi spus că, dacă rezistă prima jumătate de oră, atunci va supravieţui. Brand, însă… Forma în care se afla… Nu puteam fi sigur.

Cînd ceilalţi reveniră cu materialele şi echipamentul, Gérard îl curăţă pe Brand, sutură rana şi o pansă. Agăţă perfuzia, sfărîmă cătuşele cu un ciocan şi o daltă pe care le descoperise Random, îl acoperi pe Brand cu un cearşaf şi o pătură şi îi luă din nou pulsul.

— Cum e? am întrebat.

— Slab, spuse, şi îşi trase un scaun şi se aşeză lîngă canapea. Cineva să-mi aducă spada şi un pahar cu vin. N-am apucat să beau deloc. Şi dacă a mai rămas ceva de mîncare, mi-e foame.

Llewella se îndreptă spre bufet şi Random îi aduse spada de pe suportul din spatele uşii.

— Ai de gînd să te instalezi aici? întrebă Random, înmînîndu-i spada.

— Da.

— Ce-ar fi să-l mutăm pe Brand într-un pat mai bun?

— E foarte bine unde e. O să hotărăsc eu cînd poate fi

mutat. Între timp, cineva să facă focul. Apoi stingeţi cîteva dintre lumînările alea.

Random încuviinţă.

— Mă ocup eu, spuse. Apoi luă cuţitul pe care Gérard îl scosese din rana lui Brand, un stilet subţire, cu o lamă lungă de vreo cincisprezece centimetri. Îl ţinu în palmă.

— Îl recunoaşte cineva? întrebă.

— Eu nu, spuse Benedict.

— Nici eu, rosti Julian.

— Nu, am spus eu.

Fetele clătinară din cap.

Random examina stiletul.

— Uşor de pitit – în mînecă, într-o cizmă sau într-un corsaj. Îţi trebuie mare curaj să-l foloseşti astfel…

— Disperare, am rostit.

— …şi o anticipare foarte clară a scenei noastre de ansamblu. Inspirat, aproape.

— Să o fi făcut vreuna dintre străji? întrebă Julian. Acolo, în celulă?

— Nu, rosti Gérard. Nici una n-a ajuns destul de aproape.

— Pare destul de bine echilibrat pentru a fi aruncat de la distanţă, spuse Deirdre.

— Chiar este, rosti Random, rotindu-l pe vîrfurile degetelor. Atît doar că nici unul n-a avut ocazia să dea o lovitură directă sau măcar să încerce. Sînt convins.

Llewella reveni, purtînd o tavă cu felii de carne, jumătate de pîine, o sticlă de vin şi un pocal. Am eliberat o măsuţă şi am aşezat-o lîngă scaunul lui Gérard.

Cînd Llewella aşeză tava, întrebă:

— Dar de ce? înseamnă că rămînem numai noi. De ce ar fi vrut vreunul dintre noi s-o facă?

Am oftat.

— Al cui prizonier crezi că a fost? am întrebat.

— Al unuia dintre noi?

— Dacă ştia ceva care l-a făcut pe unul dintre noi să

ajungă pînă la tentativă de crimă, ce crezi? Acelaşi motiv a făcut să ajungă unde a fost şi să fie ţinut acolo.

Sprîncenele i se ridicară.

— Nici asta nu are sens. De ce nu l-au omorît pur şi simplu şi gata?

Am ridicat din umeri.

— Probabil că au avut un interes cu el, am spus. Dar există doar o singură persoană care poate răspunde cum trebuie la această întrebare. Cînd îl găseşti, întreabă-l.

— Sau întreab-o, rosti Julian. Surioară, pari să posezi o foarte mare cantitate de naivitate, dintr-o dată.

Privirea ei se intersectă cu a lui Julian, o pereche de aisberguri reflectînd infinităţi glaciale.

— Din cîte îmi amintesc, spuse, tu te-ai ridicat de la locul tău cînd au sosit ei, te-ai dus spre stînga, ai dat ocol biroului şi ai ajuns uşor în dreapta lui Gérard. Te-ai aplecat înspre înainte. Cred că mîinile nu îţi prea erau la vedere, acolo jos.

— Şi din cîte îmi amintesc eu, rosti el, şi tu erai la o distanţă bună pentru lovitură, spre stînga lui Gérard şi aplecată spre înainte.

— Ar fi trebuit s-o fac cu stînga – şi eu sînt dreptace.

— Probabil că datorează viaţa pe care-o mai are în el acestui fapt.

— Pari al naibii de nerăbdător, Julian, să afli că e vorba de altcineva.

— În regulă, am spus. În regulă! Ştiţi că nu obţinem nimic aşa. Unul singur dintre noi a făcut-o, şi nu asta e calea prin care să-l dăm de gol.

— Sau s-o dăm, adăugă Julian.

Gérard se ridică, aruncă o căutătură încruntată, duşmănoasă.

— N-o să vă las să-mi deranjaţi pacientul, spuse. Şi, Random, spuneai că o să te ocupi de foc.

— Chiar acum, rosti Random şi se duse să-l facă.

— Hai să ne mutăm în salonaşul de sub coridorul

principal, am spus, în josul scărilor. Gérard, o să postez două străji aici, dincolo de uşă.

— Nu, rosti Gérard. Mai degrabă mi-aş dori ca cel care vrea s-o facă să ajungă pînă acolo. Vă voi aduce capul lui mîine dimineaţă.

Am încuviinţat.

— Ei bine, puteţi suna dacă doriţi ceva – sau chemaţi-l pe unul dintre noi prin Atuuri. Dimineaţă vă vom spune tot ce am aflat.

Gérard se aşeză, mormăi şi începu să mănînce. Random reuşi să aprindă focul şi stinse cîteva lumînări. Pătura lui Brand se ridica şi cobora, lent dar regulat. Am ieşit în linişte din încăpere şi ne-am îndreptat spre scară, lăsîndu-i acolo împreună cu flăcările şi trosnetele, cu tuburile şi sticlele.

VII

De foarte multe ori m-am trezit, uneori tremurînd, mereu înfricoşat, din visul în care mă aflam în vechea celulă, din nou orb, în temniţele de sub Amber. Nu că n-aş fi fost obişnuit cu condiţiile de recluziune. Fusesem întemniţat în mai multe ocazii pentru diverse perioade de timp. Dar singurătatea plus orbirea cu mici speranţe de vindecare contribuiseră din plin la încărcarea notei de plată la ghişeul cu privarea de simţuri din magazinul minţii. Aceasta, cu senzaţia de sfîrşit al tuturor lucrurilor, lăsase urme adînci. În general, ţin aceste amintiri ascunse în siguranţă în timpul orelor de trezie, dar noaptea, uneori, scapă de acolo, dansează pe coridoare şi fac giumbuşlucuri în jurul raionului de mărunţişuri, un, doi, trei. Vederea lui Brand acolo, în celulă, le scosese iar la lumină, împreună cu un fior inoportun; şi această lovitură finală a dus la instalarea lor într-o reşedinţă mai mult sau mai puţin permanentă. Acum, printre rudele mele din salonaş, nu puteam evita gîndul că unul sau mai mulţi se răzbunaseră pe Brand aşa cum se

răzbunase Eric pe mine. Chiar dacă aceasta nu era o descoperire surprinzătoare, ideea de a ocupa aceeaşi încăpere cu vinovatul, fără să am habar de identitatea sa, era mai mult decît deranjantă. Unica mea consolare era că şi ceilalţi, potrivit mijloacelor lor, trebuie să fi fost tulburaţi. Inclusiv vinovatul, acum că teorema existenţei sale se dovedise adevărată. Am ştiut deci că sperasem tot timpul ca vinovatul să fi fost cineva din afară. Acum, totuşi… Pe de o parte, mă simţeam chiar mai restricţionat decît de obicei în ceea ce puteam spune. Pe de altă parte, părea a fi un moment potrivit de a stoarce informaţii, toţi aflîndu-se într-o stare de spirit anormală. Dorinţa de a coopera în scopul de a elimina ameninţarea se putea dovedi utilă. Şi pînă şi vinovatul îşi va dori să se comporte la fel ca toţi ceilalţi. Cine ştie dacă nu se dădea de gol în timp ce se străduia?

— Ei bine, mai ai şi alte mici experimente interesante pe care ai vrea să le dirijezi? mă întrebă Julian, împreunîndu-şi mîinile la ceafă şi tolănindu-se în scaunul meu favorit.

— Nu în clipa asta, am spus.

— Păcat, răspunse. Speram că acum vei sugera să-l căutăm pe tata în acelaşi mod. Apoi, dacă avem noroc, îl găsim, şi cineva îl scoate din joc cu mai multă siguranţă. După asta, ne putem juca împreună de-a ruleta rusească, folosind acele splendide arme noi pe care le-ai furnizat – cîştigătorul ia totul.

— Cuvintele tale sînt nelalocul lor, am rostit.

— Nu chiar. M-am gîndit la locul fiecărei vorbuliţe, răspunse. Pierdem atîta timp minţindu-ne unii pe alţii, încît am hotărît că ar fi amuzant să spun exact ceea ce simt. Numai ca să văd dacă observă cineva.

— Acum vezi că da. Am observat, de asemenea, că noua ta personalitate nu e mai bună decît cea veche.

— Pe oricare ai prefera-o, amîndouă ne întrebăm dacă ştii cumva ce ai să faci mai departe.

— Ştiu, am spus. Acum intenţionez să capăt răspunsuri la un număr de întrebări legate de tot ceea ce ne frămîntă.

Ar trebui să începem cu Brand şi cu necazurile lui. Răsucindu-mă spre Benedict, care stătea privind focul, am spus:

— În Avalon, Benedict, mi-ai spus că Brand era unul dintre cei care m-au căutat după ce am dispărut.

— Corect, răspunse Benedict.

— Cu toţii te-am căutat, spuse Julian.

— Nu la început, am răspuns. Iniţial, au fost Brand, Gérard şi tu, Benedict. Nu aşa mi-ai zis?

— Ba da, răspunse. Ceilalţi s-au implicat mai tîrziu, totuşi. Ţi-am spus şi despre asta.

Am încuviinţat.

— Brand a raportat ceva neobişnuit atunci? am întrebat.

— Neobişnuit? În ce sens? rosti Benedict.

— Nu ştiu. Caut o legătură între ceea ce i s-a întîmplat lui şi ceea ce mi s-a întîmplat mie.

— Atunci cauţi unde nu trebuie, spuse Benedict. Brand s-a întors fără nici o veste. Şi, după asta, a umblat secole întregi fără să păţească nimic.

— Asta ştiu şi eu, am rostit. Înţeleg, din cele povestite de Random, totuşi, că dispariţia lui finală a avut loc cu o lună înainte de refacerea şi întoarcerea mea. Asta mi se pare neobişnuit. Dacă n-a raportat nimic special după ce s-a întors din căutări, a făcut asta înainte de dispariţia lui? Sau între timp? Cineva? Ceva? Spune-o dacă ştii!

Urmară cîteva schimburi de priviri reciproce. Totuşi privirile păreau mai mult curioase decît suspicioase sau nervoase. În cele din urmă, Llewella spuse:

— Ei bine, eu una nu ştiu. Nu ştiu dacă e semnificativ, vreau să zic.

Toate privirile se aţintiră asupra ei. Începu să înnoade şi să deznoade şiretul de la centură, lent, pe măsură ce vorbea.

— S-a petrecut între timp, şi s-ar putea să nu însemne mare lucru, continuă. E doar ceva ce mi s-a părut neobişnuit. Brand a venit în Rebma cu mult timp în urmă…

— Cît de mult? am întrebat.

Îşi ridică o sprinceană.

— Cincizeci, şaizeci, şaptezeci de ani… Nu sînt sigură.

Am încercat să calculez, folosind factorul de transformare pe care-l elaborasem în timpul lungii mele detenţii. O zi în Amber, se pare, înseamnă puţin peste două zile şi jumătate pe umbra Pămînt unde îmi petrecusem exilul. Doream să asociez evenimentul din Amber cu propria scală de timp de cîte ori era posibil. În caz că s-ar fi ivit vreo corespondenţă neobişnuită. Deci Brand fusese în Rebma în perioada care, pentru mine, reprezenta secolul al nouăsprezecelea.

— Oricare ar fi data, spuse Llewella, a venit şi m-a vizitat. A stat cîteva săptămîni. După care aruncă o privire spre Random. M-a întrebat despre Martin.

Random îşi îngustă ochii şi înălţă capul.

— A spus de ce? o întrebă.

— Nu chiar. A insinuat că-l întîlnise pe Martin undeva în călătoriile sale şi mi-a dat senzaţia că i-ar plăcea să îl contacteze din nou. N-am înţeles decît la ceva timp după plecarea lui că motivul principal al vizitei fusese, probabil, să afle cît mai multe lucruri legate de el. Ştiţi cît de subtil poate fi Brand, cum poate să afle lucruri fără să pară că le caută. Numai după ce am vorbit cu alţii pe care îi vizitase mi-am dat seama ce se petrecuse. Totuşi, n-am aflat niciodată de ce.

— Asta e… foarte ciudat, remarcă Random. Pentru că îmi aduce în minte ceva căruia niciodată nu i-am dat vreo importanţă. M-a întrebat odată destul de multe despre fiul meu – şi se prea poate să fi fost cam în aceeaşi perioadă de timp. Nu mi-a dat să înţeleg că-l întîlnise, totuşi – sau că ar vrea asta. Totul a pornit de la o tachinare legată de subiectul bastarzilor. Cînd m-am simţit jignit, şi-a cerut scuze şi a pus un număr de întrebări mai decente despre băiat, ceea ce am presupus că făcea din politeţe, ca să mă lase cu o amintire mai plăcută. Aşa cum spui, da, are un fel

anume de a smulge mărturisiri de la oameni. De ce nu mi-ai pomenit niciodată despre toate astea?

Zîmbi drăgălaş.

— De ce s-o fi făcut? rosti ea.

Random încuviinţă încet, cu chipul lipsit de orice expresie.

— Ei bine, ce i-ai spus? întrebă. Ce a aflat? Ce ştii tu despre Martin şi eu nu?

Ea clătină din cap, zimbetul i se estompă.

— Nimic… de fapt, rosti. După ştiinţa mea, nimeni din Rebma n-a auzit vreodată ceva despre Martin după ce a traversat Modelul şi s-a evaporat. Nu cred că Brand a plecat ştiind mai multe decît atunci cînd a venit.

— Straniu…, am spus. A mai întrebat pe altcineva apropo de subiect?

— Nu-mi amintesc, spuse Julian.

— Nici eu, spuse Benedict.

Ceilalţi clătinară din cap.

— Atunci să notăm asta şi s-o lăsăm deoparte deocamdată, am rostit. Mai sînt şi alte lucruri pe care trebuie să le aflu. Julian, înţeleg că tu şi Gérard aţi încercat să urmaţi drumul negru un timp, şi că Gérard a fost rănit în cursul acţiunii. Cred că amîndoi aţi stat cu Benedict o vreme, în timp ce Gérard se vindeca. Aş vrea să aflu cîte ceva despre expediţia aceea.

— Se pare că ai aflat, răspunse Julian. Tocmai ai relatat exact ceea ce s-a petrecut.

— Unde ai aflat de asta, Corwin? întrebă Bendict.

— Cînd eram în Avalon, am zis.

— De la cine?

— De la Dara.

Se ridică în picioare, veni aproape, rămase dinaintea mea, plecă privirea.

— Încă mai insişti cu povestea aia absurdă despre fată!

Am oftat.

— Ne-am învîrtit în jurul trebii ăsteia de prea multe ori,

am rostit. Deja ţi-am spus tot ce ştiu despre acest subiect. Ori accepţi, ori nu. Ea e cea care mi-a povestit.

— Atunci se pare că există unele lucruri pe care nu mi le-ai spus. N-ai amintit niciodată de partea asta.

— E adevărat sau nu? Despre Julian şi Gérard.

— E adevărat, spuse.

— Atunci hai să lăsăm, deocamdată, sursa, şi să revenim la ce s-a întîmplat.

— De acord, rosti Benedict. Voi vorbi deschis, acum că motivul pentru discreţie nu mai e printre noi. Eric, desigur. Habar n-avea unde mă aflu, ca mulţi alţii. Gérard era sursa mea principală de informaţii din Amber. Eric devenea din ce în ce mai neliniştit în legătură cu drumul negru şi, în cele din urmă, a hotărît să trimită cercetaşi ca să-l urmeze prin Umbră pînă la sursă. Au fost selectaţi Julian şi Gérard. Au fost atacaţi de o grupare foarte puternică a creaturilor drumului într-un loc în apropiere de Avalon. Gérard mi-a cerut ajutor, prin intermediul Atuului meu, şi am pornit într-acolo. Inamicul a fost trimis pe lumea cealaltă. Întrucît Gérard s-a ales cu un picior rupt în luptă şi Julian era uşor boţit, i-am luat pe amîndoi la mine acasă. Atunci am rupt tăcerea cu Eric, ca să-i spun unde se află cei doi şi ce au păţit. El le-a poruncit să nu-şi continue călătoria, ci să se întoarcă în Amber după ce se vor fi vindecat. Au rămas cu mine pînă şi-au revenit. Apoi s-au întors.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

Dar nu era. Dara îmi povestise ceva în plus. Amintise de un alt vizitator. Îmi amintesc foarte clar. În ziua aceea, lîngă cascadă, un mic curcubeu în ceaţa de deasupra, roata morii învîrtindu-se şi învîrtindu-se, eliberînd vise şi zdrobindu-le, în ziua aceea în care ne-am duelat şi am vorbit şi ne-am plimbat în Umbră, în care am trecut printr-o pădure primordială, pînă într-un punct lîngă un torent puternic unde se învîrtea o roată potrivită pentru hambarul zeilor, în ziua aceea în care am fost la un picnic, am flirtat, am bîrfit,

în care mi-a povestit multe lucruri, unele dintre ele neîndoios false. Dar nu minţise în legătură cu expediţia lui Julian şi Gérard, şi credeam că e posibil să fi spus adevărul şi cînd a povestit că Brand îl vizitase pe Benedict în Avalon. „Frecvent” fusese cuvîntul pe care îl folosise.

Acum, Benedict nu făcea un secret din faptul că nu avea încredere în mine. Numai asta şi era un motiv suficient ca să-mi ascundă informaţiile sau orice considera el că ar fi prea sensibil ca să fie treaba mea. La naiba, crezîndu-i povestea, eu unul n-aş fi avut încredere în mine dacă situaţiile noastre s-ar fi inversat. Numai un nebun i-ar fi spus asta în clipa aceea, totuşi. Din cauza celorlalte posibilităţi.

Se poate să fi plănuit să-mi spună mai tîrziu, în particular, despre împrejurările legate de vizitele lui Brand. Poate că implicau ceva ce nu voia să discute de faţă cu grupul şi, mai ales, de faţă cu presupusul ucigaş al lui Brand.

Sau... Exista, bineînţeles, posibilitatea ca însuşi Benedict să fie în spatele întregii chestiuni. Nici măcar nu voiam să mă gîndesc la consecinţe. Făcusem serviciul militar sub Napoleon, Lee[6] şi MacArthur[7], deci apreciam, în egală măsură, tacticianul şi strategul. Benedict întrunea ambele calităţi şi era cel mai bun pe care-l cunoscusem vreodată. Recenta pierdere a braţului drept nu diminuase absolut nimic din asta şi nici nu-i stînjenea talentele de luptător. Dacă n-aş fi fost norocos în întîmplările recente, ar fi putut să mă transforme cu uşurinţă într-o grămadă de scoici datorită neînţelegerii noastre. Nu, nu-mi doream să fie Benedict acela, şi nu voiam să bîjbîi după ce credea el

---

[6] Robert Edward Lee (1807-l870), general american. Conducător al armatelor sudiste în timpul Războiului de Secesiune. Învingător la Richmond în 1862. (n. trad.)

[7] Douglas MacArthur (1880-l964), general american. Comandant al aliaţilor în Pacific. Învingător în Japonia (1944-l945), apoi Comandant al forţelor ONU în Coreea (1950-l951). (n. trad.)

potrivit să ţină tăinuit în clipa aceea. Speram doar că o amînă pentru mai tîrziu.

Aşa încît am acceptat acel „Asta-i tot” al lui şi am hotărît să trec la alte chestiuni.

— Flora, am rostit, cînd te-am vizitat prima dată, după accidentul meu, ai spus ceva ce nu înţeleg nici acum. Întrucît am avut timp din belşug relativ curînd după aceea, timp în care am revăzut multe lucruri, am dat peste acel ceva în amintirile mele şi, ocazional, l-am analizat. Tot nu-l înţeleg nici acum. Aşa că ai putea fi atît de drăguţă să-mi spui la ce te-ai referit cînd ai afirmat că umbrele conţin mai multe orori decît şi-ar fi imaginat cineva?

— Mă rog, nu-mi amintesc exact să fi spus asta, rosti Flora. Dar probabil că am zis-o, din moment ce te-a impresionat atît de tare. Ştii la ce efect mă refeream: că Amberul pare să acţioneze ca un magnet asupra umbrelor adiacente, trăgînd lucrurile din ele; cu cît te apropii de Amber, cu atît drumul devine mai uşor, chiar şi pentru lucrurile-umbră. Chiar dacă întotdeauna pare a se produce un schimb de materiale între umbrele adiacente, efectul e mult mai puternic şi, în acelaşi timp, e un proces mai degrabă în sens unic atunci cînd e vorba despre Amber. Noi am fost întotdeauna atenţi la evenimentele neobişnuite care se petrec. Ei bine, cu mulţi ani înainte de vindecarea ta, în vecinătatea Amberului s-au petrecut mai multe lucruri ciudate decît de obicei. Chestii periculoase, aproape invariabil. Multe erau creaturi recognoscibile de pe tărîmurile vecine. Totuşi, după un timp, au început să vină creaturi din locuri tot mai îndepărtate. În cele din urmă, şi-au croit drum unele total necunoscute. N-am găsit nici un motiv pentru acest brusc transport de ameninţări, deşi am mers cu cercetările destul de departe ca să aflăm ce le-ar fi putut determina să vină pe acest drum. Cu alte cuvinte, se petreceau infiltrări ale Umbrei, foarte ciudate.

— Şi asta, de fapt, a început pe vremea cînd tata se mai afla pe aici?

— Oh, da. A început cu mai mulţi ani înainte de vindecarea ta – cum am spus.

— Înţeleg. A luat cineva în considerare posibilitatea unei legături între starea asta de lucruri şi plecarea lui tata?

— Cu siguranţă, răspunse Benedict. Eu unul încă simt că ăsta a fost motivul. A plecat să investigheze sau să caute un remediu.

— Dar asta e pură speculaţie, spuse Julian. Ştiţi cum era. Nu dădea niciodată justificări.

Benedict ridică din umeri.

— Totuşi e o speculaţie rezonabilă, rosti. Înţeleg că pomenise de îngrijorarea lui privind – migraţiile monştrilor, dacă vreţi – în numeroase ocazii.

Am extras cărţile mele din cutiuţa lor – îmi luasem de curînd obiceiul de a avea tot timpul asupra mea un set de Atuuri. Am ridicat Atuul lui Gérard şi l-am privit. Ceilalţi erau tăcuţi, uitîndu-se la mine în timp ce făceam asta. Cîteva clipe mai tîrziu, contactul era stabilit.

Gérard stătea încă în scaunul său, cu spada pe genunchi. Încă mînca. Înghiţi cînd simţi prezenţa mea şi spuse:

— Da, Corwin? Ce doreşti?

— Cum se simte Brand?

— Doarme. Pulsul e un pic mai puternic. Respiraţia e la fel – constantă. E totuşi prea devreme ca să…

— Ştiu. De fapt, voiam să verific dacă-ţi aminteşti ceva: spre sfîrşit, ai avut cumva impresia din ceea ce a spus sau a făcut tata că plecarea lui a fost legată de numărul crescînd al făpturilor din Umbră care se strecurau în Amber?

— Asta, rosti Julian, e ceea ce se numeşte „ghici ciupercă ce e?”.

Gérard se şterse la gură.

— Ar putea fi o legătură, da, rosti. Părea răvăşit, preocupat de ceva. Şi a vorbit despre creaturi. Dar niciodată n-a spus că asta era principala lui grijă sau dacă

era ceva cu totul diferit.

— Ca de pildă?

Clătină din cap.

— Orice. Eu – da… da, e ceva ce probabil ar trebui să ştii, dacă îţi e de folos. La ceva vreme după dispariţia lui, m-am străduit să aflu un lucru. Mai exact, dacă eu am fost cu adevărat ultima persoană care l-a văzut înainte de plecare. Sînt destul de sigur că eu am fost. Fusesem în palat toată seara şi mă pregăteam să mă întorc la nava-amiral. Tata se retrăsese cam cu vreo oră mai devreme, dar eu rămăsesem la corpul de gardă, jucînd dame cu Căpitanul Thoben. Întrucît a doua zi urma să plecăm pe mare, mi-am zis să iau o carte cu mine.

Aşa că am venit aici, sus, în bibliotecă. Tata era aşezat la birou. Mi-a făcut un gest din cap. Răsfoia nişte cărţi vechi şi încă nu-şi schimbase hainele. Dădu din cap cînd am intrat şi i-am spus că venisem să iau o carte. „Ai venit la locul potrivit!”, mi-a zis, şi a continuat să citească. În timp ce examinam rafturile, a spus ceva despre faptul că nu putea să doarmă. Am găsit o carte, i-am urat noapte bună, mi-a spus „Vînt bun din pupa” şi am plecat. Coborî din nou privirea. Acum sînt convins că, în noaptea aceea, purta Giuvaierul Judecăţii, l-am văzut asupra lui la fel de clar cum îl văd la gîtul tău acum. Sînt sigur, în egală măsură, că mai devreme nu-l avusese. Mult timp după aceea m-am gîndit că îl luase cu el oriunde îl duseseră paşii. În apartamentele lui nu era nici un indiciu că şi-ar fi schimbat veşmintele mai tîrziu. N-am mai văzut piatra decît atunci cînd tu şi Bleys aţi fost înfrînţi cînd aţi asaltat Amberul. Atunci o purta Eric. Cînd l-am întrebat, a susţinut că o găsise în apartamentele lui tata. În lipsă de dovezi pentru a susţine contrariul, a trebuit să-i accept povestea. Dar n-am fost niciodată mulţumit de ea. Întrebarea ta – şi faptul că porţi piatra – mi-a reamintit totul. Aşa că m-am gîndit că ar fi mai bine să ştii despre asta.

— Mersi, am spus, şi mi-a venit pe buze o altă întrebare,

dar mi-am zis să nu o formulez în clipa aceea. Spre binele celorlalţi, am închis discuţia, spunînd:

— Crezi că mai are nevoie de nişte pături? Sau de altceva?

Gérard ridică paharul spre mine, apoi bău.

— Foarte bine. Ţine-o tot aşa, i-am spus, şi mi-am trecut mîna peste carte.

— Fratele Brand pare a fi în regulă, am rostit, şi Gérard nu-şi aminteşte dacă tata a spus ceva care ar lega direct alunecarea Umbrei de plecarea lui. Mă întreb cum îşi va aminti Brand lucrurile cînd îşi va reveni…

— Dacă îşi va reveni, rosti Julian.

— Eu cred că da, am spus. Cu toţii am încasat-o zdravăn uneori. Vitalitatea noastră este unul dintre puţinele lucruri în care am ajuns să credem. Părerea mea e că mîine dimineaţă va fi în stare să vorbească.

— Ce propui să facem cu vinovatul, întrebă Julian, dacă Brand îl dă de gol?

— Să-l interogăm.

— Atunci mi-ar plăcea mie să-l interoghez. Încep să simt că, de data asta, s-ar putea să ai dreptate, Corwin, şi că persoana care l-a înjunghiat poate fi responsabilă şi de starea noastră de asediu intermitentă, de dispariţia lui tata şi de uciderea lui Caine. Aşa că mi-ar face plăcere să-l interoghez înainte să-i tăiem gîtul şi mi-aş dori să mă ofer voluntar şi pentru partea a doua.

— O să ţinem cont de asta, am zis.

— Nu este exclus să dai şi tu socoteală, Corwin.

— Eram conştient de asta.

— Am ceva de spus, rosti Benedict, înăbuşind o replică din partea lui Julian. Sînt intrigat atît de puterea, cît şi de obiectivul aparent al duşmanilor. I-am întîlnit de nenumărate ori şi *sînt* însetaţi de sînge. Acceptînd, pentru moment, povestea ta despre Dara, Corwin, ultimele ei cuvinte par a fi un rezumat al atitudinii lor: „Amber va fi distrus.”. Nu cucerit, subjugat sau pedepsit pentru a i se da

o lecţie. Distrus. Julian, nu ţi-ar displăcea să domneşti aici, nu-i aşa?

Julian zîmbi.

— Poate anul viitor pe vremea asta, rosti. Nu acum, mulţumesc.

— Unde vreau eu să ajung e că te-aş putea vedea pe tine – sau pe oricare dintre noi – angajînd mercenari sau făcînd rost de aliaţi pentru o preluare a puterii. Nu te văd folosind o forţă atît de puternică încît să reprezinte o problemă gravă după aceea. Nu e o forţă pusă pe distrugere mai degrabă decît pe cucerire. Nu mă văd pe mine, pe tine, pe Corwin, pe ceilalţi încercînd să distrugă Amberul sau să rişte cu o armată care ar dori aşa ceva. Asta e partea care nu-mi place apropo de afirmaţia lui Corwin că unul dintre noi se află în spatele afacerii.

A trebuit să încuviinţez. Eram conştient de slăbiciunea acestei verigi din lanţul meu de speculaţii. Totuşi, existau atîtea necunoscute… Aş fi putut oferi alternative, cum urma să facă Random, dar bănuielile nu dovedesc nimic.

— S-ar putea, spuse Random, ca unul dintre noi să fi făcut tîrgul dar să-şi fi subestimat aliaţii. Poate că partea vinovată asudă din greu acum, ca noi toţi, de altfel. Poate că nu e în postura de a schimba lucrurile, chiar dacă şi-ar dori-o.

— I-am putea oferi ocazia, spuse Fiona, să-şi trădeze aliaţii chiar acum. Dacă Julian ar putea fi convins să nu-i ia gîtul vinovatului şi noi ceilalţi am fi dispuşi să facem la fel, s-ar putea să mărturisească – dacă bănuiala lui Random e corectă. N-ar avea pretenţii la tron, dar, evident, n-a avut nici înainte. Va fi lăsat în viaţă şi ar putea salva Amberul de nişte necazuri. Vrea cineva să-şi ia angajamentul că va proceda astfel?

— Eu da, am spus. O să-i cruţ viaţa dacă va mărturisi, cu precizarea că îşi va petrece restul ei în exil.

— Şi eu sînt de acord, rosti Benedict.

— Şi eu, spuse Random.

— Cu o singură condiţie, rosti Julian. Dacă nu e personal răspunzător de moartea lui Caine, sînt şi eu de acord. Altfel, nu. Şi va trebui să existe o dovadă.

— Viaţa, în exil, spuse Deirdre. În regulă. De acord.

— Şi eu, rosti Flora.

— Şi eu, urmă Llewella.

— Probabil că şi Gérard va fi de acord, am spus. Dar chiar mă întreb dacă Brand va simţi la fel ca noi. Presimt că nu.

— Hai să vedem ce zice Gérard, spuse Benedict. Dacă Brand supravieţuieşte şi se dovedeşte singurul împotriva ideii, vinovatul va şti că are doar un singur inamic de evitat – şi vor putea să îşi rezolve problema cum ştiu ei mai bine.

— În regulă, am spus, trecînd peste cîteva presimţiri rele, şi am intrat din nou în contact cu Gérard, care a fost şi el de acord.

Aşa că ne-am ridicat în picioare şi am jurat asta pe Unicornul Amberului – jurămîntul lui Julian avînd o clauză în plus – şi am jurat să impunem exilul oricăruia dintre noi care ar încălca jurămîntul. Sincer, nu credeam că ne va ajuta cu ceva, dar întotdeauna e plăcut să vezi o familie făcînd lucruri împreună.

După asta, fiecare a ţinut să sublinieze că va rămîne în palat peste noapte, probabil ca să arate că nimeni nu se teme de ceea ce avea să spună Brand dimineaţă – şi, mai ales, ca să demonstreze că nu doresc să plece din oraş, un lucru care nu ar fi fost uitat chiar dacă Brand şi-ar fi dat duhul în timpul nopţii. Nemaiavînd alte întrebări de adresat grupului şi pentru că nimeni nu se repezise să recunoască deschis fărădelegile sub acoperirea jurămîntului, m-am lăsat pe spate şi am ascultat un timp. Lucrurile se separară, împărţindu-se într-o serie de conversaţii şi schimbări, una dintre ele fiind o încercare de reconstituire a tabloului din bibliotecă, cu fiecare la locul lui şi, invariabil, de ce fiecare se afla într-o poziţie anume, cu excepţia vorbitorului. Am fumat; n-am spus nimic despre subiect. Deirdre a subliniat

o posibilitate interesantă, totuşi. Şi anume că Gérard l-ar fi putut înjunghia chiar el, în timp ce ne aflam toţi îngrămădiţi în jur şi că eforturile lui eroice nu erau determinate de vreo dorinţă de a-l salva pe Brand, ci, mai degrabă de a ajunge într-o poziţie în care-i putea închide gura – caz în care Brand n-ar fi scăpat cu viaţă pînă a doua zi. Ingenios, numai că nu puteam crede aşa ceva. Nimeni altul n-a crezut. Cel puţin, nu s-a oferit nimeni voluntar să urce şi să-l gonească pe Gérard.

După un timp, Fiona se ridică şi se aşeză lîngă mine.

— Ei bine, am încercat singurul lucru la care m-am putut gîndi, spuse. Sper să iasă ceva bun de aici.

— S-ar putea, am spus.

— Observ că ai adăugat o piesă ornamentală neobişnuită la garderoba ta, rosti, ridicînd Giuvaierul Judecăţii între degetul mare şi arătător şi examinîndu-l.

Apoi ridică privirea.

— Îl poţi determina să facă nişte trucuri pentru tine?

— Unele, am spus.

— Deci ştii cum să-l acordezi. Asta implică şi Modelul, nu-i aşa?

— Da. Eric mi-a destăinuit procedeul, chiar înainte de a muri.

— Înţeleg.

Dădu drumul Giuvaierului, se aşeză la loc, privi flăcările.

— Te-a sfătuit să fii precaut cînd lucrezi cu el? întrebă.

— Nu, am zis.

— Mă întreb dacă e o chestiune întîmplătoare sau intenţionată…

— Ei bine, în clipa aceea, Eric era un pic ocupat să moară. Asta ne-a limitat conversaţia în mod considerabil.

— Ştiu. Mă întrebam dacă ura lui faţă de tine a cîntărit mai mult decît speranţele lui pentru tărîm sau dacă pur şi simplu nu ştia unele dintre principiile implicate.

— Tu ce ştii despre asta?

— Gîndeşte-te din nou la moartea lui Eric, Corwin. N-am

fost acolo cînd s-a petrecut, dar am sosit mai devreme la înmormîntare. Am fost de faţă cînd trupul i-a fost îmbăiat, bărbierit, îmbrăcat – şi i-am examinat rănile. Erau trei răni la piept, dar numai una arăta ca şi cum ar fi atins zona mediastinală…

— O singură rană ajunge, dacă…

— Aşteaptă, rosti ea. A fost dificil, dar am încercat să examinez unghiul de străpungere cu o vergea subţire de sticlă. Aş fi vrut să fac o incizie, dar Caine nu mi-a îngăduit. Totuşi, nu cred că inima sau arterele au fost atinse. Încă nu e prea tîrziu să cerem o autopsie, dacă ai dori să merg mai departe cu verificările. Sînt sigură că rănile şi efortul general au contribuit la moartea lui, dar cred că giuvaierul e cel care a contat.

— De ce crezi asta?

— Din cauza unor lucruri pe care le-a spus Dworkin cînd am studiat cu el – şi din cauza unor lucruri pe care le-am observat după aceea, drept urmare. El mi-a semnalat că, deşi conferă unele însuşiri neobişnuite, are ca efect, de asemenea, o secătuire a vitalităţii celui care-l deţine. Cu cît îl porţi mai mult, cu atît îţi ia din energie, cumva. După asta, am fost atentă şi am observat că tata nu-l purta decît arareori şi nu-l ţinea niciodată pe perioade lungi de timp.

Gîndurile mi-au revenit la Eric, la ziua în care agoniza pe povîrnişurile Kolvirului, cu bătălia turbată în jur. Mi-am amintit prima privire aruncată asupra lui, chipul său palid, respiraţia greoaie, sîngele de pe piept… Şi Giuvaierul Judecăţii, acolo, pe lanţ, pulsînd ca o inimă printre faldurile îmbibate de sînge ale veşmintelor. Nu văzusem niciodată Giuvaierul făcînd asta, şi nici de atunci n-o mai făcuse. Mi-am amintit că efectul devenise mai slab, mai vag. Şi cînd Eric şi-a dat sufletul şi i-am încrucişat mîinile peste giuvaier, fenomenul încetase.

— Ce ştii despre modul de funcţionare? am întrebat-o.

Clătină din cap.

— Dworkin îl considera un secret de stat. Ştiu ceea ce e

evident – controlul asupra vremii – şi am dedus din unele remarci ale lui tata că are ceva de-a face cu o percepţie sporită sau mai înaltă. Dworkin îl menţionase, în primul rînd, ca un exemplu de implicare a Modelului în tot ceea ce ne dă putere – chiar şi Atuurile conţin Modelul, dacă le examinezi îndeaproape, dacă priveşti destul de mult – şi l-a citat ca pe o dovadă a principiului conservării energiei – toate puterile noastre speciale au preţul lor. Cu cît e mai mare puterea, cu atît e mai ridicată investiţia. Atuurile sînt o chestiune măruntă, dar există totuşi un element de oboseală implicat în folosirea lor. Plimbarea prin Umbră, care este un exerciţiu al imaginii Modelului ce există în noi, presupune o cheltuială şi mai mare. A traversa Modelul, din punct de vedere fizic, e o scurgere masivă a energiilor cuiva. Dar giuvaierul, spunea el, reprezintă o octavă mai mare şi mai înaltă a aceluiaşi lucru şi costul pentru cel care-l foloseşte creşte exponenţial.

Deci, dacă relatarea era corectă, o altă privire ambiguă în caracterul decedatului şi celui mai puţin apreciat frate al meu. Dacă fusese conştient de acest fenomen şi luase giuvaierul şi-l purtase totuşi prea mult, pentru apărarea Amberului, asta făcea din el un fel de erou. Numai că, văzut în această lumină, faptul că îmi înmînase giuvaierul fără avertizări devenea un efort pe patul de moarte la piesa finală a răzbunării. Dar mă absolvise de blestemul lui, spusese, astfel încît să-l poată arunca aşa cum se cuvine asupra inamicilor de pe cîmpul de luptă. Asta, desigur, nu însemna decît că îi ura puţin mai mult decît pe mine şi îşi desfăşura ultimele energii cît mai strategic posibil, pentru Amber. M-am gîndit atunci la natura incompletă a notiţelor lui Dworkin, pe care le recuperasem din ascunzătoarea pe care mi-o indicase Eric. Nu cumva Eric le obţinuse intacte şi distrusese intenţionat fragmentul conţinînd precauţiile, astfel încît să-l condamne pe succesorul lui? Ideea asta nu mi s-a părut întru totul acceptabilă, pentru că n-avea de unde să ştie că mă voi întoarce cînd am făcut-o, cum am

făcut-o, că mersul bătăliei va fi cum a fost şi că, într-adevăr, voi fi succesorul lui. Tot atît de bine ar fi putut să-l succeadă la tron unul dintre favoriţii lui, caz în care cu siguranţă nu şi-ar fi dorit ca acesta să moştenească vreo capcană. Nu. După cum vedeam eu lucrurile, fie Eric nu fusese cu adevărat conştient de această însuşire a giuvaierului, pentru că avea doar instrucţiuni parţiale de folosire, fie cineva ajunsese la hîrtiile acelea înaintea mea şi înlăturase material suficient pentru a-mi lăsa o armă mortală. Încă o dată, se prea poate să fi fost mîna adevăratului inamic.

— Cunoşti factorul de siguranţă? am întrebat.

— Nu, spuse ea. Nu-ţi pot da decît două indicaţii; nu ştiu exact cît de valoroase sînt. Prima e că nu-mi amintesc ca tata să-l fi purtat pe perioade lungi de timp. A doua, am pus cap la cap un număr de lucruri pe care le-a rostit. Începînd cu un comentariu despre efectul conform căruia „cînd oamenii se transformă în statui, ori te afli în locul nepotrivit, ori ai dat de necaz”. L-am bătut la cap despre asta o lungă perioadă de timp şi, în cele din urmă, am aflat că primul semn al faptului că l-ai purtat prea multă vreme e un fel de distorsiune a simţului tău temporal. Aparent începe prin mărirea vitezei metabolismului – sub toate aspectele – cu un efect evident că universul începe să se încetinească în jurul tău. Aceasta poate face ravagii asupra unui individ. Asta e tot ce ştiu despre giuvaier şi recunosc că o mare parte din ce-am spus, mai ales în final, sînt simple presupuneri. De cît timp îl porţi?

— E ceva timp de-acum, am spus, luîndu-mi mental pulsul şi aruncînd o privire în jur ca să văd dacă lucrurile păreau a se încetini în vreun fel.

Nu puteam să-mi dau seama, deşi, bineînţeles, nu mă simţeam în cea mai bună formă. Presupusesem totuşi că era în totalitate opera lui Gérard. Nu eram, cu toate astea, pe punctul de a-l smulge de la gît doar pentru că un membru al familiei îmi sugerase asta, chiar dacă era vorba

de inteligenta Fiona într-una din dispoziţiile ei cele mai prietenoase. Perversitate, încăpăţînare… Nu, independenţă. Asta era. Asta şi neîncredere formală pură. O pusesem la gît doar pentru seara asta, oricum, cu doar cîteva ore înainte. O să aştept.

— Ei bine, l-ai purtat şi ai demonstrat ce voiai, spuse. Eu nu voiam decît să-ţi atrag atenţia împotriva expunerii prelungite înainte să afli tu mai multe.

— Mersi, Fi. O să-l dau jos curînd şi apreciez faptul că mi-ai spus. Apropo, ce s-a întîmplat cu Dworkin?

Îşi bătu tîmpla cu degetul.

— În cele din urmă şi-a pierdut minţile, sărmanul. Mi-ar plăcea să cred că tata l-a dus undeva, într-un loc liniştit în Umbră.

— Înţeleg ce vrei să spui. Da, să gîndim aşa. Sărmanul.

Julian se ridică în picioare, încheind o conversaţie cu Llewella. Îşi întinse oasele, înclină din cap spre ea şi veni spre mine.

— Corwin, te-ai mai gîndit şi la alte întrebări pentru noi? spuse.

— Nici una pe care să v-o adresez în clipa asta.

Zîmbi.

— Mai ai ceva în plus să ne spui?

— Nu în momentul ăsta.

— Alte experimente, demonstraţii, şarade?

— Nu.

— Bine, atunci mă duc să mă culc. Noapte bună.

— Noapte bună.

Se înclină dinaintea Fionei, flutură din mînă spre Benedict şi Random, dădu din cap spre Flora şi Deirdre cînd trecu pe lîngă ele pe drumul spre uşă. Se opri în prag, se răsuci şi spuse:

— Acum puteţi vorbi cu toţii despre mine, şi ieşi.

— În regulă, rosti Fiona. Hai să vorbim. Eu cred că el e vinovatul.

— De ce? am întrebat.

— O să parcurg lista, subiectivă, intuitivă şi părtinitoare, aşa cum e. Benedict, după opinia mea, e mai presus de orice suspiciune. Dacă ar fi vrut tronul, deja l-ar fi avut pînă acum, prin mijloace directe, militare. Cu tot timpul pe care l-a avut la dispoziţie, ar fi putut organiza un atac care ar fi reuşit, chiar şi împotriva lui tata. E în stare şi toţi ştim asta. Tu, pe de altă parte, ai făcut o serie de boacăne pe care nu le-ai fi săvîrşit dacă ai fi fost în deplinătatea facultăţilor mentale. De asta cred povestea ta cu amnezia şi restul. Nimeni nu se orbeşte singur ca element al strategiei. Gérard a luat-o binişor pe calea stabilirii propriei nevinovăţii. Aproape că îmi imaginez că e acolo sus, cu Brand, mai mult din acest motiv decît din dorinţa de a-l proteja. Oricum, vom afla sigur nu peste mult timp – sau vom avea noi suspiciuni. Random a fost supravegheat mult prea îndeaproape în toţi aceşti ani ca să fi avut ocazia să pună la cale tot ceea ce s-a petrecut. Aşa că el iese din discuţie. Cît despre noi, cele mai delicate. Pe Flora n-o duce mintea, Deirdre n-are curaj, Llewella n-are motivaţii, pentru că e fericită oriunde în afară de aici, iar eu, desigur, pot fi acuzată doar de răutate. Mai rămîne Julian. E în stare? Da. Îşi doreşte tronul? Bineînţeles. A avut timpul necesar şi prilejul? Din nou, da. El e omul tău.

— Crezi că el l-a ucis pe Caine? am întrebat. Erau amici.

Îşi încreţi buzele.

— Julian n-are prieteni, spuse. Personalitatea lui glacială se topeşte numai cînd se gîndeşte la propria persoană. Oh, în ultimii ani *parcă* s-a apropiat mai mult de Caine decît de oricine altcineva. Dar şi asta… şi asta ar fi putut fi o parte a planului său. Să simuleze o prietenie destul de mult timp pentru a o face credibilă, în aşa fel încît să nu pară suspect la vremea respectivă. Îl cred pe Julian capabil de asta pentru că nu pot să-l cred capabil de un ataşament emoţional puternic.

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu, am rostit. Prietenia lui cu Caine a apărut în

timpul absenţei mele, aşa că tot ceea ce cunosc despre asta e la mîna a doua. Totuşi, dacă Julian căuta o prietenie sub forma unei alte personalităţi asemănătoare cu a lui, atunci e plauzibil. Semănau foarte mult. Înclin să cred că a fost reală, pentru că nu cred că cineva e în stare să se prefacă prieten cu altcineva atîţia ani. Doar dacă celălalt e prost de dă în gropi, ceea ce nu e cazul lui Caine. Şi… mă rog, ai afirmat că raţionamentul tău e subiectiv, intuitiv şi părtinitor. Aşa e şi al meu în cazuri de-astea. Numai că nu-mi place să cred că cineva e atît de nenorocit încît să se folosească de singurul său prieten astfel. De aceea, cred că ceva nu e în ordine cu lista ta.

Oftă.

— Pentru unul care a bîntuit pe aici atîta vreme, Corwin, spui lucruri cam neghioabe. Oare şederea asta lungă în locşorul ăla simpatic te-a schimbat? Cu ani în urmă ai fi văzut ceea ce e evident, ca şi mine.

— Poate că m-am schimbat, pentru că asemenea lucruri nu mai par evidente de multă vreme. Dar nu cumva te-ai schimbat tu, Fiona? Ceva mai cinică decît fetiţa pe care o ştiam cîndva. Cu ani în urmă poate că nici tu nu ai fi sesizat evidenţa.

Zîmbi uşor.

— Să nu-i spui niciodată unei femei că s-a schimbat, Corwin. Decît dacă s-a schimbat în bine. Ştiai asta pe vremuri. S-ar putea, oare, ca tu să fii într-adevăr una din umbrele lui Corwin, trimisă înapoi să sufere şi să ne intimideze în numele lui? Oare Corwin cel adevărat e în altă parte, rîzînd de noi toţi?

— Sînt aici şi nu rîd, am spus.

Ea izbucni în hohote.

— Da, asta e! zise. Tocmai am hotărît că nu eşti tu cel adevărat! Anunţ important, toată lumea! strigă, ţîşnind brusc în picioare. Tocmai am remarcat că acesta nu e Corwin cel adevărat! Trebuie să fie una dintre umbrele lui! Tocmai şi-a proclamat încrederea în prietenie, demnitate,

nobleţe a spiritului şi toate celelalte chestii care figurează la loc de cinste in basmele populare! Precis am dat peste ceva!

Ceilalţi se holbară la ea. Izbucni în rîs iar, apoi se aşeză brusc.

Am auzit-o pe Flora mormăind „s-a îmbătat”, după care reveni la conversaţia ei cu Deirdre. Random spuse „Un toast pentru umbră!” şi reveni la discuţia cu Benedict şi Llewella.

— Vezi? rosti.

— Ce?

— Eşti imaterial, zise, bătîndu-mă uşor pe genunchi. Ca şi mine, acum că mă gîndesc mai bine. A fost o zi grea, Corwin.

— Ştiu. Şi eu mă simt ca dracu'. Am crezut că e o idee bună să-l aduc înapoi pe Brand. În plus, a mers. Mai mult rău i-a făcut.

— Să nu treci cu vederea fărîmele de virtute pe care le-ai dobîndit, rosti ea. Nu e vina ta pentru felul în care a ieşit.

— Mersi.

— Cred că Julian a avut cea mai bună idee. Nu cred că o să mai rămîn trează.

M-am ridicat o dată cu ea, am condus-o la uşă.

— Sînt în regulă, rosti. Pe bune.

— Sigur?

Încuviinţă tăios.

— Atunci, ne vedem dimineaţă.

— Sper. Acum puteţi vorbi despre mine.

Făcu cu ochiul şi ieşi.

M-am întors şi i-am văzut pe Benedict şi Llewella apropiindu-se.

— La culcare? am întrebat.

Benedict încuviinţă.

— Tot ce se poate, zise Llewella, şi mă sărută pe obraz.

— Pentru ce-a fost asta?

— Pentru mai multe lucruri, zise. Noapte bună.

— Noapte bună.

Random era pe vine lîngă şemineu, scormonind focul. Deirdre se întoarse spre el şi spuse:

— Nu mai pune lemne doar pentru noi. Flora şi cu mine ne retragem.

— În regulă. Puse vătraiul deoparte şi se ridică. Somn uşor, strigă în urma lor.

Deirdre mă învrednici cu un zîmbet somnoros şi Flora cu unul nervos. Le-am adresat urările de noapte bună şi le-am urmărit cum părăsesc încăperea.

— Ai aflat ceva nou şi folositor? întrebă Random.

Am ridicat din umeri.

— Dar tu?

— Opinii, presupuneri. Lucruri noi, nu. Încercam să hotărîm cine e următorul pe listă.

— Şi…?

— Benedict crede că e o chestiune de noroc. Tu sau el. Cu condiţia să nu fii tu în spatele afacerii, fireşte. Crede şi că amicul tău Ganelon ar trebui să fie în gardă.

— Ganelon… Da, e de gîndit – şi ar fi trebuit să-mi treacă prin cap mie mai întîi. Cred că are dreptate şi la chestia cu norocul. S-ar putea chiar să încline uşor în favoarea lui, deoarece ştiu cu toţii că eu sînt în alertă datorită tentativei de înscenare.

— Aş spune că toţi sîntem conştienţi că Benedict e şi el în alertă. A reuşit să împărtăşească fiecăruia opinia sa. Cred că i-ar conveni o tentativă.

Am chicotit.

— Asta întoarce iar roata. Chiar că e la noroc.

— Şi el a spus asta. Fireşte, ştiind c-o să-ţi spun ţie.

— Fireşte, mi-aş dori să înceapă să vorbească iar cu mine. Ei bine… acum nu prea mai e mare lucru de făcut, am zis. La naiba cu toate. Mă duc la culcare.

Încuviinţă.

— Nu uita să te uiţi sub pat.

Am părăsit încăperea, ne-am îndreptat spre coridor.

— Corwin, aş dori să te fi gîndit să aduci nişte cafea cu tine, o dată cu armele, spuse. Mi-ar prinde bine o ceaşcă.

— Nu te ţine treaz?

— Nu. Seara îmi place să beau cîteva ceşti.

— Eu îi simt lipsa dimineaţa. Va trebui să importăm ceva cafea după ce scăpăm de toată harababura asta.

— O mică alinare, dar e o idee bună. Ce are Fi în cap, totuşi?

— Ea crede că Julian e omul nostru.

— S-ar putea să aibă dreptate.

— Şi Caine?

— Să presupunem că n-a fost doar unul singur, zise în timp ce urcam scările. Să zicem că au fost doi, de pildă Julian *şi* Caine. În final s-au certat, Caine a pierdut. Julian s-a descotorosit de el şi s-a folosit de moartea lui ca să-ţi slăbească şi ţie poziţia. Foştii prieteni devin cei mai răi duşmani.

— N-are nici un rost. Ameţesc cînd încep să examinez posibilităţile. Ori va trebui să aşteptăm să se mai întîmple ceva, ori să facem noi să se întîmple ceva. Probabil cea din urmă variantă. Dar nu în noaptea asta…

— Hei, aşteaptă-mă!

— Iartă-mă. M-am oprit pe palier. Nu ştiu ce m-a apucat. Ultima zvîcnire, cred.

— Energie nervoasă, spuse, venind lîngă mine. Am continuat să urcăm, iar eu am făcut un efort să-mi potrivesc pasul cu al lui, înăbuşindu-mi dorinţa de a mă grăbi.

— Ei bine, somn uşor, rosti într-un tîrziu.

— Noapte bună. Random.

Continuă să urce scara şi eu am luat-o pe coridor către apartamentele mele. Deja mă simţeam agitat, motiv pentru care am scăpat cheia din mînă.

Am întins braţul şi am apucat-o în aer înainte de a cădea. Simultan, am fost izbit de impresia că mişcarea cheii era, într-un fel, mai lentă decît ar fi trebuit. Am introdus-o în încuietoare şi am răsucit-o.

Încăperea era întunecată, dar m-am hotărît să nu aprind o lumînare sau o lampă cu ulei. Mă obişnuisem cu întunericul cu multă vreme în urmă. Am încuiat uşa şi am zăvorît-o. Ochii mei erau deja pe jumătate adaptaţi semiîntunericului de pe holul slab luminat. M-am întors. Se zărea un pic din lumina stelelor şi printre draperii. Am traversat încăperea, desfăcîndu-mi gulerul.

Mă aştepta în dormitor, în stînga intrării. Era perfect poziţionat şi n-a făcut nimic care să-l trădeze. Am intrat direct în el. Avea locul ideal, ţinea stiletul pregătit şi elementul-surpriză era de partea lui. Pe bună dreptate trebuia să fiu mort – nu în patul meu, ci chiar acolo, la picioarele lui.

Am văzut mişcarea cu coada ochiului, am constatat prezenţa şi semnificaţia ei de îndată ce am trecut pragul.

Ştiam că era prea tîrziu să evit lovitura chiar dacă mi-aş fi ridicat braţul ca să încerc s-o blochez. Numai că o ciudăţenie m-a izbit înainte de a o face lama cuţitului: atacatorul meu părea că se mişcă prea lent. Mişcarea ar fi trebuit să fie iute, cu toată tensiunea greutăţii sale în ea. N-ar fi trebuit să îmi dau seama ce se întîmplă decît după ce s-ar fi produs atacul. N-aş fi avut timp să mă dau la o parte şi să-mi azvîrl braţul atît de departe. O ceaţă roşiatică îmi acoperi vederea şi am simţit antebraţul izbind într-o parte braţul în mişcare aproape în aceeaşi clipă în care oţelul îmi atinse pîntecul şi tăie. În roşeaţa privirii mi s-a părut că zăresc o uşoară urmă a versiunii cosmice a Modelului pe care o traversasem mai devreme. Cînd m-am încovoiat şi m-am prăbuşit, incapabil să gîndesc, dar conştient pentru încă o clipă, desenul a devenit mai clar şi s-a apropiat mai mult. Voiam să fug, dar trupul mi s-a poticnit ca un cal. Am căzut la pămînt.

VIII

Din fiecare viaţă trebuie să curgă un pic de sînge. Din nefericire, era, din nou, rîndul meu, şi se pare că era vorba de ceva mai mult. Zăceam chircit, pe partea dreaptă, cu ambele braţe ţinîndu-mi strîns mijlocul. Eram ud şi, din cînd în cînd, ceva se prelingea de-a lungul pliurilor pîntecelui. În faţă, stînga jos, chiar deasupra centurii, mă simţeam ca un plic deschis neatent. Acestea au fost primele mele senzaţii cînd mi-a revenit cunoştinţa. Şi primul meu gînd a fost: „Ce mai aşteaptă?” Evident, *coup de grâce*[8] nu fusese dată. De ce?

Am deschis ochii. Profitaseră de timpul scurs ca să se adapteze întunericului. Am întors capul. N-am mai văzut pe nimeni altcineva în încăpere. Dar ceva neobişnuit se petrecuse şi nu-mi putea da seama exact ce anume. Am închis ochii şi mi-am lăsat capul să cadă, din nou, pe saltea.

Ceva nu era în ordine şi, în acelaşi timp, era…

Salteaua… Da, zăceam în patul meu. Mă îndoiesc că ajunsesem acolo fără ajutor. Dar ar fi fost absurd ca cineva să mă înjunghie şi apoi să mă ducă în pat.

Patul meu… Era patul meu şi, totuşi, nu era.

Am strîns puternic din ochi. Am scrîşnit din dinţi. Nu înţelegeam. Ştiam că nu pot gîndi normal după şocul suferit, cu sîngele acumulîndu-se în maţe, apoi scurgîndu-se afară. Am încercat să mă forţez să gîndesc limpede. Nu era simplu.

Patul meu. Înainte de a fi pe deplin conştient de orice altceva, eşti conştient dacă te trezeşti în propriul pat. Şi eu eram în patul meu, numai că…

M-am împotrivit din răsputeri unui enorm impuls de a strănuta, deoarece simţeam că strănutul m-ar sparge în bucăţi. Mi-am apăsat nările şi am respirat scurt pe gură. Simţeam pretutindeni în jurul meu gustul, mirosul şi prezenţa prafului.

Asaltul nazal se mai potoli şi am deschis ochii. Ştiam unde mă aflu. Nu înţelegeam de ce şi cum, dar revenisem

[8] Lovitura de gratie (în lb. franceză în original). (n. trad.)

într-un loc pe care nu mă aşteptam să-l mai revăd vreodată.

Am lăsat mîna dreaptă în jos, am folosit-o ca să mă ridic.

Era dormitorul meu de acasă. Din cea veche, locul care fusese al meu cînd eram Carl Corey. Mă întorsesem în Umbră, în acea lume năpădită de praf. Patul nu fusese făcut de ultima oară cînd dormisem în el, cam cu jumătate de deceniu în urmă. Ştiam perfect starea casei, pentru că o examinasem cu doar cîteva săptămîni în urmă.

M-am împins mai departe, reuşind să-mi trec picioarele peste marginea patului. Apoi m-am aplecat din nou şi am rămas acolo. Era nasol.

Chiar dacă mă simţeam temporar în siguranţă faţă de un alt atac, ştiam că aveam nevoie de ceva mai mult decît siguranţă în clipa aceea. Aveam nevoie de ajutor, şi nu eram în postura de a mă ajuta singur. Nici măcar nu eram sigur cît voi mai putea rămîne conştient. Aşa că trebuia să cobor şi s-o iau la picior. Probabil că telefonul era mort, cea mai apropiată casă nu era prea aproape. Măcar trebuia să ajung la drumul mare. M-am gîndit cu groază că unul dintre motivele pentru care mă stabilisem aici fusese acela că locuinţa era departe de drumul circulat. Mă bucură singurătatea, măcar din cînd in cînd.

Cu mîna dreaptă am tras perna cea mai apropiată şi am scos-o din husa ei. Am întors-o pe dos, am încercat s-o împăturesc, am renunţat, am făcut-o sul, am strecurat-o sub cămaşă şi am apăsat-o pe rană. Apoi am rămas nemişcat, ţinînd-o acolo.

Fusese un efort mare şi am descoperit că e dureros să respir prea adînc.

Totuşi, după un timp, am tras a doua pernă, am ţinut-o pe genunchi şi am lăsat-o să lunece din husă. Voiam faţa de pernă ca s-o agit la trecerea vreunui automobilist, pentru că veşmintele mele, ca de obicei, erau închise la culoare. Cu toate astea, înainte de a putea s-o trec prin

centură, am fost zăpăcit de comportamentul pernei. Încă nu atinsese podeaua. O lăsasem să cadă, nu se sprijinea de nimic şi era în mişcare. Numai că se mişca destul de lent, coborînd cu o încetineală ca de vis.

M-am gîndit la căderea cheii pe care o scăpasem afară pe hol. M-am gîndit la repeziciunea neaşteptată cînd urcam scara cu Random. M-am gîndit la cuvintele Fionei şi la Giuvaierul Judecăţii, care încă atîrna la gîtul meu, acum pulsînd o dată cu zvîcniturile rănii. Probabil că-mi salvase viaţa, cel puţin pentru moment; da, probabil aşa se întîmplase, dacă presupunerile Fionei erau adevărate. Probabil că-mi dăduse un moment sau mai multe în plus faţă de normal cînd a lovit atacatorul, lăsîndu-mă să mă răsucesc, lăsîndu-mă să întind braţul, într-un fel, se prea poate să fi fost responsabil pentru brusca mea transportare. Dar la asemenea lucruri trebuia să mă gîndesc altădată – presupunînd că urma să reuşesc să menţin o relaţie semnificativă cu viitorul. Acum, giuvaierul trebuia să dispară – în cazul în care temerile Fionei legate de el erau întemeiate – iar eu trebuia s-o iau din loc.

Am strîns faţa celei de-a doua perne, apoi am încercat să mă ridic în picioare, ţinîndu-mă de marginea patului. Rău am făcut! Ameţeală şi prea multă durere. M-am lăsat în jos, spre podea, temîndu-mă să nu leşin pe parcurs. Am izbutit. M-am odihnit. Apoi am început să mă deplasez, un tîrîş lent.

Uşa din faţă, îmi aminteam, era, acum bătută în cuie. În regulă. Atunci prin spate.

Am reuşit să traversez dormitorul şi m-am oprit, sprijinindu-mă de cadrul uşii. Cît am stat în loc, mi-am scos de la gît Giuvaierul Judecăţii şi mi-am înfăşurat lanţul la încheietură. Trebuia să-l ascund undeva, iar seiful din biroul meu era mult prea departe. Pe lîngă asta, cred că lăsam înapoia mea o dîră de sînge. Oricine ar fi găsit-o şi ar fi urmat-o ar fi fost destul de curios să investigheze şi să distrugă jucăria. Iar eu n-aveam nici timpul şi nici energia…

Mi-am croit drum afară, în jur, prin casă. A trebuit să mă

ridic şi să mă întind ca să deschid uşa din spate. Am făcut greşeala de a nu mă odihni mai întîi.

Cînd mi-am recăpătat cunoştinţa, zăceam de-a curmezişul pragului. Noaptea era curată şi norii acopereau mare parte din cer. Un vînt tăios agita crengile deasupra patio-ului. Am simţit mai multe picături de apă pe dosul mîinii întinse.

M-am împins şi m-am tîrît mai departe. Zăpada avea cam cinci centimetri. Aerul îngheţat m-a ajutat să-mi revin. Cu un sentiment foarte aproape de panică, mi-am dat seama cît de ceţoasă îmi fusese mintea în timpul celei mai mari părţi a traseului meu din dormitor. Era posibil să leşin în orice clipă.

Am pornit imediat spre colţul îndepărtat al casei, abătîndu-mă doar ca să ajung la claia de compost, să fac o gaură în ea, să las giuvaierul şi să pun la loc grămada de ierburi moarte pe care o dădusem la o parte. Am aruncat zăpadă deasupra si am mers mai departe.

O dată ce am depăşit colţul, eram la adăpost de vînt şi m-am îndreptat spre o uşoară pantă. Am ajuns în faţa casei şi m-am odihnit iar. Tocmai trecuse o maşină şi am văzut luminile din spate micşorîndu-se. Era singurul vehicul în raza vizuală.

Cristale îngheţate îmi biciuiră faţa cînd m-am mişcat iar. Genunchii îmi erau uzi şi îngheţaţi. Curtea din faţă se înclina, mai uşor la început, apoi devenea mai abruptă spre drum. Exista o pantă la vreo sută de metri în dreapta, unde automobiliştii, în general, frînau. Se pare că asta mi-ar fi putut oferi cîteva clipe mai mult în lumina farurilor cuiva care ar fi venit din direcţia aceea – una dintre acele mici garanţii pe care mintea le caută întotdeauna cînd lucrurile devin serioase, o aspirină pentru emoţii. Cu trei opriri pentru odihnă, am reuşit să ajung la drum, apoi peste stînca mare pe care era înscris numărul casei mele. M-am aşezat pe ea şi m-am rezemat de taluzul îngheţat. Am scos cea de-a doua faţă de pernă şi mi-am pus-o pe genunchi.

Am aşteptat. Ştiam că mintea mea era înceţoşată. Cred că mi-am pierdut şi recăpătat cunoştinţa de mai multe ori. De cîte ori mi-am revenit, am încercat să-mi impun o anumită ordine în gînduri, să evaluez ce s-a întîmplat în lumina celorlalte întîmplări, să caut alte măsuri de siguranţă. Totuşi, efortul dinainte s-a dovedit a fi prea mare. Pur şi simplu era prea dificil să gîndesc dincolo de nivelul de reacţie faţă de împrejurări. Cu un fel de iluminare amorţită, totuşi, mi-a trecut prin cap că încă mai eram în posesia Atuurilor mele. Puteam să intru în contact cu cineva din Amber care să mă transporte înapoi.

Dar cu cine? Nu eram atît de ameţit încît să nu-mi dau seama că s-ar putea să-l contactez chiar pe cel răspunzător de condiţia mea. O fi fost mai bine să-mi încerc norocul astfel sau să risc aici? Totuşi, Random sau Gérard…

Mi s-a părut că am auzit o maşină. Slab, în depărtare… Vîntul şi bătăile pulsului concurau cu percepţia, totuşi. Am întors capul. M-am concentrat.

Acolo… Din nou. Da. Era un motor. M-am pregătit să flutur cîrpa.

Chiar şi atunci, mintea mea continua să hoinărească. Şi unul dintre gîndurile care îmi zbura prin minte era că deja s-ar putea să nu mai fiu în stare să mă concentrez îndeajuns ca să pot manipula Atuurile.

Sunetul se amplifică. Am ridicat cîrpa. Cîteva clipe mai tîrziu, punctul cel mai îndepărtat de pe drumul din dreapta mea intră în lumină. Puţin după aceea, am văzut maşina în vîrful ridicăturii. Am pierdut-o din ochi încă o dată cînd a coborît dealul. Apoi urcă iar şi apăru, cu fulgii zburdînd în lumina farurilor.

Am început să flutur mîna pe măsură ce se apropia de pantă. Am intrat în lumină cînd ieşi din pantă şi nu se poate ca şoferul să nu mă fi zărit. Totuşi îşi continuă drumul, un bărbat într-un sedan ultimul tip, o femeie în dreapta. Femeia se răsuci şi mă privi, dar şoferul nici măcar nu încetini.

Cîteva minute mai tîrziu sosi o altă maşină, ceva mai veche, cu o femeie la volan, fără pasageri la vedere. Încetini, dar numai pentru o clipă. Probabil că nu i-a plăcut cum arătam. Apăsă acceleraţia şi dispăru într-o clipă.

M-am lăsat la loc şi m-am odihnit. Un prinţ din Amber nu prea poate invoca frăţia oamenilor în scopuri de condamnare morală. Cel puţin nu serios, şi mă durea prea tare în momentul asta ca să rîd. Lipsit de puteri, de concentrare şi de posibilitatea de a mă mişca, puterea mea asupra Umbrei era inutilă. Aş fi folosit-o mai întîi, am hotărît, să ajung undeva într-un loc călduros... Mă întrebam dacă aş putea izbuti să ajung înapoi pe deal, lîngă claia de compost. Nu mă gîndisem să încerc să folosesc giuvaierul pentru a modifica vremea. Probabil că eram prea slăbit şi pentru asta, oricum. Probabil că efortul m-ar fi omorît. Totuşi...

Am clătinat din cap. Îmi pierdeam cunoştinţa, mai mult decît jumătate de vis. Trebuia să rămîn treaz. Încă o maşină? Poate. Am încercat să ridic cîrpa şi am scăpat-o. Cînd m-am aplecat s-o recuperez, a trebuit să-mi odihnesc capul pe genunchi pentru o clipă. Deirdre... Am s-o contactez pe draga mea surioară. Dacă mă poate ajuta cineva, aceea e Deirdre. O să scot Atuul ei şi-o s-o chem. Într-un minut. Dacă n-ar fi fost sora mea... Trebuie să mă odihnesc. Sînt un ticălos, nu un nebun. Poate, uneori, cînd mă odihnesc, chiar îmi pare rău de anumite lucruri. Unele lucruri. Măcar dacă ar fi mai cald... Dar nu era prea rău, aplecat aşa... Venea oare o maşină? Am vrut să-mi ridic capul, dar am văzut că nu pot. Asta însă nu conta prea mult ca să pot fi văzut, mi-am zis.

Am simţit lumină pe pleoape şi am auzit motorul. Acum nici nu avansa, nici nu mergea înapoi. Doar un ciclu regulat de hîrîituri. Apoi am auzit un strigăt. Apoi clic-pauză-poc al unei portiere deschizîndu-se şi închizîndu-se. Simţeam că-mi pot deschide ochii, dar nu voiam. Mi-era teamă să nu văd decît drumul întunecat şi pustiu, că sunetele se vor topi

iar în bătăile pulsului şi în vînt. Era mai bine să păstrez ceea ce aveam decît să risc.

— Hei! Ce s-a întîmplat? Eşti rănit?

Paşi… Era adevărat.

Am deschis ochii. M-am străduit încă o dată să mă ridic.

— Corey! Dumnezeule! Eşti *tu!*

Am încercat un rînjet, dar mi-am întrerupt înclinarea din cap înainte să mă prăbuşesc.

— Sînt eu, Bill. Cum ai ajuns aşa? Ce s-a întîmplat?

— Sînt rănit, am zis. Poate grav. Am nevoie de un doctor.

— Poţi să mergi dacă te ajut? Sau trebuie să te car?

— Să încercăm să mergem, am spus.

M-a ridicat în picioare şi m-am sprijinit pe el. Am pornit spre maşină. Îmi amintesc doar primii paşi. Cîţiva.

Cînd dulcele car deveni acru şi se ridică iar[9], am încercat să-mi ridic braţul, am constatat că era legat, m-am mulţumit să reflectez asupra tubului ataşat acolo şi m-am hotărît că voi supravieţui. Adulmecasem mirosurile de spital şi îmi consultasem ceasul biologic intern. Dacă ajunsesem pînă acolo, simţeam că îmi sînt dator să merg mai departe. Şi îmi era cald şi confortabil – atît cît îmi putea fi în urma recentului eveniment. O dată stabilite toate astea, am închis ochii, am coborît capul şi am adormit la loc.

Mai tîrziu, cînd mi-am venit iar în simţiri, mă simţeam mai în formă şi am fost remarcat de o asistentă, care-mi spuse că trecuseră şapte ore de cînd fusesem adus aici şi că, în scurt timp, avea să vină un doctor să-mi vorbească. Mi-a adus şi un pahar cu apă şi mi-a spus că ninsoarea încetase. Era curioasă să afle ce mi s-a întîmplat.

Am hotărît că sosise vremea să încep să inventez

---

[9] Parafrază după cîntecul religios american „Swing low, sweet chariot” (aprox. „Coboară, dulce car”), în care cîntăreţul roagă divinitatea să trimită un car care să coboare pe pămînt şi să îl ducă la ceruri. (n.red.)

povestea. Cu cît mai simplă, cu atît mai bine. Veneam acasă după o lungă şedere în străinătate. Făcusem autostopul, intrasem în casă şi fusesem atacat de un vandal sau un pierde-vară pe care îl surprinsesem înăuntru. M-am tîrît afară şi am căutat ajutor. *Finis*[10].

Cînd i-am povestit asta doctorului, n-aş putea spune dacă la început m-a crezut. Era un bărbat solid, al cărui chip se încreţise demult. Numele lui era Bailey, Morris Bailey, şi încuviinţă pe măsură ce vorbeam, după care mă întrebă:

— L-ai văzut pe cel care te-a atacat?

Am clătinat din cap.

— Era întuneric, am zis.

— Te-a şi jefuit?

— Nu ştiu.

— Aveai un portofel?

Mi-am zis că e mai bine să răspund afirmativ la întrebarea asta.

— Ei bine, nu l-ai avut cînd ai venit aici, deci trebuie să-l fi luat cu el.

— Probabil, am aprobat.

— De mine îţi aminteşti vreun pic?

— N-aş putea spune că da. Ar trebui?

— Mi-ai părut vag familiar cînd ai fost adus aici. Asta a fost tot, la început…

— Şi…? am întrebat.

— Ce fel de haine purtai? Păreau un fel de uniformă.

— Ultimul răcnet, Pe Acolo, zilele astea. Spuneai că-ţi par familiar?

— Da, aprobă el. Oricum, cam pe unde vine Pe Acolo? De unde vii? Unde ai fost?

— Călătoresc mult. Voiai să-mi spui ceva mai înainte.

— Da. Sîntem o clinică mică şi, cu ceva timp în urmă, un comis-voiajor bun de gură i-a convins pe directori să

[10] Sfirşit, gata (în limba latină în original). (n. trad.)

investească într-un sistem computerizat de dosare medicale. Dacă sistemul s-ar fi dezvoltat mai mult şi noi ne-am fi extins mai departe, poate că ar fi meritat. Nimic din toate astea nu s-a întîmplat totuşi, şi e un echipament scump. A încurajat chiar o anumită lene în rîndul angajaţilor. Vechile dosare nu se şterg aşa cum se obişnuia, chiar şi pentru camera de urgenţe. Acolo e suficient spaţiu pentru materiale inutile. Aşa că, atunci cînd domnul Roth mi-a dat numele tău şi am făcut o verificare de rutină, am găsit ceva şi mi-am dat seama de ce îmi pari familiar. Am lucrat în camera de gardă şi în noaptea aceea, cam cu vreo şapte ani în urmă, cînd ai avut accidentul de maşină. Mi-am amintit cum te-am tratat atunci – şi cum mă gîndeam că n-o să scapi. M-ai surprins, totuşi, şi continui s-o faci. N-am găsit nici măcar cicatricele care *ar fi trebuit* să fie acolo. Te-ai vindecat foarte frumos.

— Mersi. Omagiu unui medic, aş spune.

— Aş putea afla ce vîrstă ai, pentru fişă?

— Treizeci şi şase, am spus. Întotdeauna e bine să spui asta. E mai sigur.

Notă undeva în dosarul pe care-l ţinea pe genunchi.

— Ştii ceva, aş fi putut să jur – o dată ce te-am verificat şi mi-am amintit – că arăţi cam la fel cum arătai ultima dată cînd te-am văzut.

— Viaţă curată.

— Ştii despre grupa ta sanguină?

— E una exotică. Dar poţi s-o iei drept AB pozitiv pentru scopuri practice. Eu pot primi orice, dar să nu dai sînge de-al meu nimănui altcuiva.

Încuviinţă.

— Problema ta va necesita un raport al poliţiei, să ştii.

— Bănuiam.

— Mă gîndeam doar că vrei să reflectezi la asta.

— Mersi, am spus. Deci erai de serviciu în noaptea aia şi m-ai pansat? Interesant. Ce altceva îţi mai aminteşti?

— Ce vrei să spui?

— Împrejurările în care am fost adus aici. Memoria mea e ştearsă exact din clipa dinaintea accidentului pînă puţin după ce am fost transferat în alt loc – Greenwood. Îţi aminteşti cum am sosit?

Se încruntă, chiar cînd îmi spuneam că are aceeaşi faţă pentru toate ocaziile.

— Am trimis o ambulanţă, rosti.

— Ca răspuns la ce? Cine a raportat accidentul? Cum?

— Înţeleg ce vrei să spui. Patrula Statală a solicitat ambulanţa. După cum îmi amintesc, cineva a văzut accidentul şi a telefonat la sediu. După care au contactat prin radio o maşină din apropiere. S-au dus spre lac, au verificat raportul, ţi-au dat primul ajutor şi au chemat ambulanţa. Asta a fost tot.

— Vreo însemnare despre cel care a raportat accidentul? Ridică din umeri.

— Ăsta nu e genul de lucruri pe care le urmărim. Nu a făcut investigaţii compania ta de asigurări? N-a existat o cerere pentru despăgubiri? Probabil că ei…

— A trebuit să părăsesc ţara chiar după ce mi-am revenit, am spus. Nu m-a mai preocupat niciodată chestiunea. Bănuiesc că trebuie să fi existat un raport al poliţiei.

— Cu siguranţă. Dar habar n-am cîtă vreme le păstrează. Chicoti. Doar dacă, bineînţeles, n-a ajuns şi pe la ei acelaşi comis-voiajor… E destul de tîrziu să vorbim despre ceea ce a fost, nu crezi? Mie mi se pare că există un statut al restricţiilor chestiunilor de genul ăsta. Prietenul tău Roth îţi va spune mai clar…

— Nu e vorba de cererea de despăgubiri, nu asta am în minte, am zis. Ci doar dorinţa de a afla ce s-a întîmplat cu adevărat. Mă întreb despre asta de ani şi ani de zile deja. Vezi tu, încă am un pic de amnezie retrogradă.

— Ai vorbit vreodată despre astea cu un psihiatru? spuse, şi în felul în care rosti fraza era ceva care nu-mi plăcu. Atunci se declanşa una dintre acele mici sclipiri de

înţelegere: Oare Flora reuşise să mă declare nebun înainte de transferul la Greenwood? Informaţia se afla cumva în dosarul meu de aici? Şi figuram încă drept evadat de acolo? Trecuse foarte mult timp şi nu ştiam nimic despre chestiile legale implicate. Dacă totuşi era aşa, îmi închipui că n-aveau cum să afle dacă nu fusesem declarat din nou sănătos în cine ştie ce altă jurisdicţie. Bănuiesc că prudenţa m-a determinat să mă aplec şi să arunc o privire spre încheietura doctorului. Parcă aveam o memorie subliminală cum că îşi consultase calendarul de la ceas cînd îmi luase pulsul. Da, îl consultase, văzusem pe furiş. În regulă. Ziua şi luna: 28 noiembrie. Am făcut un scurt calcul cu conversia mea doi-şi-jumătate-la-unul şi am obţinut anul. Chiar erau şapte, aşa cum spusese el.

— Nu, n-am vorbit, am spus. Am bănuit că a fost ceva mai degrabă organic decît funcţional şi am încadrat trecerea de timp la pierderi.

— Înţeleg, spuse. Foloseşti asemenea fraze destul de fluent. Cei care au fost sub terapie fac adesea asta.

— Ştiu. Am citit multe despre asta.

Oftă. Se ridică.

— Ascultă, spuse. O să-l chem pe domnul Roth şi o să-i spun că te-ai trezit. Probabil e cel mai bun lucru.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că, înainte de a te adresa poliţiei, sînt o serie de lucruri pe care probabil ai vrea să le discuţi cu prietenul tău, avocatul.

Deschise dosarul în care notase undeva vîrsta mea, ridică stiloul, încruntă o sprînceană şi spuse:

— Apropo, care e data de azi?

Voiam Atuurile mele. Îmi închipuiam că lucrurile mele trebuie să fie în sertarul măsuţei de lîngă pat, dar, pentru a ajunge la ele, ar fi trebuit să mă sucesc prea mult şi nu doream să-mi forţez suturile. Oricum, nu era chiar atît de urgent. Opt ore de somn în Amber echivalau cam cu douăzeci de ore aici, aşa că acasă toată lumea ar fi trebuit

să doarmă în continuare. Voiam să-l contactez totuşi pe Random, ca să inventeze o poveste care să acopere lipsa mea acolo dimineaţa. Mai tîrziu.

Nu voiam să par suspicios în clipa aceea. De asemenea, voiam să aflu imediat ce are de spus Brand. Voiam să am posibilitatea să acţionez în conformitate cu ce zicea. Am făcut nişte calcule rapide în minte. Dacă aş fi putut să mă vindec aici, în Umbră, ar fi însemnat mai puţin timp irosit în Amber. Trebuia să-mi dozez cu grijă timpul şi să evit complicaţiile în partea asta. Speram ca Bill să sosească repede. Eram nerăbdător să aflu care era treaba pe-aici.

Bill era un nativ al zonei, făcuse şcoala în Buffalo, revenise, se însurase, se alăturase firmei familiei, şi cam atît. Mă cunoscuse drept ofiţer în retragere din Armată, care uneori călătorea în interes de afaceri vagi. Amîndoi eram membri ai Country Club-ului unde, de altfel, îl şi întîlnisem. Îl ştiam de peste un an, fără să fi schimbat prea multe cuvinte. Apoi, într-o seară, s-a nimerit să stau alături de el la bar şi nu ştiu cum am aflat că e foarte priceput la istoria militară, în special la Războaiele Napoleoniene. Pînă să ne dăm seama că a trecut timpul, barul se închidea în jurul nostru. De atunci am rămas prieteni la cataramă, pînă în clipa în care au început necazurile mele. Ocazional, mă întrebam de soarta lui. De fapt, singurul lucru care mă împiedicase să-l văd ultima oară cînd avusesem probleme fusese că, fără doar şi poate, mi-ar fi pus tot soiul de întrebări despre mine, şi aveam mult prea multe lucruri în minte ca să pot să le descurc cu eleganţă şi să mă şi simt bine. O dată sau de două ori chiar mă gîndisem să mă întorc şi să-l revăd, dacă puteam, cînd totul ar fi fost pus la punct în Amber. Pe lîngă faptul că nu era cazul, am regretat că n-am reuşit să-l întîlnesc la club.

Sosi cam într-o oră, scund, greoi, roşcovan, un pic cărunt la tîmple, rînjind, dînd din cap. Deja stăteam în capul oaselor, deja încercasem cîteva respiraţii adînci şi hotărîsem că erau premature. Îmi strînse mîna şi se aşeză

pe scaunul de lîngă pat. Avea servieta cu el.

— M-ai speriat de moarte noaptea trecută, Carl. Am crezut că văd o fantomă, spuse.

Am încuviinţat.

— Un pic mai tîrziu şi probabil că aş fi fost una, am zis. Mulţumesc. Cum iţi merge?

Bill oftă.

— Ocupat. Ştii tu. Aceleaşi chestii de mai demult, doar că mai multe.

— Şi Alice?

— E bine. Şi avem încă doi nepoţi gemeni, ai lui Bill Junior. Stai o clipă.

Pescui portofelul şi scoase o fotografie.

— Uite.

Am examinat-o, am remarcat asemănările de familie.

— Greu de crezut, am spus.

— Anii n-au trecut peste tine.

Am chicotit şi m-am bătut peste abdomen.

— Cu excepţia ăstuia, vreau să zic, rosti. Pe unde ai fost?

— Dumnezeule! Pe unde n-am fost? În atîtea locuri încît le-am pierdut şirul.

Rămase fără expresie, îmi prinse privirea şi mă studie.

— Carl, ce necazuri ai? întrebă.

Am zîmbit.

— Dacă întrebi dacă am necazuri cu legea, răspunsul e nu. De fapt, necazurile mele implică o altă ţară, şi va trebui să mă întorc acolo cît de curînd.

Chipul i se relaxă iar şi aparu o mică licărire în spatele ochelarilor.

— Eşti un fel de consultant militar în locul acela?

Am încuviinţat.

— Poţi să-mi spui unde?

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău.

— Asta pot să o înţeleg, spuse. Doctorul Bailey mi-a

spus ce ţi s-a întîmplat noaptea trecută. Neoficial, avea legătură cu ceea ce faci tu?

Am încuviinţat din nou.

— Asta face lucrurile un pic mai clare, rosti. Nu mult, dar suficient. Nici măcar n-o să te întreb care agenţie sau dacă măcar există vreuna. Te-am ştiut dintotdeauna un gentleman şi încă unul raţional. Din cauza asta am devenit curios după dispariţia ta şi am făcut unele investigaţii. M-am simţit un pic cam băgăcios şi stîngaci făcînd asta. Dar statutul tău civil era destul de enigmatic şi doream să aflu ce se întîmplase. Mai cu seamă pentru că îmi făceam griji pentru tine. Sper că asta nu te deranjează.

— Să mă deranjeze? am spus. Nu sînt prea mulţi care să-şi facă griji pentru ce mi se întîmplă. Îţi sînt recunoscător. În acelaşi timp, sînt curios ce-ai descoperit. Niciodată n-am avut timp să cercetez, ştii, ca să pun lucrurile în ordine. Ce-ar fi să-mi spui ce-ai aflat?

Deschise servieta şi scoase un dosar. Desfăcîndu-l pe genunchi, dădu la iveală mai multe foi de hîrtie galbenă acoperite cu un scris de mînă caligrafic. Ridicînd prima foaie, o privi un moment, apoi spuse:

— După ce ai evadat din spitalul din Albany şi ai avut accidentul, Brandon aparent a ieşit din peisaj şi…

— Stop! am spus, ridicînd mîna, încercînd să mă ridic.

— Ce? întrebă.

— Ai greşit ordinea şi locul la fel, am spus. Mai întîi a fost accidentul, iar Greenwood nu e în Albany.

— Ştiu, spuse. Mă referеam la Sanatoriul Porter, unde ai petrecut două zile, după care ai evadat. Ai avut accidentul în aceeaşi zi şi ai fost adus aici în urma lui. Apoi sora ta, Evelyn, a intervenit în acţiune. A aranjat să fii transferat la Greenwood, unde ai petrecut două săptămîni, înainte de a pleca iar pe cont propriu. Corect?

— Parţial. Mai precis, ultima parte. Aşa cum îi spuneam mai devreme doctorului, memoria mea e praştie cu două zile înainte de accident. Chestia asta despre un loc în

Albany *parcă* îmi sună un pic cunoscută, dar foarte vag. Ştii mai multe despre ea?

— Oh, da. S-ar putea chiar să aibă de-a face cu starea memoriei tale. Ai fost internat printr-o dispoziţie falsă…

— De către cine?

Flutură hîrtia şi o cercetă atent.

— Frate, Brandon Corey; medic de serviciu, Hillary B. Rand, psihiatru, citi. Sună ceva în plus cunoscut?

— Foarte posibil, am zis. Mergi mai departe.

— Ei bine, a fost semnat un ordin pe baza asta, zise. Ai fost diagnosticat ca la carte, luat în custodie şi transportat. Apoi, în legătură cu memoria ta…

— Da?

— Nu ştiu prea multe despre procedeu şi despre efectele asupra memoriei, dar ai fost supus terapiei prin electroşocuri în timp ce te aflai la Porter. Apoi, cum am spus, dosarul arată că ai evadat după a doua zi. Se pare că ţi-ai recuperat maşina dintr-un loc neprecizat şi te întorceai aici cînd ai avut accidentul.

— Pare corect, am zis. Da. Pentru o clipă, cînd începuse să vorbească, avusesem o viziune nebunească de a mă fi reîntors în umbra greşită – una în care totul era asemănător, dar incongruent. Acum totuşi nu mai credeam că se petrecuse astfel. La un anumit nivel, recunoşteam povestea asta.

— Acum, legat de acel ordin. Se baza pe o dovadă falsă, dar nu exista nici o cale ca tribunalul să afle asta în acel moment. Adevăratul doctor Rand se afla în Anglia cînd s-a întîmplat totul şi, cînd l-am contactat mai tîrziu, mi-a spus că n-auzise niciodată de tine. Totuşi, biroul său fusese forţat în timp ce era plecat. De asemenea, în chip straniu, iniţiala sa din mijloc nu este B. Nici despre Brandon Corey n-a auzit vreodată.

— Ce s-a întîmplat cu Brandon?

— Pur şi simplu s-a evaporat. Au fost făcute mai multe încercări de a-l contacta în perioada evadării tale de la

Porter, dar n-a putut fi găsit. Apoi ai avut accidentul, ai fost adus aici şi tratat. Atunci o femeie numită Evelyn Flaumel, care s-a dat drept sora ta, a luat legătura cu cei de aici, le-a spus că fuseseşi scos pe cauţiune şi că familia te voia transferat la Greenwood. În absenţa lui Brandon, care fusese numit tutorele tău, instrucţiunile ei au fost urmate ca fiind ruda cea mai apropiată. Aşa s-a făcut că ai fost trimis în celălalt loc. Ai evadat din nou, două săptămîni mai tîrziu, şi aici ia sfîrşit cronologia mea.

— Deci care e acum statutul meu legal? am întrebat.

— Oh, ai revenit la normal. Doctorul Rand s-a dus, după ce-am vorbit cu el, şi a dat tribunalului o depoziţie sub jurămînt referitoare la aceste fapte. Ordinul a fost anulat.

— Atunci de ce doctorul de aici se comportă de parcă aş fi un psihopat?

— Oh, Doamne! Asta chiar e o întrebare bună. Nu mi-a trecut prin cap. Toate dosarele lor de aici probabil arată că a fost o perioadă în care, aparent, asta erai. Mai bine discut cu el la plecare. Am o copie a intrărilor zilnice şi aici în dosar. I-o pot arăta.

— La cît timp după ce am părăsit Greenwood-ul s-au aranjat treburile la tribunal?

— Luna următoare, spuse. Au trecut cîteva săptămîni pînă să mă hotărăsc să-mi bag nasul.

— Nici nu-ţi imaginezi cît sînt de bucuros c-ai făcut-o. Şi mi-ai dat mai multe informaţii care cred că se vor dovedi extrem de importante.

— E plăcut să-ţi poţi ajuta un prieten uneori, spuse, în-chizînd dosarul şi punîndu-l la loc în servietă. Încă un lucru… Cînd toate astea se vor termina – indiferent ce vei face – dacă ţi se îngăduie să vorbeşti, mi-ar plăcea să aud povestea.

— Nu pot să-ti promit, am zis.

— Ştiu. Gîndeşte-te doar că ţi-am menţionat-o. Apropo, ce vrei să faci cu casa?

— Casa mea? Încă mai sînt proprietar?

— Da, dar probabil va fi vîndută anul ăsta pentru impozite, dacă nu iei măsuri.

— Sînt surprins că nu s-a întîmplat deja.

— Ai împuternicit banca să-ţi plătească facturile.

— Nu m-am gîndit la asta. Am făcut-o doar pentru utilităţi şi pentru conturile curente. Chestii de-astea.

— Ei bine, contul e aproape gol acum, spuse. Ieri am vorbit cu McNally de la bancă. Asta înseamnă că o să pierzi locuinţa la anul dacă nu faci ceva.

— Deocamdată n-am ce face cu ea. Să facă ei ce vor.

— Atunci ai putea foarte bine s-o vinzi şi să scoţi nişte bani.

— N-o să mai fiu prin preajmă atît de mult.

— M-aş putea ocupa eu în locul tău. Îţi trimit banii oriunde vrei.

— În regulă, am spus. O să semnez tot ce e necesar. Plăteşte-mi nota de la spital şi păstrează restul.

— N-aş putea face una ca asta.

Am ridicat din umeri.

— Fă ce crezi că e mai bine, dar asigură-te că îţi iei un comision gras.

— O să pun restul în contul tău.

— În regulă. Mulţumesc. Apropo, înainte să uit, n-ai vrea să te uiţi în sertarul măsuţei şi să vezi dacă e un pachet de cărţi de joc? Încă nu pot să ajung pînă acolo şi o să am nevoie de ele mai tîrziu

— Fireşte.

Întinse mina şi-l deschise.

— Un plic mare, cafeniu, spuse. Destul de voluminos. Probabil că au pus în el tot ceea ce aveai în buzunare.

— Deschide-l.

— Da, e un pachet de cărţi, spuse, băgînd mîna înăuntru. Ia te uită! Ce cutie frumoasă! Îmi dai voie?

— Eu… Ce puteam să mai zic?

Scoase afară cutiuţa.

— Superbă… murmură. Un fel de tarot… Sînt antice?

— Da.

— Reci ca gheaţa… N-am văzut niciodată aşa ceva. Hei, ăsta eşti tu! Îmbrăcat ca un fel de cavaler! La ce folosesc?

— E un joc foarte complicat, am spus.

— Dacă sînt antice, cum de apari tu în ele?

— Nu am spus că sînt eu ăla. Tu ai spus-o.

— Da, aşa e. Un strămoş?

— Oarecum.

— Ia uite şi o fată superbă! Dar şi roşcata asta…

— Cred că…

Strînse pachetul şi-l puse la loc în cutiuţă. Mi-o dădu mie.

— Superb unicorn, de asemenea, adăugă. N-ar fi trebuit să mă uit la ele, nu-i aşa?

— Nici o problemă.

Oftă şi se lăsă la loc în scaun, împreunîndu-şi mîinile la ceafă.

— Nu m-am putut abţine, rosti. Atîta doar că e ceva foarte ciudat cu tine, Carl, dincolo de orice activitate ultrasecretă pe care poate o desfăşori – şi misterele mă intrigă. Niciodată n-am fost atît de aproape de o enigmă adevărată.

— Doar pentru că ai atins un pachet de cărţi reci? am întrebat.

— Nu, asta doar se adaugă la atmosferă, spuse. Deşi tot ce-ai făcut în anii ăştia nu e, în mod cert, treaba mea, există un incident recent pe care nu sînt în stare să-l înţeleg.

— Ce anume?

— Noaptea trecută, după ce te-am adus aici şi am dus-o acasă pe Alice, m-am întors la tine acasă, sperînd să aflu cîte ceva despre ce s-a întîmplat. Ninsoarea încetase atunci, deşi a pornit-o iar mai tîrziu, şi urmele tale erau încă vizibile clar, mergînd în jurul casei şi spre curtea din faţă. Am încuviinţat.

— Numai că nu erau urme care să ducă înăuntru – nimic

care să indice sosirea ta. Şi dacă tot a venit vorba, nu erau nici alte urme de plecare – nimic care să ateste plecarea atacatorului tău.

Am chicotit.

— Vrei să spui că mi-am făcut singur rana?

— Nu, fireşte că nu. Dar nu era nici măcar o armă la vedere. Am urmărit petele de sînge pînă în dormitor, spre patul tău. Nu aveam decît lanterna ca să văd, desigur, dar ceea ce am văzut mi-a dat un sentiment sinistru. Parcă ai fi apărut brusc acolo pe pat, sîngerînd, după care te-ai fi ridicat şi ţi-ai fi croit drum afară.

— Imposibil, bineînţeles.

— Mă întreb despre lipsa urmelor, totuşi.

— Probabil că vîntul a adunat zăpadă peste ele.

— Şi peste celelalte nu? Clătină din cap. Nu, nu cred. Vreau doar să ţii minte că sînt interesat şi de răspunsul la această chestiune, dacă vei dori vreodată să-mi spui despre ce e vorba.

— O să ţin minte, am zis.

— Da. Dar mă întreb… Am sentimentul ciudat că s-ar putea să nu te mai văd niciodată. E ca şi cum aş fi unul dintre acele personaje minore dintr-o melodramă care iese din scenă fără a afla vreodată deznodămîntul.

— Apreciez sentimentul, am spus. Uneori propriul meu rol mă face să vreau să-l strîng de gît pe autor. Dar priveşte-o şi aşa: poveştile confidenţiale rareori se ridică la înălţimea aşteptărilor. De obicei sînt lucruri mărunte şi abjecte, reducîndu-se la cele mai josnice motivaţii cînd se ştie totul. Suspiciunile şi iluziile sînt, adesea, cele mai bune posesiuni.

Zîmbi.

— Vorbeşti la fel ca întotdeauna, spuse, deşi ştiu ocazii cînd ai fost ispitit de virtute. Multe dintre ele…

— Cum am ajuns de la urme la mine? Eram pe punctul de a-ţi spune că mi-am amintit brusc că m-am apropiat de casă exact pe acelaşi drum pe care am plecat. Plecarea

mea în mod evident a acoperit semnele sosirii.

— Nu-i rău, spuse. Şi atacatorul tău a urmat acelaşi drum?

— Trebuie că aşa a fost.

— Destul de bine, recunoscu. Ştii cum să plantezi îndoiala în mintea omului. Dar eu încă simt că preponderenţa dovezilor indică ceva straniu.

— Straniu? Nu. Neobişnuit, poate. O chestiune de interpretare.

— Sau de semantică. Ai citit raportul poliţiei despre accidentul tău?

— Aha. Tu?

— U-hu. Şi dacă *şi el* a fost mai mult decît neobişnuit? Atunci îmi vei accepta cuvîntul, aşa cum l-am folosit: „straniu”?

— Foarte bine.

— …Şi-mi vei răspunde la o întrebare?

— Nu ştiu…

— O întrebare simplă, la care răspunzi „da” sau „nu”. Asta-i tot.

— OK, bate palma. Ce se spunea?

— Că au primit raportul despre accident şi că o patrulă auto s-a îndreptat spre locul accidentului. Acolo au dat peste un bărbat îmbrăcat ciudat care îţi acorda primul ajutor. Acesta a declarat că te scosese din maşina avariată în lac. Părea credibil, pentru că şi el era ud. Înălţime medie, constituţie atletică, păr roşu. Purta un veşmînt verde despre care unul dintre ofiţeri spunea că arată ca într-un film cu Robin Hood. A refuzat să se identifice, să-i însoţească sau să le dea vreo declaraţie de vreun fel. Cînd au insistat că trebuie să facă astea, a fluierat şi a apărut tropăind un cal alb. S-a urcat în şa şi a plecat. N-a mai fost văzut vreodată.

Am izbucnit in rîs. M-a durut, dar n-am putut să mă abţin.

— Să fiu al naibii! am zis. Lucrurile încep să capete

sens.

Bill mă privi o clipă. Apoi:

— Adevărat?

— Da, aşa cred. Se pare că a meritat să fiu înjunghiat şi să mă întorc pentru cele aflate astăzi.

— Ai pus acţiunile într-o ordine ciudată, spuse, masîndu-şi obrazul.

— Da, ai dreptate. Numai că încep să văd o anume ordine acolo unde înainte nu vedeam nimic. Poate că merită preţul biletului, chiar dacă nu asta era intenţia.

— Totul din cauza unui tip pe un cal alb?

— Parţial, parţial… Bill, eu o să plec în curînd de aici.

— Nu pleci nicăieri un timp.

— Că tot vorbeam – hîrtiile de care ai amintit… Cred că ar fi mai bine să le semnez azi.

— În regulă. O să ţi le aduc în după-amiaza asta. Dar nu vreau să faci vreo prostie.

— Devin din ce în ce mai precaut, am spus, crede-mă.

— Sper, spuse, închizîndu-şi servieta şi ridicîndu-se. Ei bine, odihneşte-te. O să clarific lucrurile cu doctorul şi o să-ţi trimit hîrtiile alea în cursul zilei de azi.

— Mulţumesc din nou. I-am strîns mîna.

— Apropo, spuse, ai fost de acord să-mi răspunzi la o întrebare.

— Am fost, nu-i aşa? Care e?

— Eşti fiinţă omenească? întrebă, încă ţinîndu-mi mîna, fără vreo expresie specială pe chip.

Am încercat să rînjesc, dar am renunţat.

— Nu ştiu. Mi-ar… mi-ar plăcea să cred că da. Dar, de fapt, nu ştiu… Bineînţeles că sînt! E o prostie să… Oh, la naiba! Chiar vorbeşti serios, nu? Şi am spus că o să fiu cinstit…

Mi-am muşcat buza şi m-am gîndit o clipă. Apoi:

— Nu cred, am rostit.

— Nici eu, spuse, şi zîmbi. Pentru mine chiar nu contează, dar m-am gîndit că pentru tine da – să ştii că

cineva ştie că eşti altfel şi că nu-i pasă.

— O să ţin minte şi asta, am zis.

— Atunci… ne mai vedem.

— Da.

IX

Era exact după ce plecase poliţistul… După-amiaza tîrziu. Zăceam acolo, simţindu-mă mai bine şi simţindu-mă mai bine pentru că mă simţeam mai bine. Zăcînd acolo, reflectînd la pericolele pe care le implică traiul în Amber. Brand şi cu mine eram amîndoi scoşi din circulaţie cu ajutorul armei preferate a familiei. Mă întrebam cine o păţise mai rău. Probabil că el. Îi atinsese, poate, rinichiul, şi se afla într-o condiţie proastă.

Traversasem camera, poticnindu-mă, de două ori, înainte ca funcţionarul lui Bill să vină cu hîrtiile pe care să le semnez. Era necesar să-mi aflu limitele. Întotdeauna e necesar. Întrucît aveam tendinţa să mă vindec cu mult mai rapid decît ceilalţi din această umbră, am simţit că trebuie să fiu în stare să mă ţin pe picioare şi să merg, să funcţionez la fel de bine ca un om în, hai sa zic, o zi şi jumătate, poate două. Am stabilit că pot. Era dureros, şi prima oară am ameţit; a doua oară am ameţit mai puţin. Totuşi era ceva. Aşa că m-am întins pe pat, simţindu-mă mai bine.

Am amestecat Atuurile de zeci de ori, am dat diverse pasienţe, am citit sorţi ambigui printre chipuri familiare. Şi, de fiecare dată, m-am abţinut. Înăbuşindu-mi dorinţa să îl contactez pe Random, să îi spun ce se întîmplase, să mă interesez de noile evenimente. Mai tîrziu, mi-am spus. Orice oră de somn în plus pentru ei, aici reprezintă două ore şi jumătate pentru tine. Fiecare două ore si jumătate pentru tine sînt echivalentul a şapte sau opt ore pentru un muritor de rînd. Rabdă. Gîndeşte. Regenerează-te.

Şi astfel se face că, puţin după cină, exact cînd cerul se întuneca iar, eram într-o stare mai bună. Deja îi spusesem unui tînăr membru bine apretat al Poliţiei Statale tot ceea ce intenţionam să-i spun. Habar n-am dacă m-a crezut, dar a fost politicos şi n-a stat mult. De fapt, la doar cîteva clipe după plecarea lui, evenimentele au început să se precipite.

Zăcînd în pat, simţindu-mă mai bine, aşteptam să vină doctorul Bailey şi să verifice dacă eram încă stabil. Zăcînd acolo, evaluînd lucrurile pe care mi le spusese Bill, încercînd să le pun cap la cap cu celelate pe care le ştiam sau le bănuiam…

Contact! Cineva mi-o luase înainte. Cineva din Amber se trezise devreme.

— Corwin!

Era Random, agitat.

— Corwin! Ridică-te! Deschide uşa! Brand şi-a revenit şi întreabă de tine.

— Ai bătut la uşă, încercînd să mă trezeşti?

— Da.

— Eşti singur?

— Da.

— Bine. Nu sînt înăuntru. M-ai contactat în Umbră.

— Nu înţeleg.

— Nici eu. Sînt rănit, dar o să supravieţuiesc. O să-ţi povestesc mai tîrziu. Spune-mi despre Brand.

— S-a trezit cu puţin în urmă. I-a spus lui Gérard că trebuie să-ţi vorbească imediat, Gérard a sunat după un servitor, l-a trimis la tine în cameră. Cum n-a putut să te trezească, a venit la mine. L-am trimis înapoi să-i spună lui Gérard că o să te aduc eu în scurtă vreme.

— Înţeleg, am spus, întinzîndu-mă uşor şi ridicîndu-mă în capul oaselor. Du-te într-un loc unde nu poţi fi văzut şi o să trec şi eu. O să am nevoie de un halat sau ceva de genul ăsta. Nu prea am haine.

— Atunci probabil că ar fi mai bine dacă m-aş întoarce în apartamentele mele.

— În regulă. Dă-i drumul.

— Un minut, atunci. Şi tăcere.

Mi-am mişcat încet picioarele. M-am aşezat pe marginea patului. Mi-am adunat Atuurile şi le-am pus la loc în cutiuţă. Simţeam că e important să-mi ascund rana în Amber. Chiar şi în vremuri normale, nimeni nu-şi dă la iveală vulnerabilitatea.

Am inspirat adînc şi m-am ridicat, ţinîndu-mă de cadrul patului. Antrenamentul meu îşi spunea cuvîntul. Am respirat normal şi am slăbit strînsoarea. Nu era rău, dacă mă mişcăm lent, dacă nu mă treceam dincolo de ceea ce era necesar pentru a păstra aparenţele… S-ar putea să mă descurc pînă îmi va reveni cu adevărat puterea.

Chiar atunci am auzit paşi şi o asistentă prietenoasă se ivi în cadrul uşii, vioaie, simetrică, diferenţiindu-se de un fulg de zăpadă mai ales prin faptul că toţi sînt identici.

— Înapoi în pat, domnule Corey! N-aveţi voie să vă ridicaţi.

— Doamnă, am spus, e imperios necesar să mă ridic. Trebuie să mă duc.

— Aţi fi putut suna să vă aduc o ploscă, spuse, intrînd în cameră şi avansînd.

Am dat din cap, plictisit, exact cînd prezenţa lui Random se făcu din nou simţită. Mă întrebam cum va raporta femeia treaba asta – şi dacă va pomeni de proiecţia imaginii mele prismatice după ce am dispărut. O nouă înregistrare, bănuiesc, în dosarul din ce în ce mai voluminos al folclorului legat de mine.

— Gîndeşte-te astfel, draga mea! Relaţia noastră a fost pur fizică de la început pînă la sfîrşit. Vor mai fi şi alţii… mulţi alţii. Adieu![11]

Am făcut o plecăciune şi i-am transmis un pupic în timp ce păşeam în Amber, lăsînd-o cu gura căscată, atunci cînd m-am sprijin de umărul lui Random şi m-am clătinat.

---

[11] Adio (în Ib. franceza în original). (n. trad.)

— Corwin! Ce mama naibii…

— Dacă sîngele ar fi preţul postului de amiral, tocmai mi-aş fi cumpărat un post pe o navă, am rostit. Dă-mi ceva de îmbrăcat.

Îmi puse în jurul umerilor o mantie lungă şi grea şi am bîjbîit s-o prind la gît.

— Totul e-n ordine, am spus. Du-mă la el.

Mă conduse dincolo de uşă, pe coridor, către scară. Mă lăsasem greoi pe el în timp ce mergeam.

— Cît de gravă e rana? mă întrebă.

— Cuţit, am spus şi am pipăit-o. Noaptea trecută m-a atacat cineva în cameră.

— Cine?

— Ei bine, nu puteai fi tu, pentru că tocmai mă despărţisem de tine, iar Gérard era sus în bibliotecă, cu Brand. Scade pe voi trei din ceilalţi şi începe să ghiceşti. E cea mai bună…

— Julian, spuse.

— Trupul lui e, cu siguranţă, greoi. Fiona tocmai mi-l ponegrea noaptea trecută şi, fireşte, nu e un secret pentru nimeni că nu e favoritul meu.

— Corwin, a dispărut. A tăiat-o în timpul nopţii. Servitorul care a venit la mine mi-a spus că Julian plecase. Cum ţi se pare asta?

Ajunserăm la scară. Am ţinut o mînă pe Random şi m-am odihnit o clipă.

— Nu ştiu, am spus. Uneori poate fi la fel de rău să exagerezi prezumţia de nevionovăţie ca şi să nu o acorzi deloc. Dar mie mi se pare că, dacă a crezut că m-a lichidat, ar fi fost mult mai bine pentru el dacă ar fi rămas aici şi s-ar fi prefăcut surprins, decît să spele putina. Asta *chiar* pare suspect. Sînt tentat să cred că a plecat pentru că se temea de ceea ce urma să spună Brand cînd avea să-l vadă.

— Dar ai supravieţuit, Corwin. Ai scăpat de cel care te-a atacat, iar el nu putea fi sigur că te-a lichidat. În locul lui, eu aş fi acum la distanţă de mai multe universuri.

— Asta e, am încuviinţat, şi am pornit iar să coborîm. Da, s-ar putea să ai dreptate. Să lăsăm, deocamdată, discuţiile teoretice. Şi nimeni nu trebuie să ştie că am fost rănit.

Încuviinţă.

— Fie cum spui. Tăcerea învinge o oală de noapte în Amber.

— Cum vine asta?

— E de aur, milord, ca o oală pentru un rege.

— Spiritul tău e o pacoste atît pentru răniţi, cît şi pentru cei întregi, Random. Risipeşte o parte din el închipuindu-ţi cum a pătruns atacatorul meu în cameră.

— Prin uşă?

— Se închide din interior. Aşa o ţin acum. Şi încuietoarea e nouă. Complicată.

— În ordine, m-am prins. Şi răspunsul meu cere să fie vorba de un membru al familiei.

— Spune-mi.

— Cineva a fost dispus să facă un efort şi a luat-o din nou prin Model ca să-ţi dea o lovitură. S-a dus jos, l-a traversat, s-a proiectat în camera ta şi te-a atacat.

— Ar fi o explicaţie perfectă, cu excepţia unui singur lucru. Am plecat cu toţii cam în acelaşi timp. Atacul n-a avut loc tîrziu noaptea. S-a petrecut imediat ce am intrat. Nu cred că a fost suficient timp ca unul dintre noi să coboare în cameră, ca să nu mai vorbesc de traversarea Modelului. Atacatorul era deja la pîndă. Aşa că, dacă a fost unul dintre noi, a ajuns acolo prin alte mijloace.

— Atunci ţi-a spart încuietoarea, oricît de încurcată o fi fost ea.

— Posibil, am spus cînd am ajuns la palier şi ne-am continuat drumul. O să ne odihnim în colţ, ca să pot intra în bibliotecă fără ajutor.

— Absolut.

Aşa am procedat. M-am liniştit, m-am acoperit în întregime cu mantia, mi-am îndreptat umerii, am înaintat şi

am bătut la uşă.

— O clipă. Vocea lui Gérard. Paşi *apropiindu-se de uşă…*

— Cine e?

— Corwin, am spus. Random e cu mine.

L-am auzit spunînd: „Vrei să vină şi Random?” şi am auzit un „Nu” moale drept răspuns. Uşa se deschise.

— Doar tu, Corwin, rosti Gérard.

Am încuviinţat şi m-am întors spre Random.

— Pe mai tîrziu, i-am spus.

Încuviinţă la rîndul lui şi se îndreptă în direcţia din care veniserăm. Am intrat în bibliotecă.

— Desfă-ţi mantia, Corwin, porunci Gérard.

— Nu e nevoie, rosti Brand, iar eu am privit şi am văzut că era proptit de o grămadă de perne şi îmi adresa un zîmbet larg cu dinţii lui îngălbeniţi.

— Îmi pare rău, eu nu sînt la fel de încrezător ca Brand, rosti Gérard, şi nu-mi place să irosesc munca. Hai să ne uităm.

— Am spus că nu e nevoie, repetă Brand. Nu el m-a înjunghiat.

Gérard se răsuci brusc.

— De unde ştii că nu e el? întrebă.

— Pentru că ştiu cine a făcut-o, evident. Nu fi prost, Gérard. Nu l-aş fi chemat dacă aş fi avut vreun motiv să mă tem de el.

— Erai inconştient cînd te-am adus. N-ai de unde să ştii cine a făcut-o.

— Eşti sigur de asta?

— Ei bine… Atunci de ce nu mi-ai spus?

— Am motivele mele întemeiate. Acum, vreau să vorbesc cu Corwin între patru ochi.

Gérard îşi lăsă capul în pămînt.

— Ar fi bine să nu delirezi, rosti. Păşi spre uşă, o deschise iar. Voi fi în apropiere, adăugă, şi o închise.

M-am apropiat. Brand întinse mîna şi i-am strîns-o.

— Îmi pare bine că ţi-ai revenit, zise.

— La fel, am spus, şi am luat scaunul lui Gérard, încercînd să nu mă prăbuşesc în el.

— Cum te simţi acum? am întrebat.

— Groaznic, într-un sens. Dar mai bine decît în ultimii ani, într-altul. Totul e relativ.

— Majoritatea lucrurilor sînt aşa.

— Dar nu Amberul.

Am oftat.

— În regulă. Nu vorbeam din punct de vedere tehnic. Ce naiba s-a întîmplat?

Privirea îi era mai intensă. Mă examina, căutînd ceva. Ce? Informaţii, bănuiesc. Sau, mai corect, ignoranţă. Lucrurile negative fiind mai dificil de apreciat, mintea lui trebuia să se mişte repede, ceea ce probabil făcea din clipa în care îşi revenise. După cum îl cunoşteam, era mai interesat de ceea ce nu ştiam decît de ceea ce ştiam. N-ar fi dat nimic pe degeaba dacă ar fi putut. Dorea să ştie care era minimumul de informaţie pe care ar fi trebuit să o ofere pentru a obţine ceea ce dorea. N-ar fi irosit nimic în plus. Pentru că aşa acţiona el şi, fără doar şi poate, voia ceva. Doar dacă… În ultimii ani, mai puternic decît înainte, am încercat să mă conving că oamenii se schimbă, că trecerea timpului nu duce numai la accentuarea însuşirilor lor deja cunoscute, că schimbările calitative se petrec uneori în oameni datorită lucrurilor pe care le-au făcut, văzut, gîndit şi simţit. Asta ar asigura o oarecare consolare în vremuri ca acestea, în care tot restul pare să meargă rău, ca să nu mai vorbesc că ar susţine foarte mult filosofia mea lumească. Şi probabil că Brand fusese responsabil de salvarea vieţii şi memoriei mele, indiferent de motivele lui. Foarte bine, am luat hotărîrea să-l consider nevinovat pînă la proba contrarie, fără ca totuşi să risc. O concesie mică din partea mea făcută psihologiei simple a favorurilor care, în general, guvernează începuturile jocurilor noastre.

— Lucrurile nu sînt niciodată ceea ce par, Corwin, începu el. Prietenul de azi e duşmanul de mîine şi…

— Opreşte-te! am spus. E ora datului cărţilor pe faţă. Apreciez ceea ce a făcut pentru mine Brandon Corey şi a fost ideea mea să încerc trucul pe care l-am folosit ca să te localizăm şi să te aducem înapoi.

Încuviinţă.

— Îmi închipui că ai avut motive puternice pentru o recrudescenţă a sentimentului fratern după atîta timp.

— Presupun că ai motive în plus ca să mă şi ajuţi.

Zîmbi din nou, ridică mîna dreaptă şi o coborî.

— Atunci sîntem chit sau datori unul altuia, după cum priveşte fiecare lucrurile. Întrucît se pare că acum avem nevoie unul de altul, ar fi bine să ne privim în cea mai favorabilă lumină.

— Tragi de timp, Brand. Încerci să mă psihanalizezi. În acelaşi timp, îmi distrugi efortul zilnic de a fi un idealist. M-ai scos din pat să îmi zici ceva. Eşti invitatul meu.

— Acelaşi Corwin dintotdeauna, rosti, chicotind. Apoi privi în depărtare. Sau eşti oare…? Mă întreb… treaba asta te-a schimbat, ce crezi? Să trăieşti atîta vreme în Umbră? Fără să ştii cine eşti cu adevărat? Fiind o parte din altceva?

— Se prea poate. Nu ştiu. Da, cred că da. Ştiu că mi-a calmat temperamentul cînd vine vorba de afacerile familiei.

— Vorbeşti deschis, fără menajamente, cu cărţile pe masă? În felul ăsta pierzi un pic din distracţie. Numai că o asemenea noutate are valoarea ei. Nu ştie nimeni de unde să te apuce… Întorci foaia exact cînd ceilalţi se aşteaptă mai puţin… Da, s-ar putea dovedi o tactică valoroasă. Şi reconfortantă, în acelaşi timp. În regulă! Să nu intrăm în panică. Astfel se sfîrşesc preliminariile mele. Am schimbat deja toate amabilităţile. Voi da în vileag faptele de bază, voi ţine în frîu fiara iraţională şi voi smulge cu forţa din misterul de nepătruns perla înţelesului cel mai dulce. Dar, mai întîi, dacă vrei, un singur lucru. Ai la tine ceva care poate fi fumat? Au trecut mulţi ani şi mi-ar plăcea o iarbă scîrboasă sau ceva de genul ăsta – ca să sărbătorim întoarcerea mea acasă.

Eram pe punctul de a spune nu. Dar eram sigur că se aflau nişte ţigări în birou, lăsate acolo de mine. Nu voiam de fapt să mă mişc, dar am spus: „O clipă!”

Am încercat să fac în aşa fel încît mişcările mele să pară mai degrabă normale decît ţepene cînd m-am ridicat şi am traversat încăperea. Am făcut în aşa fel încît să pară că îmi odihnesc mîna firesc pe birou în timp ce cotrobăiam prin el, mai degrabă decît să dau impresia că mă sprijin cu toată greutatea. Mi-am mascat mişcările cu propriul trup şi cu mantia cît mai mult posibil.

Am localizat pachetul şi m-am întors aşa cum venisem, oprindu-mă lîngă şemineu să aprind două ţigări. Brand îşi luă ţigara cu încetineală.

— Îţi cam tremură mîna, spuse. Ce s-a întîmplat?

— Am petrecut prea mult azi-noapte, am spus, revenind la scaunul meu.

— Nu m-am gîndit la asta. Îmi închipui că ar fi fost destule motive, nu-i aşa? Bineînţeles. Cu toţii împreună în încăpere… Un succes neaşteptat în a mă găsi, a mă aduce înapoi… Un gest disperat din partea unei persoane foarte agitate, foarte vinovate… Reuşit doar pe jumătate. Eu rănit şi redus la tăcere, dar pentru cît timp? Apoi…

— Spuneai că ştii cine a făcut-o. Glumeai?

— Nu, nu glumeam.

— Deci, cine?

— Fiecare lucru la timpul său, frate dragă. La timpul său. La rînd şi în ordine, timpul şi presiunea – astea sînt cele mai importante în afacerea de faţă. Îngăduie-mi să savurez dramatismul situaţiei în retrospectivă. Mă văd pe mine, străpuns, şi voi, toţi ceilalţi, adunaţi în jur. Ah! ce n-aş fi dat să fiu martor la acest tablou! Ai putea oare să-mi descrii expresia de pe fiecare chip?

— Mă tem că în clipa aceea chipurile lor mă preocupau cel mai puţin.

Oftă şi suflă fumul.

— Ah, ce bine, zise. Nu contează, eu le pot vedea feţele.

Am o imaginaţie vie, doar ştii. Şoc, suferinţă, confuzie – topindu-se în suspiciune, frică. Apoi aţi plecat toţi, mi s-a spus, iar blîndul Gérard, dădaca mea, a venit aici. Se opri, privi fumul şi, pentru o clipă, nuanţa de batjocură dispăru. E singurul cumsecade dintre noi, să ştii.

— Pe lista mea e sus de tot, am rostit.

— M-a îngrijit foarte bine. Întotdeauna a avut grijă de noi ceilalţi. Chicoti brusc. Sincer, nu înţeleg de ce se oboseşte. În vreme ce meditam, totuşi – îndemnat de eul tău care se recupera – probabil că v-aţi adunat ca să discutaţi problema. Asta e o altă petrecere pe care îmi pare rău c-am ratat-o. Toate acele emoţii şi suspiciuni şi minciuni dînd buzna peste voi – şi nimeni care să vrea să fie primul care spune „noapte bună”. Probabil că, după un timp, a devenit zgomotos. Fiecare comportîndu-se exemplar, cu un ochi pe cel de alături ca să-l ponegrească. Încercări de intimidare a unicului vinovat. Poate cîteva pietre aruncate spre ţapii ispăşitori. Dar, una peste alta, nu prea s-a rezolvat nimic. Am dreptate?

Am încuviinţat, laudativ pentru modul în care-i lucrase mintea şi resemnîndu-mă să-l las să povestească în maniera lui.

— Ştii că ai dreptate.

Îmi aruncă o privire piezişă auzind asta, apoi continuă:

— Dar, în cele din urmă, au ieşit cu toţii din scenă, ca să nu poată dormi din cauza îngrijorării sau ca să se vadă cu un complice, să urzească. În timpul nopţii a fost multă răvăşeală în ascuns. E măgulitor să ştiu că sănătatea mea era în mintea tuturor. Unii, fireşte, erau pentru, alţii contra. Şi, în mijloc, eu, recăpătîndu-mi forţele – nu, înflorind – vrînd să nu-mi dezamăgesc suporterii. Gérard a petrecut mult timp punîndu-mă la curent cu poveştile recente. Cînd m-am plictisit, am trimis după tine.

— În cazul în care n-ai observat, sînt aici. Ce voiai să-mi spui?

— Răbdare, frate! Răbdare! Nu pierde din vedere anii pe

care i-ai petrecut în Umbră, fără măcar să-ţi aminteşti – asta. Făcu un gest larg cu ţigara. Nu pierde din vedere tot timpul în care ai aşteptat, neştiind, pînă am reuşit să te localizez şi să încerc să te tămăduiesc. Prin contrast, sigur că nu mai contează cîteva clipe în plus acum.

— Mi s-a spus că m-ai căutat, am zis. M-am întrebat de ce, pentru că ultima oară cînd am fost împreună nu ne-am despărţit chiar în termenii cei mai buni.

Încuviinţă.

— Nu pot să neg asta, zise. Dar, într-un final, trec întotdeauna peste lucruri de genul ăsta.

Am rîs zgomotos.

— M-am tot gîndit cît de multe să-ţi spun şi cît de mult o să mă crezi, continuă el. Mă îndoiesc că ai fi acceptat dacă aş fi venit pur şi simplu şi ţi-aş fi spus că, în afara unor mici amănunte, motivaţiile mele actuale sînt aproape în întregime altruiste.

Am rîs iar.

— Dar e adevărat, continuă, şi ca să-ţi îndepărtez orice fel de suspiciuni, am să adaug că este aşa deoarece nu prea am de ales. Începuturile sînt întotdeauna dificile. De oriunde aş începe, mai e ceva înainte. Ai lipsit atît de mult. Dacă cineva ar trebui să spună un singur lucru totuşi, atunci hai să fie „tronul”. Iată. Am zis-o. Ne gîndiserăm la o cale de a-l lua, vezi tu. Asta se întîmpla exact după dispariţia ta şi, într-un anume fel, presupun, fusese determinată de ea. Tata îl suspecta pe Eric că te-ar fi ucis. Dar nu exista nici o dovadă. Am mers înainte cu sentimentul ăsta, totuşi – un cuvînt ici şi colo, din cînd în cînd. Anii au trecut, tu erai de negăsit oricît am fi încercat, şi părea din ce în ce mai posibil să fii într-adevăr mort. Tata îl privea pe Eric cu ochi din ce în ce mai răi. Apoi, într-o noapte, ca urmare a unei conversaţii pe care o începusem într-o manieră total neutră – majoritatea fiind prezenţi la masă – a spus că tronul nu va fi luat niciodată de un fratricid şi, cînd a rostit asta, se uita spre Eric. Cunoşti

genul lui de privire. Eric s-a făcut alb ca varul şi n-a mai putut înghiţi multă vreme. Şi atunci tata a dus lucrurile mai departe decît anticipase sau dorise vreunul dintre noi. Ca să fiu cinstit cu tine, nu ştiu dacă a vorbit numai ca să-şi verse mînia sau dacă vorbea chiar pe bune. Dar ne-a spus că era destul de hotărît ca tu să fii succesorul lui, aşa că, în cazul în care ţi se întîmplase ceva rău, avea să o considere un afront personal. N-ar fi adus vorba direct, dar era convins că erai mort. În lunile care au urmat, ţi-am ridicat un cenotaf, ca să dăm o formă materială acestei concluzii, şi ne-am asigurat să nu uite nimeni sentimentele lui tata faţă de Eric. Am simţit tot timpul că, după tine, Eric era cel de care trebuia să scăpăm ca să obţinem tronul.

— Noi? Cine erau ceilalţi?

— Răbdare, Corwin. La rînd şi în ordine, timpul şi presiunea! Accent, elocvenţă… Ascultă.

Luă o altă ţigară, o aprinse de la chiştoc, tăie aerul cu capătul arzînd.

— Pasul următor cerea să-l scoatem pe tata afară din Amber. Asta era partea crucială şi cea mai periculoasă, şi aici n-am căzut cu toţii la învoială. Nu mi-a plăcut ideea unei alianţe cu o putere pe care n-o înţelegeam pe de-a-ntregul, mai ales o alianţă care le dădea un fel de control asupra noastră. A te folosi de umbre e un lucru; a le îngădui să se folosească de tine e imprudent, oricare ar fi împrejurările. M-am opus ideii, dar majoritatea a vrut altfel. Zîmbi. Doi la unu. Da, eram trei. Atunci am continuat. Capcana a fost pusă la cale şi tata a muşcat momeala.

— E încă în viaţă? am întrebat.

— Nu ştiu, spuse Brand. După aceea, lucrurile au luat-o razna şi am avut şi eu necazurile mele. Totuşi, după plecarea lui tata, următoarea noastră mişcare a fost să ne consolidăm poziţia, în timp ce aşteptam o bună perioadă de timp ca ipoteza morţii să pară justificată. În mod ideal, tot ceea ce ceream era cooperarea unei singure persoane. Ori Caine, ori Julian – nu conta cine anume. Vezi tu, Bleys deja

plecase în Umbră şi aduna o mare forţă militară…

— Bleys! Era unul de-ai voştri?

— Într-adevăr. Pe el îl aveam în vedere pentru tron – cu suficiente metode de a-l manipula, desigur, astfel încît să se ajungă la un triumvirat *de facto.* Deci, el începuse să adune trupe, cum spuneam. Speram într-o uzurpare fără vărsare de sînge, dar trebuia să fim pregătiţi pentru eventualitatea că vorbele s-ar dovedi insuficiente ca să izbîndim. Dacă Julian ne-ar fi asigurat calea terestră de a pătrunde, sau Caine calea apelor, am fi putut transporta trupele rapid şi să-i cucerim prin forţa armelor, dacă s-ar fi dovedit necesar. Din nefericire, n-am ales omul potrivit. După estimările mele, Caine îi era superior lui Julian în materie de corupţie. Astfel, cu infinită delicateţe, l-am pus la curent cu afacerea. La început, părea că e de acord cu propunerea. Numai că fie şi-a reconsiderat poziţia ulterior, fie m-a înşelat cu multă dibăcie încă de la început. Fireşte, prefer să cred în prima ipoteză. Oricum, la un moment dat, a ajuns la concluzia că ar trage mai multe foloase sprijinind un pretendent rival. Cu alte cuvinte, Eric. Speranţele lui Eric fuseseră oarecum spulberate de atitudinea lui tata faţă de el – numai că tata plecase, şi mişcarea pe care o puneam noi la cale îi dădea lui Eric şansa de a acţiona ca un apărător al tronului. Din păcate pentru noi, o asemenea poziţie l-ar fi situat la un pas de tron. Pentru a complica şi mai mult lucrurile, Julian l-a urmat pe Caine în a promite loialitatea trupelor sale faţă de Eric, ca apărător. Astfel a luat fiinţă celălalt trio. Eric a jurat public să apere tronul. Şi aşa, linia de demarcaţie s-a trasat. Eram, fireşte, într-o poziţie cumva stînjenitoare în clipa aceea. Purtam greul animozităţii lor, întrucît ei nu ştiau cine sînt tovarăşii mei. Totuşi, nu puteau să mă întemniţeze sau să mă tortureze, pentru că imediat aş fi scăpat prin Atuuri. Şi, dacă m-ar fi ucis, îşi dădeau seama că se va ajunge la represalii din partea unor forţe necunoscute. Aşa că a trebuit să rămîn într-un punct mort un timp. De asemenea, au avut grijă să

nu-i mai pot ataca în mod direct. M-au ţinut sub observaţie atentă. Aşa că a fost plănuită o cale mai lăturalnică. Din nou n-am fost de acord şi din nou am pierdut, doi la unu. Urma să folosim aceleaşi forţe pe care le chemaserăm să aibă grijă de tata, de data aceasta în scopul de a-l discredita pe Eric. Dacă acţiunea de a apăra Amberul, atît de încrezător asumată, urma să se dovedească prea dificilă pentru el şi Bleys ar fi apărut în scenă şi ar fi rezolvat situaţia cu promptitudine, atunci Bleys ar fi avut sprijinul poporului, asumîndu-şi rolul de apărător, şi – după o perioadă adecvată de timp – tronul i-ar fi fost pus în braţe, pentru binele Amberului.

— Întrebare, l-am întrerupt. Ce ştii despre Benedict? Ştiu că plecase nemulţumit, în Avalonul său, dar dacă ceva ar fi ameninţat cu adevărat Amberul…

— Da, spuse, încuviinţînd, şi, din acest motiv, o parte din înţelegerea noastră era să-l implicăm pe Benedict într-un număr de probleme de-ale lui.

M-am gîndit la hărţuiala Avalonului lui Benedict dusă de fecioarele iadului. M-am gîndit la ciotul braţului lui drept. Am deschis gura ca să vorbesc, dar Brand ridică mîna.

— Lasă-mă să termin în stilul meu, Corwin. Nu sînt nepăsător faţă de procesele gîndurilor tale cînd vorbeşti. Simt durerea ta, geamănă cu a mea. Da, ştiu lucrurile astea şi multe altele. Ochii îi ardeau straniu cînd luă o altă ţigară, care se aprinse singură. Trase adînc din ea şi vorbi în timp ce expira fumul. M-am certat cu ceilalţi din cauza acestei decizii. Am considerat că implică un pericol prea mare, că punem însuşi Amberul în joc. M-am certat cu ei… Urmări fumul mai multe clipe înainte de a continua. Numai că lucrurile erau mult prea avansate ca eu să plec pur şi simplu. Trebuia să mă împotrivesc lor, cu scopul de a mă apăra şi pe mine în egală măsură cu Amberul. Era prea tîrziu să trec de partea lui Eric. El nu m-ar fi protejat chiar dacă ar fi putut şi, pe lîngă asta, eram sigur că avea să piardă. În clipa aceea, m-am decis să folosesc anumite noi

însuşiri pe care le dobîndisem. Mi-am pus adesea întrebări despre relaţia ciudată dintre Eric şi Flora, dincolo, pe umbra Pămînt, unde ea pretindea că se simte atît de bine. Avusesem o uşoară suspiciune că exista ceva care îl interesa în locul acela şi că Flora ar fi putut fi agentul lui acolo. Întrucît nu puteam ajunge destul de aproape de Eric ca să am satisfacţia de a afla ceva legat de asta, mi-am zis că nu-mi va lua prea mult o investigaţie, directă sau altfel, şi astfel să aflu ce învîrte Flora. Ceea ce am şi făcut. Apoi, brusc, evenimentele au început să se precipite. Grupul meu era preocupat de locurile prin care bîntuiam. Apoi, cînd te-am găsit şi te-am făcut să-ţi aminteşti cîte ceva, Eric a aflat de la Flora că, dintr-o dată, ceva nu era chiar în ordine. În consecinţă, ambele tabere au început să mă caute. Mi-am zis că revenirea ta va arunca în aer planurile tuturor, iar pe mine mă va scoate de sub supraveghere suficient timp cît să găsesc o alternativă la mersul lucrurilor. Pretenţia lui Eric urma să fie iar îndepărtată, tu ai fi avut propriii susţinători, tabăra mea ar fi pierdut scopul întregii manevre şi am presupus că nu mi-ai fi fost nerecunoscător pentru rolul meu în toată afacerea. Apoi ai ajuns în şi ai evadat de la Porter şi lucrurile s-au complicat de-adevăratelea. Te căutam cu toţii, cum am aflat mai tîrziu, din motive diferite. Numai că foştii mei asociaţi aveau ceva în plus în favoarea lor. Au aflat ce se petrecuse, te-au localizat şi au ajuns acolo primii. Evident, exista o cale foarte simplă de a păstra status quo-ul, în care ei ar fi continuat să controleze totul. Bleys a tras focurile care te-au proiectat pe tine şi pe maşina ta în lac. Am ajuns acolo chiar în timp ce se petrecea asta. A plecat aproape imediat, pentru că totul arăta ca şi cum făcuse o treabă foarte meticuloasă. Te-am scos afară totuşi, şi mai rămăsese destul din tine ca să încep să-ţi dau primul ajutor. Acum cînd mă gîndesc la ce-a fost, era frustrant să nu ştiu dacă tratamentul s-a dovedit eficace, dacă te vei trezi Corwin sau Corey. A fost frustrant şi după aceea, neştiind în continuare... Am luat-o la

sănătoasa prin Umbră cînd au sosit ajutoarele. Asociaţii mei m-au prins mai tîrziu şi m-au dus unde m-ai găsit tu… Ştii restul poveştii?

— Nu în totalitate.

— Atunci să mă opreşti cînd începe să îţi sune cunoscut. Şi eu am aflat-o mai tîrziu. Gaşca lui Eric a aflat de accident, de locul în care te găseai, şi te-au transferat într-un loc privat, undeva unde puteai fi protejat mai bine şi sedat din greu, astfel încît să poată fi şi *ei* protejaţi.

— De ce m-ar fi protejat Eric, mai ales că prezenţa mea urma să-i dea peste cap planurile?

— Pe atunci şapte dintre noi ştiau că eşti încă în viaţă. Prea mulţi. Era pur şi simplu prea tîrziu să facă ce ar fi vrut el. Eric încă încerca să contrazică vorbele lui tata. Dacă ţi s-ar fi întîmplat ceva cît timp te aflai în puterea lui, asta i-ar fi blocat mişcarea spre tron. Dacă Benedict ar fi aflat vreodată, sau Gérard… Nu, n-ar fi reuşit. După aceea, da. Înainte, nu. Faptul că s-a aflat pretutindeni de existenţa ta i-a forţat mîna. Şi-a programat încoronarea şi a făcut în aşa fel încît să nu-i stai în drum cînd a avut loc. Cam prematur, nu că aş crede c-ar fi avut de ales. Bănuiesc că ştii ce s-a întîmplat după aceea, avînd în vedere că ţi s-a întîmplat ţie.

— M-am asociat cu Bleys chiar în clipa în care acţiona. O mişcare cam proastă.

Ridică din umeri.

— Oh, n-ar fi fost – dacă ai fi cîştigat tu şi dacă ai fi fost în stare să faci ceva în legătură cu Bleys. Totuşi, n-aveai nici o şansă. De aici nu le mai înţeleg motivaţiile, dar cred că tot atacul a constituit, în realitate, un fel de simulacru.

— De ce?

— După cum am spus, nu ştiu. Dar deja îl aveau pe Eric exact unde îl doriseră. N-ar fi trebuit să pornească atacul ăla.

Am clătinat din cap. Prea multe, prea repede… Multe evenimente păreau adevărate, o dată eliminată părtinirea povestitorului. Totuşi…

— Nu ştiu… am început.

— Bineînţeles, spuse. Dar dacă mă întrebi, o să-ţi spun.

— Cine era cel de-al treilea membru al grupului vostru?

— Aceeaşi persoană care m-a înjunghiat, fireşte. Ai încerca să ghiceşti?

— Spune-mi odată.

— Fiona. Totul a fost ideea ei.

— De ce nu mi-ai spus imediat?

— Pentru că n-ai fi stat liniştit îndeajuns ca să auzi restul lucrurilor pe care trebuia să ţi le spun. Te-ai fi năpustit s-o pui sub pază, ai fi descoperit că şi-a luat tălpăşiţa, i-ai fi trezit pe toţi ceilalţi, ai fi declanşat o anchetă şi ai fi irosit o groază de timp preţios. Poţi s-o faci şi acum, dar măcar mi-ai acordat suficientă atenţie ca să te pot convinge că ştiu exact ce spun. Acum, dacă îţi spun că timpul e factorul esenţial şi că trebuie să auzi şi restul cît mai curînd posibil – pentru ca Amberul să mai aibă cît de cît o şansă – va trebui să mă asculţi în loc să vînezi o femeie nebună.

Deja mă ridicasem pe jumătate din scaun.

— N-ar trebui să pornesc după ea? am spus.

— Deocamdată dă-o naibii. Ai probleme mai mari. Mai bine aşază-te la loc.

L-am ascultat.

X

Un mănunchi de raze de lună… lumina fantomatică a torţei, asemenea flăcărilor în filmele alb-negru… stele… cîteva filamente plăpînde de ceaţă…

M-am sprijinit de balustradă, am privit lumea… O tăcere cumplită cuprindea noaptea, cetatea învăluită în vis, întregul univers de aici. Lucruri îndepărtate – marea, Amberul, Ardenul, Garnathul, Farul din Cabra, Dumbrava Unicornului, mormîntul meu din vîrful Kolvirului… Tăcere,

departe, jos, totuşi clar, distinct… Ca văzut din perspectiva unui zeu, aş spune, sau a unui suflet eliberat, zburînd spre înălţimi… La miezul nopţii…

Venisem în locul unde fantomele se joacă de-a fantomele, unde semnele, prevestirile, zodiile şi dorinţele însufleţite calcă bulevardele nopţii şi palatele din înalt ale Amberului din cer, Tir-na Nog'th…

Răsucindu-mă, cu spatele rezemat de balustradă şi cu vestigiile lumii de zi cu zi dedesubt, am privit bulevardele şi terasele întunecate, sălile lorzilor, cartierele celor de jos… Lumina lunii este intensă în Tir-na Nog'th, argintează faţadele locurilor imaginate de noi… Cu bastonul în mînă, am trecut mai departe, şi lucrurile stranii se deplasau în jurul meu, se iveau la ferestre, pe balcoane, pe bănci, la porţi… Nevăzut am trecut, cu adevărat, pentru că în acest loc eu eram fantomă faţă de substanţialitatea lor…

Tăcere şi argint… Doar sunetul bastonului meu, şi acela mai mult înăbuşit… Mai multe ceţuri se îndreaptă spre inima lucrurilor… Palatul, un foc în aer liber… Roua, picături de mercur pe petalele acoperite cu nisip fin şi lujerii din grădinile de pe trotuare… Luna trecătoare, la fel de dureroasă pentru ochi precum soarele la miezul zilei, stelele puse în umbră, estompate de ea… Argint şi tăcere… Strălucirea…

Nu plănuisem să vin, pentru că semnele locului – dacă există cu adevărat – sînt amăgitoare, asemănările cu vieţile şi locurile de jos, neliniştitoare, priveliştea, adesea tulburătoare. Totuşi, venisem… O parte din tranzacţia mea cu timpul…

După ce-l lăsasem pe Brand să-şi continue vindecarea în grija lui Gérard, constatasem că şi eu aveam nevoie de odihnă în plus, şi am căutat s-o obţin fără să-mi trădez invaliditatea. Fiona într-adevăr se evaporase, şi nici ea, nici Julian nu puteau fi contactaţi prin intermediul Atuurilor. Dacă le-aş fi povestit lui Benedict şi Gérard cele spuse de Brand, eram sigur că ar fi insistat să începem s-o căutăm,

să-i căutăm pe amîndoi. Eram sigur, în egală măsură, că un asemenea efort s-ar fi dovedit inutil.

Trimisesem după Random şi Ganelon şi mă retrăsesem în apartamentele mele, lăsînd să se înţeleagă că intenţionam să-mi petrec ziua în linişte şi odihnă, meditînd în anticiparea nopţii în Tir-na Nog'th – comportament rezonabil pentru orice amberit care are o problemă serioasă. Nu puneam mare bază pe asta, dar majoritatea o făceau. Întrucît era clipa potrivită să fac aşa ceva, simţeam că plecarea aici va face credibilă retragerea mea pe parcursul zilei. Bineînţeles, asta mă obliga să acţionez în concordanţă pe parcursul nopţii. Dar şi asta era bine. Aveam la dispoziţie o zi, o noapte şi o parte din ziua următoare ca să mă pot vindeca suficient cît să nu mai am probleme mari cu rana. Simţeam că va fi un timp petrecut cu folos.

Trebuia să spun totuşi cuiva. Le-am spus lui Random şi lui Ganelon. Rezemat în pat, le-am povestit despre planurile lui Brand, Fiona şi Bleys şi despre cabala Eric-Julian-Caine. Le-am spus ce-mi povestise Brand în legătură cu întoarcerea mea şi întemniţarea lui de către tovarăşii săi conspiratori. Şi-au dat seama de ce supravieţuitorii ambelor facţiuni – Fiona şi Julian – fugiseră: fără îndoială, ca să-şi adune armatele; noi speram că le vor folosi unul împotriva celuilalt, dar probabil că nu urma să se întîmple. Oricum, nu imediat. Cel mai plauzibil, unul sau celălalt aveau să se îngrijească să atace mai întîi Amberul.

— Va trebui să stea la coadă şi să-şi ia bonuri de ordine, ca toţi ceilalţi, spusese Random.

— Nu chiar, îmi amintesc că am spus. Aliaţii Fionei şi creaturile care mişunau pe drumul negru sînt aceiaşi.

— Şi Cercul din Lorraine? întrebase Ganelon.

— La fel. Aşa se manifesta în umbra aceea. Au venit de la mare distanţă.

— Nenorociţi omniprezenţi, rostise Random.

Încuviinţînd, încercasem să le explic.

...Şi astfel venisem în Tir-na Nog'th. Cînd răsări luna şi Amberul apăru estompat în ceruri, cu stelele văzîndu-se prin el, cu un halo palid în jurul turnurilor, mici pete pestriţe de mişcare pe ziduri, am aşteptat, am aşteptat împreună cu Ganelon şi Random, am aşteptat pe cea mai înaltă culme a Kolvirului, unde sînt săpate în stîncă, grosolan, trei trepte...

Cînd le atinse lumina lunii, conturul întregii scări începu să prindă formă, trecînd peste golful imens pînă în acel punct de deasupra mării unde se vedea cetatea. Cînd lumina lunii căzu din plin asupra ei, scara devenise atît de materială de parcă fusese aşa dintotdeauna, şi eu am păşit pe piatră... Random avea un set complet de Atuuri, iar eu ţineam unul în vestă. Grayswandir, forjată chiar pe această piatră, la lumina lunii, avea putere în cetatea din ceruri, aşa că o luasem cu mine. Mă odihnisem toată ziua şi aveam un toiag pe care să mă sprijin. Iluzia spaţiului şi timpului... Treptele prin cerul căruia nu-i păsa de Corwin se extindeau, cumva, pentru că, o dată deplasarea începută, nu e doar o simplă progresie aritmetică. Eram aici, eram acolo, parcursesem un sfert de drum înainte ca umărul meu să uite atingerea mîinii lui Ganelon... Dacă priveam prea insistent o porţiune a scării, aceasta îşi pierdea opacitatea sclipitoare şi puteam vedea oceanul departe, dedesubt, ca printr-o lentilă transparentă... Am pierdut noţiunea timpului, deşi, după aceea, drumul nu ţi se pare lung niciodată... La fel de departe sub valuri pe cît urma să fiu deasupra lor, undeva în dreapta mea, sclipind şi încreţindu-se, conturul cetăţii Rebma se ivi din adîncuri. M-am gîndit la Moire, întrebîndu-mă cum îi mai merge. Ce se va alege de dublul nostru din adîncuri dacă Amber va cădea vreodată? Oare imaginea va rămîne nezdruncinată în oglinda ei? Sau blocurile de piatră şi oasele vor fi luate şi zgîlţîite asemenea zarurilor în cazinourile canioanelor din adîncuri, deasupra cărora navighează flota noastră? Nici un răspuns din apele care îneacă oameni, care îl ameţesc pe Corwin, deşi am simţit o tresărire într-o parte.

La capătul scărilor am intrat, pătrunzînd în cetatea fantomelor, aşa cum ar intra cineva în Amber după ce ar escalada scara cea mare din partea dinspre ocean a Kolvirului.

M-am aplecat pestre balustradă, am privit universul.

Drumul negru ducea spre sud. Nu-l puteam vedea noaptea. Nu că ar fi contat. Acum ştiam unde duce. Sau, mai degrabă, unde spusese Brand că duce. Întrucît părea că îşi epuizase motive pentru a minţi cît pentru o viaţă, credeam că ştiu unde ducea drumul.

Pînă la capăt.

De la strălucirea Amberului şi forţa şi splendoarea sclipitor-pură a Umbrei adiacente, prin porţiunile de imagini progresiv întunecate care duc în orice direcţie, mai departe, prin peisaje răsucite şi încă mai departe, prin locuri văzute doar cînd eşti beat, delirezi sau visezi urît, şi încă şi mai departe, desfăşurîndu-se dincolo de locul unde mă termin… Unde *eu* mă termin…

Cum să explici simplu ceva ce nu e simplu? Solipsismul, bănuiesc, e locul din care trebuie să încep – noţiunea conform căreia nimic nu există, în afară de eu sau, cel puţin, că noi nu putem fi cu adevărat conştienţi de nimic în afară de propria existenţă şi experienţă. Eu pot găsi, undeva dincolo de Umbră, orice pot să vizualizez. Oricare dintre noi o poate face. Aceasta, cinstit, nu transcende limitele eului. Cei mai mulţi dintre noi ar putea argumenta, mulţi au şi făcut-o, că noi creăm umbrele pe care le vizităm din materialul propriului psihic, că doar noi existăm cu adevărat, că umbrele pe care le traversăm nu sînt decît proiecţii ale propriilor dorinţe… Oricare ar fi meritele acestei argumentări, şi nu sînt puţine, explică mult din atitudinea familiei faţă de oameni, locuri şi lucruri de dincolo de Amber. Cu alte cuvinte, noi sîntem fabricanţii de jucării şi ei, jucăriile noastre – uneori animate periculos, ca să fim corecţi, dar şi asta face parte din joc. Noi sîntem impresari prin temperament, şi ne tratăm unul pe celălalt în

consecinţă. Deşi solipsismul chiar tinde să te stînjenească uşor în chestiunile de etiologie, poţi evita cu uşurinţă stînjeneala refuzînd să recunoşti validitatea chestiunilor. Cei mai mulţi dintre noi sînt, după cum am remarcat adesea, aproape în întregime pragmatici în dirijarea afacerilor lor. Aproape…

Totuşi – totuşi există un element deranjant în peisaj. Există un loc unde umbrele îşi pierd minţile… Cînd, deliberat, te avînţi prin straturi succesive ale Umbrei, renunţînd – din nou deliberat – la cîte o bucată din înţelegerea ta cu fiecare pas, ajungi, în cele din urmă, într-un loc nebunesc, dincolo de care nu mai poţi înainta. De ce faci asta? În speranţa de a vedea esenţa, aş spune, sau de a găsi un joc nou… Dar cînd ajungi în locul ăsta, cum am făcut-o toţi, constaţi că ai atins limita Umbrei sau sfirşitul tău – termeni sinonimi, aşa cum am gîndit întotdeauna. Acum, totuşi…

Acum ştiu că nu e aşa, acum, cînd stau aşteptînd, în faţa Curţilor Haosului, spunîndu-ţi cum a fost, ştiu că nu e aşa. Dar ştiam destule atunci. În noaptea aceea. În Tir-na Nog'th, am ştiut dinainte, cînd m-am luptat cu omul-ţap în Cercul Negru din Lorraine, am ştiut în ziua aceea, în Farul din Cabra, după evadarea mea din temniţele Amberului, cînd privisem Garnathul în ruine… Am ştiut că nu era totul. Am ştiut, pentru că ştiam că drumul negru se întinde dincolo de acel punct. Trecuse prin nebunie în haos şi continua, creaturile care mergeau de-a lungul lui veneau de undeva, numai că nu erau creaturile mele. Cumva eu le ajutasem, permiţîndu-le accesul, dar ele nu ţîşneau din versiunea mea a realităţii. Erau propria lor creaţie sau a altcuiva – contează mai puţin – şi săpau găuri în acea mică metafizică pe care am ţesut-o noi de-a lungul epocilor. Intraseră pe teritoriul nostru, nu aparţineau acestuia, ci îl ameninţau, ne ameninţau pe noi. Fiona şi Brand ajunseseră dincolo de orice şi găsiseră ceva unde nici unul dintre noi n-ar fi crezut că mai există altceva. Pericolul declanşat valora,

la un anumit nivel, cît dovada obţinută – nu eram singuri, şi nici umbrele nu erau jucăriile noastre. Oricare ar fi relaţia noastră cu Umbra, niciodată nu voi mai putea s-o privesc cu aceiaşi ochi din trecut…

Totul din cauza drumului negru care se îndrepta spre sud şi continua dincolo de capătul lumii, unde mă terminam eu.

Tăcere şi argint… Depărtîndu-mă de balustradă, sprijinindu-mă în baston, trecînd prin pînza toarsă de ceaţă, ţesută de aburi, pictată de lumina lunii a viziunilor, în cetatea tulburătoare… Fantome… Umbre ale umbrelor… Imagini ale probabilităţii… Posibilităţi şi eşecuri… Probabilităţi pierdute… Probabilităţi recîştigate…

Mergînd, acum de-a lungul promenadei… Siluete, chipuri, multe dintre ele familiare… Ce e cu ele? Greu de spus… Unele buze se mişcă, unele chipuri par animate. Pentru mine nu există cuvinte. Trec printre ei, neobservat.

Acolo… O asemenea siluetă… Singură, dar aşteptînd… Degetele deznodînd minute, gonindu-le… Chipul acoperit şi eu vreau să-l văd… Un semn pe care ar trebui sau aş putea… E aşezată pe o bancă de piatră, lîngă un copac noduros… Priveşte în direcţia palatului… Silueta mi se pare destul de familiară… Apropiindu-mă, văd că e Lorraine… Continuă să privească un punct departe de mine, nu mă aude cînd îi spun că i-am răzbunat moartea.

Numai că eu am puterea de a mă face auzit aici… Atîrnă în teacă, într-o parte.

Scoţînd Grayswandir, o ridic deasupra capului, unde lumina îşi joacă modelele într-un fel de mişcare. O pun pe pămînt, între noi.

— Corwin!

Îşi dă capul pe spate, părul ei ruginiu în lumina lunii, ochii i se concentrează.

— De unde ai venit? E devreme.

— Mă aşteptai?

— Bineînţeles. Tu mi-ai spus să…

— Cum ai ajuns în locul ăsta?

— Pe banca asta…?

— Nu. În oraşul ăsta.

— Amber? Nu înţeleg. Tu însuţi m-ai adus. Eu…

— Eşti fericită aici?

— Ştii că sînt, atîta vreme cît sînt cu tine.

Nu uitasem dinţii ei netezi, puţinii pistrui sub vălul uşor al luminii…

— Ce s-a întîmplat? E foarte important. Prefă-te pentru o clipă că eu nu ştiu şi spune-mi tot ce s-a întîmplat după bătălia de la Cercul Negru din Lorraine.

Se încruntă. Se ridică. Se întoarse.

— Ne-am certat, zise. M-ai urmărit, l-ai îndepărtat pe Melkin şi am vorbit. Mi-am dat seama că am greşit şi am plecat cu tine spre Avalon. Acolo, fratele tău Benedict te-a convins să vorbeşti cu Eric. Nu v-aţi împăcat, dar ai fost de acord cu un armistiţiu pentru că ţi-a spus ceva anume. El a jurat să nu-ţi facă vreun rău şi tu ai jurat să aperi Amberul, Benedict fiind martor la ambele jurăminte. Noi am rămas în Avalon în timp ce tu obţineai substanţele, şi am mers mai tîrziu în alt loc, un loc în care tu ai cumpărat nişte arme ciudate. Am cîştigat bătălia, dar acum Eric e rănit. Se ridică şi mă privi direct.

— Te gîndeşti să rupi armistiţiul? Asta e, Corwin?

Am clătinat din cap şi, deşi ştiam că nu ar trebui, m-am întins s-o îmbrăţişez. Voiam s-o ţin în braţe, în ciuda faptului că unul dintre noi nu exista, nu putea să existe, cînd acea mică frîntură de spaţiu dintre epidermele noastre fusese trecută, şi să-i spun că orice rău s-a întîmplat sau se va întîmpla.

Şocul n-a fost dur, dar m-a făcut să mă prăbuşesc. Zăceam peste Grayswandir… Toiagul meu căzuse în iarbă, cîţiva paşi mai încolo. Ridicîndu-mă în genunchi, am văzut că lui Lorraine îi dispăruse culoarea de pe chip, din ochi, din păr. Gura ei formula cuvinte fantomatice în timp ce-şi rotea capul, căutînd. Am pus Grayswandir în teacă, mi-am

recuperat toiagul, m-am ridicat iar în picioare. Privirea ei trecu prin mine şi se focaliză. Chipul i se destinse, zîmbi, începu să alerge. M-am dat la o parte şi m-am răsucit, urmărind-o cum aleargă spre bărbatul care se apropia, văzînd-o cum i se aruncă în braţe, privindu-i faţa cînd se aplecă spre ea, fantomă norocoasă, cu un trandafir de argint la gîtul veşmintelor, sărutînd-o, acest bărbat pe care nu-l voi cunoaşte niciodată, argint pe tăcere, şi argint…

Plec mai departe… Fără să privesc înapoi… Traversînd promenada…

Vocea lui Random:

— Corwin, eşti bine?

— Da.

— Se întîmplă ceva interesant?

— Mai tîrziu, Random.

— Iartă-mă.

Şi, deodată, scara sclipitoare înaintea curţilor palatului… Sus pe ea şi o cotitură la dreapta… Lent şi uşor acum, în grădină… Flori fantomatice zvîcnind pe tulpinile lor de jur-împrejurul meu, arbuşti fantomatici răspîndind inflorescenţa ca nişte imagini ale unor artificii îngheţate. *Sans* culori, totul… Dar lucruri esenţiale schiţate, grade diverse de luminozitate a argintului percepute de ochi. Numai esenţialul aici. Este oare Tir-na Nog'th o sferă specială a Umbrei în lumea reală, balansată de impulsurile unui id – un test de proiecţie în mărime naturală pe cer, poate chiar un dispozitiv terapeutic? În ciuda argintului, aş spune, dacă asta e o bucată din suflet, noaptea e foarte întunecată… Şi tăcută…

Mergînd… Pe lîngă fîntîni, bănci, pădurici, alcovuri atrăgătoare în labirinturi de tufişuri… Trecînd de-a lungul aleilor, urcînd cîte o treaptă întîmplătoare, peste mici podeţe… Deplasîndu-mă pe lîngă heleşteie, printre copaci, pe lîngă un grup statuar ciudat, o lespede, un cadran solar (cadran lunar, aici?), orientîndu-mă spre dreapta, înaintînd constant, dînd roată, după un timp, capătului nordic al

palatului, mişcîndu-mă spre stînga atunci, pe lîngă o curte cu balcoane deasupra, mai multe fantome ici-colo, pe ele. În spatele lor, în ele…

Dînd roată capătului, doar ca să văd astfel grădinile din spate, din nou, pentru că arată superb în lumina lunii normale în adevăratul Amber.

Cîteva siluete noi, vorbind, stînd în picioare… Nici o mişcare vizibilă, în afară de a mea.

…Şi simţindu-mă tras spre dreapta. Întrucît nimeni nu trebuie să refuze un oracol gratuit, mă duc.

…Către o masă de arbuşti înalţi, cu o mică zonă liberă în interior, dacă nu cumva a fost năpădită de ierburi… A trecut atîta timp…

Înăuntru, două siluete îmbrăţişîndu-se. Se despart în clipa în care încep să mă răsucesc. Nu e treaba mea, dar… Deirdre… Una dintre siluete e Deirdre. Ştiu cine e bărbatul, înainte de a se întoarce. E o glumă crudă a forţelor care guvernează acest argint, această tăcere… Înapoi, înapoi, departe de acei arbuşti… Răsucindu-mă, prăbuşindu-mă, ridicîndu-mă iar, plecînd, departe, acum, repede…

Vocea lui Random:

— Corwin? Eşti bine?

— Mai tîrziu! La naiba! Mai tîrziu!

— Nu mai e mult pînă la răsărit, Corwin. Am simţit că ar fi mai bine să-ţi reamintesc…

— Consideră că ai făcut-o!

Departe, acum, repede… Timpul, de asemenea, e un vis în Tir-na Nog'th. O alinare infimă, dar mai bine decît nimic. Repede, acum, mergînd iar…

…Către palat, strălucită arhitectură a minţii sau a spiritului, înălţîndu-se acum mult mai clar decît a făcut-o vreodată cel real… A judeca perfecţiunea înseamnă a da un verdict fără valoare, dar trebuie să văd ce este înăuntru… Trebuie să existe totuşi un capăt, pentru că sînt condus. Nu mă oprisem să-mi recuperez toiagul de unde căzuse ultima oară, printre ierburile scînteietoare. Ştiu unde trebuie să

merg, ce trebuie să fac. Acum e evident, cu toate că logica ce a pus stăpînire pe mine nu aparţine unei minţi treze.

Grăbindu-mă, căţărîndu-mă, înapoi la portalul curţii din spate… Durerea care muşcă dintr-o parte apare din nou… Peste prag, în…

Într-o absenţă a strălucirii stelelor şi a luminii lunii. Iluminarea e fără direcţie, părînd, mai degrabă, că deviază şi se acumulează, fără ţintă. Acolo unde ratează, umbra e completă, ascunzînd mari porţiuni din încăpere, coridor, dulap şi scară.

Printre ele, printre ele, acum aproape alergînd… Monocromia casei mele… Neliniştea pune stăpînire pe mine… Acum, pete negre par ca nişte găuri în acest fragment de realitate… Mi-e frică să trec prea aproape de ele. Să cad în ele şi să dispar…

Cotind… Traversînd… În cele din urmă… Intrînd… Sala tronului… Bucăţi de beznă ocolo unde ochii mei încearcă să marcheze conturul tronului…

Acolo, totuşi, e o mişcare.

O mişcare, în dreapta mea, pe măsură ce avansez. Ceva se ridică, o dată cu mişcarea. Cizme pe tălpi pe picioare se ivesc pe măsură ce eu vin mai aproape de baza tronului.

Grayswandir îmi ţîşneşte în mînă, croindu-şi drum într-un petic de lumină, reînviindu-şi elasticitatea înşelătoare ochiului, forma schimbătoare, dobîndind o strălucire proprie…

Îmi pun piciorul stîng pe treaptă, odihnindu-mi mîna stîngă pe genunchi. Dureros dar suportabil, zvîcnetul măruntaielor mele pe cale de vindecare. Aştept întunericul, vidul să se ridice, cortină potrivită pentru teatrul cu care sînt împovărat în noaptea asta.

Şi cortina alunecă într-o parte, dînd la iveală o mînă, un braţ, un umăr, braţul – ceva metalic, strălucitor, cu suprafeţele ca faţetele unui cristal, încheietura şi cotul – împletituri minunate din cabluri de argint, fixate cu puncte de foc, mîna – stilizată, scheletică, o jucărie elveţiană, o

insectă mecanică, funcţională, mortală, frumoasă în felul ei…

Şi cortina alunecă într-o parte, dînd la iveală restul bărbatului…

Benedict stă relaxat lîngă tron, cu mîna stîngă şi omenească lăsată lejer pe el. Se înclină spre tron. Buzele i se mişcă.

Şi cortina alunecă într-o parte, dînd la iveală ocupantul tronului…

— Dara!

Întoarsă spre dreapta, zîmbeşte, încuviinţează spre Benedict, buzele i se mişcă. Înaintez şi întind Grayswandir pînă ce vîrful se odihneşte uşor în concavitatea de sub sternul ei…

Lent, foarte lent. Întoarce capul şi-mi întîlneşte privirea. Prinde culoare şi viaţă. Buzele i se mişcă iar şi, de data asta, cuvintele ajung la mine.

— Ce eşti?

— Nu. Asta e întrebarea mea. Răspunde. Acum.

— Sînt Dara. Dara din Amber, Regina Dara. Stau pe acest tron prin dreptul sîngelui şi al cuceririi. Cine eşti tu?

— Corwin. Tot din Amber. Nu mişca! Nu te-am întrebat *cine* eşti…

— Corwin e mort de secole. I-am văzut mormîntul.

— Gol.

— Nu. Înăuntru zăcea trupul lui.

— Prezintă-mi descendenţa ta!

Priveşte spre dreapta, unde încă stă umbra lui Benedict. În mîna lui cea nouă a apărut o spadă, părînd aproape o extensie a mîinii, dar o ţine neglijent, nepăsător. Mîna stîngă se odihneşte acum pe braţul Darei. Ochii lui mă caută în spatele mînerului lui Grayswandir. Nereuşind, priveşte ceea ce este vizibil – spada însăşi – recunoscîndu-i forma…

— Sînt stră-strănepoata lui Benedict şi a fecioarei iadului, Lintra, pe care el a iubit-o şi apoi a ucis-o. Benedict

tresare, dar ea continuă. N-am cunoscut-o. Mama mea şi mama mamei mele s-au născut într-un loc unde timpul nu se scurge ca în Amber. Sînt prima pe linia mamei care poartă toate însemnele umanităţii. Şi tu, Lord Corwin, nu eşti decît o fantomă dintr-un trecut demult apus, chiar dacă eşti o umbră periculoasă. Cum ai ajuns aici, nu ştiu. Dar a fost o greşeală din partea ta. Întoarce-te în mormîntul tău. Nu-i tulbura pe cei vii.

Mîna îmi tremură. Grayswandir nu se îndepărtează mai mult de un centimetru. Totuşi, e suficient.

Lovitura lui Benedict e dincolo de pragul meu de percepţie. Noul lui braţ conduce noua mînă care ţine spada care izbeşte Grayswandir în timp ce vechiul braţ trage vechea mînă care o apucase pe Dara înapoi peste braţul tronului… Această impresie subliminală ajunge la mine cîteva clipe mai tîrziu, cînd mă dau înapoi, bătînd aerul, revenindu-mi şi luînd, din reflex, poziţia *en garde…* E ridicol să lupte o pereche de fantome. Aici e inegal. Nici măcar nu mă poate atinge, cît despre Grayswandir…

Dar nu! Spada lui trece în cealaltă mînă cînd îi dă drumul Darei şi pivotează, după care le împreunează, vechea mînă cu cea nouă. Încheietura stîngă se roteşte în timp ce alunecă înainte şi în jos, deplasîndu-se spre ceea ce ar fi un *corps a corps,* dacă am fi două trupuri de muritori care se înfruntă. Pentru o clipă, garda noastră e închisă. Clipa asta e îndeajuns…

Mîna aceea lucitoare, mecanică ţîşneşte înainte, un obiect din lumină de lună şi foc, beznă şi netezime, tot numai unghiuri, nici o linie curbă, degetele uşor flexate, palma argintată cu un design pe jumătate familiar, înaintează, înaintează şi se întinde spre gîtul meu…

Ratînd, degetele îmi prind umărul şi degetul mare încearcă să agaţe – fie clavicula, fie laringele, nu ştiu. Încerc o lovitură cu stînga, înspre mijlocul lui, dar acolo nu e nimic…

Vocea lui Random:

— Corwin! Soarele e pe cale să răsară! Trebuie să cobori acum!

Nici măcar nu pot răspunde. O secundă sau două şi mîna aceea urmează să sfişie orice ar fi ţinut. Mîna aceea… Grayswandir şi mîna aceea, cu care seamănă izbitor, sînt singurele două lucruri care par să coexiste în lumea mea şi în oraşul fantomelor…

— Îl văd, Corwin! Retrage-te şi întinde mîna! Atuul…

Rotesc Grayswandir din strînsoare şi o duc în jos într-un arc lung, imens…

Numai o fantomă l-ar fi putut învinge pe Benedict sau fantoma lui cu această manevră. Stăm prea aproape ca să-mi blocheze spada, dar contralovitura lui, perfect plasată, mi-ar fi retezat braţul, dacă acolo ar fi fost un braţ peste care să dea…

Cum nu e, completez lovitura, izbind cu întreaga forţă a braţului drept, deasupra acelui dispozitiv letal din lumina lunii şi foc, beznă şi netezime, exact în punctul în care se uneşte cu trupul.

Înşfăcîndu-mi umărul, braţul se separă de trupul lui Benedict şi rămîne nemişcat… Cădem amîndoi.

— Ridică-te! Pentru numele unicornului, Corwin, ridică-te! Soarele răsare! Oraşul se va prăbuşi în jurul tău!

Podeaua de sub mine oscilează către o transparenţă ceţoasă. Observ extinderea mării, subliniată de lumină. Sar în picioare, evitînd cu greu graba fantomei de a înşfăca braţul pe care l-a pierdut. Zăngăne ca un parazit mort şi iar mă doare într-o parte…

Deodată, capăt greutate şi viziunea oceanului nu se mai topeşte. Încep să mă afund prin podea. Universul îşi recapătă culoarea, pîlpîind panglici roz. Podeaua care-l afundă pe Corwin se împrăştie şi golful care-l ucide pe Corwin se deschide…

Mă prăbuşesc…

— Pe aici, Corwin! Acum!

Random stă pe vîrful unui munte şi-mi întinde mîna.

Întind şi eu mîna…

XI

…Şi lacurile fără puţuri sînt adesea departe…

Ne-am separat şi ne-am ridicat. M-am aşezat la loc imediat, pe treapta cea mai de jos. Am desprins mîna metalică de pe umărul meu – nu era sînge acolo, ci doar promisiunea unor viitoare vînătăi – apoi am aruncat-o, cu tot cu braţul aferent, pe pămînt. Lumina zorilor nu-i scădea din înfăţişarea superbă şi ameninţătoare.

Ganelon şi Random stăteau lîngă mine.

— Eşti în ordine, Corwin?

— Da. Lasă-mă doar să răsuflu.

— Am adus de mîncare, rosti Random. Am putea lua micul dejun chiar aici.

— Bună idee.

Cînd Random începu să despacheteze proviziile, Ganelon lovi braţul metalic cu vîrful cizmei.

— Ce dracu-i asta? întrebă.

Am clătinat din cap.

— Am curăţat-o de pe fantoma lui Benedict, i-am spus. Din motive pe care nu le înţeleg, putea să mă apuce.

Se aplecă şi o ridică, o examină.

— Mult mai uşoară decît aş fi crezut, remarcă. Tăie aerul cu ea. Cu o mînă ca asta i-ai putea lua gîtul cuiva cu mare uşurinţă.

— Ştiu.

Se jucă cu degetele.

— Poate că Benedict cel adevărat ar putea-o folosi.

— Poate, am zis. Sentimentele mele sînt amestecate cînd vine vorba să i-o ofer, dar e posibil să ai dreptate…

— Cum e rana?

Am pipăit-o uşor.

— Nu chiar rău, avînd în vedere toate cele întîmplate.

După micul dejun voi fi în stare să călăresc, atîta vreme cît o luăm uşor.

— Bine. Ascultă, Corwin, în timp ce Random pregăteşte totul, am o întrebare care ar putea fi nelalocul ei, dar mă frămîntă de multă vreme.

— Zi-i.

— Ei bine, hai s-o luăm aşa: sînt trup şi suflet alături de tine, altfel n-aş fi aici. Voi lupta ca să pui mîna pe tron, indiferent ce se întîmpla. Numai că, de fiecare dată cînd vine vorba de succesiune, cineva se enervează şi întrerupe tot sau schimbă subiectul. Cum a făcut Random, cînd erai acolo sus. Bănuiesc că nu e absolut esenţial pentru mine să ştiu motivul pretenţiei tale la tron, nici al altora, dar nu-mi pot stăpîni curiozitatea de a afla care sînt motivele acestei divergenţe.

Am oftat, apoi am tăcut un timp.

— În regulă, am rostit după o vreme, apoi am chicotit. În regulă. Dacă noi între noi nu putem cădea de acord asupra acestor chestiuni, îmi pot imagina că par foarte confuze unuia din afară. Benedict e cel mai în vîrstă. Mama sa a fost Cymnea. Ea i-a dăruit lui tata alţi doi fii – Osric şi Finndo. Apoi – cum poţi să explici aşa ceva? – Faiella l-a născut pe Eric. După aceea, tata a găsit un nod în papură căsniciei lui cu Cymnea şi a anulat-o - *ab iniţio,* cum s-ar spune în vechea mea umbră – dintru început. Urîtă treabă, asta. Dar el era regele.

— Asta nu i-a făcut pe toţi ilegitimi?

— Ei bine, le-a dat un statut mai puţin sigur. Osric şi Finndo au fost mai mult decît iritaţi, din cîte am înţeles, dar au murit la scurtă vreme după aceea. Benedict a fost fie mai puţin deranjat, fie mai diplomat faţă de întreaga afacere. N-a făcut niciodată mare caz. Tata s-a însurat apoi cu Faiella.

— Şi asta l-a făcut pe Eric legitim?

— L-ar fi făcut, dacă l-ar fi recunoscut pe Eric drept fiul său. L-a tratat ca şi cum ar fi fost, dar în privinţa asta n-a

făcut niciodată ceva formal. Ar fi implicat un proces de liniştire a familiei Cymneei, care devenise ceva mai puternică în vremea aceea.

— Totuşi, dacă l-a tratat ca pe propriul…

— Ah! Ceva mai tîrziu *a recunoscut-o* formal pe Llewella. Ea se născuse în afara căsătoriei legale, dar a hotărît s-o recunoască, sărmana. Toţi partizanii lui Eric o urau pentru efectul asupra statutului lui. Oricum, Faiella urma să devină, mai tîrziu, mama mea. M-am născut în legalitate, făcînd din mine primul pretendent curat la tron. Vorbeşte cu oricare dintre ceilalţi şi vei auzi un raţionament diferit, dar astea sînt faptele pe care vor trebui să se bazeze. Într-un fel, nu pare a fi la fel de important cum era cîndva, totuşi, acum că Eric e mort şi Benedict nu e interesat… Dar asta e poziţia mea.

— Înţeleg – într-un fel, spuse. Încă un lucru…

— Ce?

— Cine e următorul? Vreau să zic, dacă ţi s-ar întîmpla ceva…?

Am clătinat din cap.

— Atunci devine mult mai complicat. Caine ar fi fost următorul. Murind el, s-ar trece la progeniturile Clarissei – roşcaţii. Ar fi urmat Bleys, apoi Brand.

— Clarissa? Ce s-a ales de mama ta?

— A murit la naştere. Copilul era Deirdre. Tata nu s-a recăsătorit mulţi ani după moartea mamei. Cînd a făcut-o, a luat o boarfă roşcată dintr-o îndepărtată umbră din sud. Nu mi-a plăcut niciodată de ea. Tata a început să simtă la fel după un timp şi a pornit-o iar din floare în floare. S-au împăcat o dată după naşterea Llewellei în Rebma şi rezultatul a fost Brand. Cînd, în sfîrşit, au divorţat, el a recunoscut-o pe Llewella, ca să îi facă în ciudă Clarissei. Cel puţin aşa cred eu că s-a întîmplat.

— Deci, în ceea ce priveşte succesiunea, nu pui la socoteală doamnele?

— Nu. Nu sînt nici interesate, nici potrivite. Dacă, totuşi,

aş conta pe asta, Fiona l-ar preceda pe Bleys şi Llewella i-ar urma. După progeniturile Clarissei, s-ar sări la Julian, Gérard şi Random, în această ordine. Scuză-mă – pune-o pe Flora înaintea lui Julian. Informaţiile despre căsătorii sînt mai complicate, dar nimeni nu se va certa pe ordinea finală. S-o lăsăm aşa.

— Bucuros, spuse. Deci, dacă tu mori, Brand e la rînd, corect?

— Ei bine… El e un trădător declarat şi deranjează pe toată lumea. Nu cred că restul l-ar vrea, în situaţia de acum. Dar nu cred, sub nici o formă, că a renunţat.

— Dar alternativă e Julian.

Am ridicat din umeri.

— Faptul că eu nu-l plac pe Julian nu-l face nepotrivit. În fond, s-ar putea să fie chiar un monarh foarte eficace.

— Deci te-a înjunghiat ca să aibă ocazia să demonstreze asta, strigă Random. Haideţi să mîncăm!

— Nu cred, am spus, ridicîndu-mă în picioare şi îndreptîndu-mă spre mîncare. Mai întîi, nu văd cum ar fi putut ajunge la mine. În al doilea rînd, ar fi fost al naibii de evident. În al treilea rînd, dacă eu mor curînd, Benedict va avea ultimul cuvînt în ceea ce priveşte sucesiunea. Toată lumea ştie asta. E cel mai în vîrstă, e inteligent şi puternic. De pildă, ar putea zice simplu: „La naiba cu toată sfada asta, o să-l sprijin pe Gérard”, şi asta ar fi tot.

— Şi dacă hotărăşte să reinterpreteze propriul statut şi ia puterea? întrebă Ganelon.

Ne-am aşezat pe pămînt şi am luat farfuriile de tablă pe care le umpluse Random.

— Dacă ar fi vrut, ar fi putut s-o facă pînă acum, am spus. Sînt mai multe căi de evaluare a progeniturilor unei căsătorii anulate, şi cea mai favorabilă este cea mai probabilă în cazul lui. Osric şi Finndo s-au năpustit să judece şi au adoptat cel mai rău punct de vedere. Benedict s-a gîndit mai bine. El a aşteptat. Aşa că… E posibil. Totuşi, nu cred, aş zice.

— Deci – dacă lucrurile s-ar desfăşura normal – dacă ţie ţi s-ar întîmpla ceva, situaţia ar fi totuşi neclară?

— Foarte neclară.

— Dar de ce a fost ucis Caine? întrebă Random. Apoi, între îmbucături, îşi dădu singur răspuns la întrebări. Ca, atunci cînd te elimină pe tine, să sară imediat la fiii Clarissei. Bănuiesc că Bleys încă trăieşte şi el ar veni la rînd. Trupul lui n-a fost găsit niciodată. Bănuiesc că s-a întîmplat astfel: în timpul atacului tău, a trecut cu ajutorul Atuului la Fiona şi a revenit în Umbră pentru a-şi repune pe picioare armatele, lăsîndu-te pe mîinile lui Eric, în speranţa că te va ucide. În cele din urmă, e pregătit iar de acţiune. Aşa că l-au ucis pe Caine şi au încercat şi cu tine. Dacă ei sînt într-adevăr aliaţi cu hoarda drumului negru, e posibil să fi pus la cale un alt atac din zona aceea. Apoi ar fi putut face exact ceea ce ai făcut tu – soseşte în ultima clipă, respinge invadatorii şi intră în acţiune. Şi iată-l, următorul la rînd şi primul în armată. Simplu. Exceptînd doar faptul că tu ai supravieţuit şi Brand s-a întors. Dacă ar fi să credem acuzaţiile aduse Fionei de către Brand – şi nu văd de ce nu le-am crede – ei se ţin de programul iniţial.

Am încuviinţat.

— Posibil. Exact asta l-am întrebat pe Brand. A recunoscut această posibilitate, dar a negat că ar şti dacă Bleys e încă în viaţă. Personal, cred că minţea.

— De ce?

— E posibil să vrea să combine răzbunarea pentru întemniţarea şi atentatul la viaţa lui cu îndepărtarea singurului impediment, cu excepţia mea, către succesiunea lui. Cred că are impresia că voi fi lichidat executînd un plan pe care-l elaborează ca să se ocupe de drumul negru. Distrugerea propriei cabale şi suprimarea drumului l-ar putea face să arate destul de bine, mai ales după penitenţa pe care şi-a aruncat-o asupră-i. Atunci, poate atunci, ar avea o şansă – sau crede că ar avea.

— Deci tu crezi că Bleys e încă în viaţă, nu?

— E doar o presimţire, am spus. Dar da, cred.

— Totuşi, care e puterea lor?

— Efectul educaţiei înalte, am spus. Fiona şi Brand i-au acordat atenţie lui Dworkin, în timp ce noi ceilalţi ne dedam diverselor plăceri în Umbră. În consecinţă, se pare că ei au obţinut o mai bună stăpînire a principiilor decît noi. Ei ştiu mai multe despre Umbră şi ce ceea se află dincolo de ea, mai multe despre Model, mai multe despre Atuuri decît noi toţi. Iată de ce Brand a izbutit să-ţi trimită mesajul.

— Un gînd interesant... medită Random. Crezi că s-au descotorosit de Dworkin după ce şi-au dat seama că învăţaseră destule de la el? În mod cert i-ar fi ajutat să ţină tainele doar pentru ei, dacă i s-ar fi întîmplat ceva lui tata.

— La asta nu m-am gîndit, am spus.

Şi m-am întrebat, e posibil să fi făcut ei ceva care să-i fi afectat mintea? Ceva care să-l fi lăsat aşa cum era cînd l-am văzut ultima oară? Dacă e aşa, erau oare conştienţi că poate e încă în viaţă, undeva? Sau poate presupuseseră că îl distruseseră în totalitate?

— Da, un gînd interesant, am spus. Bănuiesc că e posibil. Soarele continua să se înalţe, iar mîncarea mă refăcuse.

Nici urmă de Tir-na Nog'th în lumina dimineţii. Amintirile mele despre tărîm căpătaseră deja trăsăturile imaginilor dintr-o oglindă întunecată. Ganelon aduse singura dovadă de acolo, braţul, iar Random îl împacheta la un loc cu tacîmurile. În lumina zilei, primele trei trepte păreau a nu fi o scară, ci mai degrabă nişte pietre aruncate la întîmplare. Random făcu un gest din cap.

— Urmăm acelaşi drum la întoarcere? întrebă.

— Da, am spus şi am încălecat.

Veniserăm pe un traseu care ocolea Kolvirul prin sud. Era mai lung, dar mai puţin accidentat decît drumul care traversa creasta. Mă gîndeam că pot să mă răsfăţ puţin, cîtă vreme rana încă protesta.

Aşa că am luat-o spre dreapta, deplasîndu-ne în şir

indian, Random în faţă, Ganelon în spate. Traseul urca lent, apoi revenea brusc în jos. Aerul era proaspăt şi aducea aromele vegetaţiei şi ale pămîntului umed, un lucru destul de neobişnuit în acest loc sterp, la această altitudine. Curenţi de aer rătăciţi din pădurea de la poale, mi-am spus.

Ne-am lăsat caii să-şi regleze pasul lor normal pe povîrniş şi apoi pe următoarea ridicătură. În timp ce ne apropiam de creastă, calul lui Random necheză şi începu să dea înapoi. Random îl struni imediat, iar eu am aruncat o privire, dar n-am văzut nimic care să-i fi declanşat sperietura.

Cînd ajunserăm la bază, Random încetini şi strigă:

— Uitaţi-vă la răsăritul de soare!

Ar fi fost dificil să nu o facem, deşi n-am comentat nimic. Random devenea rareori sentimental în faţa vegetaţiei, geologiei sau iluminării.

Aproape că am tras de hăţuri cînd am ajuns pe ridicătură, pentru că soarele era o fantastică minge de aur. Părea o dată şi jumătate mai mare decît mărimea normală, şi coloritul neobişnuit nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem vreodată. Alcătuia lucruri minunate pe marginea oceanului, care se ivise deasupra următoarei ridicături, iar nuanţele norilor şi cerului erau, într-adevăr, unice. Totuşi nu m-am oprit, deoarece strălucirea bruscă era aproape dureroasă.

— Ai dreptate, am strigat, urmîndu-l pe panta care se desena. În spatele meu, Ganelon mîrîi o înjurătură laudativă.

După ce am clipit ca să îndepărtez petele pe care le vedeam, am observat că vegetaţia era mai bogată decît îmi aminteam în acest mic buzunăraş al cerului. Credeam că sînt cîţiva copaci pitici şi cîteva petice de licheni, numai că, de fapt, erau cîteva zeci de copaci, mai înalţi decît îmi aminteam şi mai verzi, cu ierburi agăţate ici şi colo şi viţă de vie îndulcind contururile stîncilor. Cu toate astea, după întoarcerea mea trecusem pe aici numai după lăsarea

întunericului. Şi acum că mă gîndeam un pic, probabil că aici era sursa aromelor pe care le simţisem mai devreme.

Mi s-a părut, trecînd prin ea, că mica depresiune era mai largă decît îmi aminteam. După ce am traversat-o şi am început din nou să urcăm, eram absolut sigur.

— Random, am strigat, locul ăsta s-a schimbat recent?

— Greu de spus, răspunse. Eric nu prea mă lăsa pe afară. Se pare că a mai crescut un pic.

— Pare mai mare şi mai larg.

— Da, aşa e. Credeam că e doar imaginaţia mea.

Cînd am atins următoarea creastă n-am mai fost orbit, pentru că soarele era acoperit de frunziş. Zona din faţa noastră conţinea mult mai mulţi copaci decît cea pe care o depăşisem – şi erau mai mari şi mai apropiaţi unul de altul. Am tras cu toţii de hăţuri.

— Nu-mi amintesc de asta, spuse Random. Chiar dacă aş fi traversat-o noaptea, mi-aş fi amintit. Probabil că am luat-o greşit.

— Nu văd cum. Totuşi, ştim cam pe unde ne aflăm. Eu unul mai degrabă aş merge înainte decît să mă întorc şi s-o iau de la capăt. Oricum, ar trebui să ţinem seama de condiţiile din jurul Amberului.

— E adevărat.

O luă în jos, spre pădure. L-am urmat.

— E destul de neobişnuit, la altitudinea asta – o vegetaţie ca asta, spuse.

— Mi se pare că e şi mai mult pămînt faţă de ceea ce îmi amintesc.

— Cred că ai dreptate.

Traseul se curba spre stînga atunci cînd am pătruns printre copaci. Nu găseam motivul acestei abateri de la drumul drept. Am mers înainte, totuşi, şi asta s-a adăugat iluziei de distanţă. După cîteva momente, a luat-o brusc iar la dreapta. Ideea de a o lua înapoi era ciudată. Copacii păreau chiar mai înalţi şi acum erau atît de deşi încît îţi zăpăceau privirea dacă încercai să te uiţi printre ei. Cînd

drumul coti iar, se lărgi, şi acum era rectiliniu pe o mare distanţă în faţă. Prea mare, de fapt. Mica noastră vîlcea pur şi simplu nu era chiar atît de largă.

Random se opri iar.

— La naiba, Corwin! E ridicol, spuse. Sper că nu te joci!

— N-aş putea s-o fac nici dacă aş vrea. Niciodată n-am reuşit să manipulez Umbra pe Kolvir. Teoretic, nici nu există Umbră aici.

— Aşa ştiam şi eu. Amber aruncă Umbra, dar nu e creat din ea. Nu-mi place deloc asta. Ce-ai zice să ne întoarcem?

— Presimt că n-o să reuşim să refacem drumul, am spus. Trebuie să existe o explicaţie şi eu vreau s-o aflu.

— Mie mi se pare c-ar putea fi o capcană.

— Chiar şi aşa, am spus.

Încuviinţă şi ne continuarăm drumul, pe traseul întunecat, sub copacii crescuţi, acum, mult mai falnic. În jurul nostru, pădurea era tăcută. Pămîntul rămînea la acelaşi nivel, traseul era drept. Aproape inconştient, am silit caii să mărească pasul.

Au trecut cam cinci minute înainte de a vorbi iar. Atunci, Random rosti:

— Corwin, asta nu poate fi Umbra.

— De ce nu?

— Am tot încercat s-o influenţez şi nu se întîmplă nimic. Tu ai încercat?

— Nu.

— De ce nu încerci?

— În regulă.

O stîncă ar putea să apară dincolo de copacul care se apropie, un mănunchi de zorele şi clopoţei între arbuştii de colo...

Acolo ar trebui să se limpezească un petic de cer, cu un nor subţire peste el... Apoi, acolo să fie o creangă căzută la pămînt, cu o scară de ciuperci urcînd în părţi. O mlaştină acoperită cu spumă... O broască... O pană căzînd, o sămînţă înflorind... O creangă ce se răsuceşte cam aşa...

Un alt traseu în faţa noastră, proaspăt tăiat, adinc marcat, dincolo de locul în care ar fi trebuit să cadă pana...

— Nu merge, am spus.

— Dacă nu e Umbră, ce e?

— Altceva, fireşte.

Clătină din cap şi verifică din nou dacă spada e la locul ei în teacă. Automat, am făcut acelaşi lucru. Cîteva clipe mai tîrziu, am auzit sabia lui Ganelon făcînd un mic zgomot metalic în spatele meu.

Înaintea noastră, drumul începu să se îngusteze şi, puţin după aceea, începu să şerpuiască. Am fost forţaţi să încetinim pasul din nou şi copacii erau tot mai aproape, cu crengi mai joase ca în alte dăţi. Drumul deveni o potecă. Coti, se curbă, formă o răsucitură finală şi apoi dispăru.

Random se feri de o cracă, apoi ridică mîna şi se opri. Venirăm lîngă el. După cum vedeam în faţa noastră, nu mai era nici un semn care să arate că drumul ar continua. Privind înapoi, n-am izbutit să văd că ar mai fi existat drum şi acolo.

— Sugestiile, spuse, sînt binevenite în momentul ăsta. Nu ştim unde am fost sau unde mergem, ca să nu mai zic că nu ştim nici unde sîntem.

— Atuurile? întrebă Ganelon.

— Da. Tu ce spui, Corwin?

— În regulă. Nici mie nu-mi place ceea ce se întîmplă, şi nu mă pot gîndi la altceva mai bun de încercat. Dă-i drumul.

— Cu cine încercăm? întrebă, dînd la iveală pachetul de cărţi şi scoţîndu-l din cutiuţă.

— Gérard?

— Da.

Cotrobăi prin cărţi, o localiza pe a lui Gérard, o privi. Noi îl urmăream. Timpul îşi vedea de drumul lui.

— Se pare că nu-l pot contacta, anunţă într-un tîrziu.

— Încearcă-l pe Benedict.

— În regulă.

Repetă procedura. Nici un contact.

— Încearcă şi la Deirdre, am spus, scoţînd pachetul meu de cărţi şi căutînd Atuul ei. O să mă alătur şi eu. O să vedem dacă va conta încercarea amîndurora.

Şi iar. Şi iar.

— Nimic, am rostit, după un lung efort.

Random clătină din cap.

— Ai remarcat ceva neobişnuit la Atuurile tale? întrebă.

— Da, dar nu ştiu ce e. Par diferite.

— Ale mele parcă şi-au pierdut din răceala pe care o aveau cîndva, spuse.

Le-am amestecat pe ale mele. Mi-am trecut vîrfurile degetelor peste ele.

— Da, ai dreptate, am zis. Aşa e. Dar hai să mai încercăm o dată. Să zicem, Flora.

— OK.

Rezultatele au fost aceleaşi. Şi cu Llewella. Şi cu Brand.

— Vreo idee despre ce nu e în ordine? întrebă Random.

— Nici cea mai vagă. Nu se poate să ne blocheze toţi. Nu se poate să fi murit toţi… Oh, bănuiesc că se poate. Dar e foarte puţin probabil. Se pare că ceva a afectat Atuurile însele, asta e. Şi n-am ştiut niciodată că există ceva care să poată face asta.

— Ei bine, nu sînt garantate sută la sută, spuse Random, conform spuselor fabricantului.

— Ştii ceva ce nu ştiu eu?

Chicoti.

— Nu poţi uita ziua cînd vine vîrsta să poţi traversa Modelul, zise. Îmi amintesc ca şi cum ar fi fost ieri. Cînd am reuşit – îmbujorat de emoţie, de mîndrie – Dworkin mi-a dăruit primul meu set de Atuuri şi m-a învăţat cum să le folosesc. Îmi aduc aminte, cu claritate, că l-am întrebat dacă funcţionează oriunde. Şi îmi amintesc răspunsul lui: „Nu. Dar probabil că o să le poţi folosi în orice loc în care vei ajunge”. Nu m-a plăcut niciodată prea mult, ştii.

— Dar nu l-ai întrebat ce a vrut să zică prin asta?

— Ba da, şi mi-a spus: „Mă îndoiesc că vei atinge vreodată o stare în care nu te vor ajuta. Acum de ce n-o iei din loc?” Şi am luat-o. Eram nerăbdător să merg să mă joc cu Atuurile de unul singur.

— „Să atingi o stare”? N-a spus „să ajungi într-un loc”?

— Nu. Unele lucruri le ţin minte foarte bine.

— Neobişnuit – deşi nu prea ne e de ajutor, după cîte văd. Aduce a metafizică.

— Pun rămăşag că Brand ştie.

— Cred că ai dreptate – nu că ne-ar ajuta cu ceva.

— Ar trebui să facem ceva în loc să discutăm metafizică, zise Ganelon. Dacă nu puteţi manipula Umbra şi nu vă puteţi folosi de Atuuri, se pare că următorul lucru pe care-l avem de făcut e să determinăm unde ne aflăm. După care să mergem să căutăm ajutor.

Am încuviinţat.

— Deoarece nu ne aflăm în Amber, cred că e mai sigur să presupunem că sîntem în Umbră – un loc foarte special, destul de aproape de Amber, din moment ce transformarea n-a fost bruscă. Faptul că am fost transportaţi fără o cooperare activă din partea noastră înseamnă că trebuie să existe un agent şi, probabil, un anumit scop în spatele manevrei. Dacă vrea să ne atace, o poate face în orice clipă. Dacă vrea altceva, atunci va trebui să ne arate ce anume, pentru că nici măcar nu ne aflăm în postura de a ghici.

— Deci tu propui să nu facem nimic?

— Propun să aşteptăm. Nu văd nici un cîştig dacă rătăcim prin jur, pierzîndu-ne şi mai rău.

— Cred că îmi amintesc că odată mi-ai spus că umbrele adiacente tind să devină congruente, rosti Ganelon.

— Da, probabil că am spus. Şi ce?

— În cazul ăsta, dacă sîntem atît de aproape de Amber pe cît presupui, n-avem altceva de făcut decît să călărim înspre soare-răsare ca să ajungem într-un punct paralel cu oraşul.

— Nu e chiar atît de simplu. Dar, presupunînd că ar fi, la ce ne-ar folosi?

— Poate că Atuurile vor funcţiona iar în punctul de congruenţă maximă.

Random îl privi pe Ganelon, apoi pe mine.

— Poate că merită încercat, rosti. Ce avem de pierdut?

— Puţina orientare pe care încă o mai avem, am spus. Ascultaţi, nu e o idee rea. Dacă aici nu se întîmpla nimic, vom încerca. Oricum, privind înapoi, se pare că drumul se închide direct proporţional cu distanţa pe care avansăm. Noi nu ne deplasăm pur şi simplu în spaţiu. În aceste împrejurări, nu-mi face nici o plăcere ideea de a rătăci pînă cînd o să-mi dau seama că n-avem altă opţiune. Dacă cineva doreşte prezenţa noastră într-o locaţie anume, depinde de el să formuleze acum o invitaţie ceva mai citeaţă. Aşteptăm.

Amîndoi încuviinţară. Random începu să descalece, apoi îngheţă, cu un picior în scară, celălalt pe pămînt.

— După atîţia ani, spuse, n-am crezut niciodată…

— Ce e? am şoptit.

— Opţiunea, spuse, şi încălecă la loc.

Îşi convinse calul să înainteze foarte încet. L-am urmat şi, o clipă mai tîrziu, l-am zărit, alb cum îl văzusem în dumbravă, stînd pe jumătate ascuns, într-o masă de ferigi: unicornul.

Se răsuci cînd ne mişcarăm şi, cîteva secunde mai tîrziu, tîşni înainte, ca să rămînă parţial ascuns în spatele trunchiului copacilor.

— Îl văd! şopti Ganelon. Cînd te gîndesti că o asemenea fiară există cu adevărat… Emblema familiei tale, nu-i aşa?

— Da.

— Un semn bun, aş zice.

N-am răspuns, dar l-am urmat, urmărindu-l cu privirea. Nu mă îndoiam că trebuie să-l urmăm.

Avea un fel de a rămîne parţial ascuns tot timpul – privind de după ceva, trecînd de la un adăpost la altul,

deplasîndu-se cu o incredibilă iuţeală cînd se mişca, evitînd spaţiile deschise, alegînd luminişurile şi umbra. Îl urmam tot mai adînc în pădurea care pierduse orice fel de asemănare cu cele de pe povîrnişurile Kolvirului. Acum semăna cu Ardenul mai mult decît cu orice altceva apropiat Amberului, pe măsură ce solul era relativ neted şi copacii din ce în ce mai măreţi.

Trecuse o oră, bănuiesc, şi încă una o urmase, înainte de a ajunge la un mic curs de apă limpede. Unicornul se întoarse şi se îndreptă într-acolo. Călărind de-a lungul malului, Random comentă:

— Începe să arate destul de familiar.

— Da, am spus, destul. N-aş putea spune de ce.

— Nici eu.

Puţin după aceea, am dat peste un povîrniş care deveni mai abrupt nu peste mult timp. Mersul deveni mai dificil pentru cai, dar unicornul îşi modifică pasul ca aceştia să-l poată urma. Terenul deveni mai stîncos, copacii mai scunzi. Rîul se curbă în cursul lui plin de stropi. Am pierdut traseul răsucirilor şi meandrelor, dar ne apropiam, în sfîrşit, de vîrful dealului pe care călătorisem.

Am ajuns într-o zonă mai netedă şi am mers de-a lungul ei către pădurea de unde izvora cursul de apă. În acest punct am prins cu coada ochiului – înainte şi spre dreapta – peisajul unei mări albastre îngheţate, destul de departe sub noi.

— Sîntem destul de sus, rosti Ganelon. Pare a fi şes, dar…

— Dumbrava Unicornului! îl întrerupse Random. Aşa arată! Priviţi!

Avea dreptate. În faţa noastră se întindea o zonă presărată cu pietre. Printre ele, un izvoraş dădea naştere cursului de apă pe care-l urmasem. Locul acesta era mai întins şi mai luxuriant, plasat unde nu trebuia, conform busolei mele interioare. Totuşi, asemănarea era mai mult decît o coincidenţă. Unicornul escaladă stînca cea mai

apropiată de izvor, ne privi, apoi se întoarse. Poate că privise în jos, spre ocean.

Apoi, pe măsură ce înaintam, dumbrava, unicornul, copacii din jurul nostru, cursul de apă de lîngă noi căpătară o claritate neobişnuită, toate, ca şi cum fiecare ar fi iradiat o lumină specială, făcînd-o să tremure o dată cu intensitatea culorii, în acelaşi timp pîlpîind, uşor, exact la limita percepţiei. Aceasta declanşa în mine un sentiment incipient ca începutul acompaniamentul emoţional al unei curse prin umbră.

Atunci, atunci şi atunci, cu fiecare pas al armăsarului meu, ceva se petrecu în universul din jurul nostru. O corecţie în relaţiile obiectelor se petrecu deodată, erodînd simţul adîncimii, distrugînd perspectiva, rearanjînd dispunerea articolelor în cîmpul meu vizual, astfel încît fiecare obiect îşi prezenta întreaga suprafaţă exterioară fără a părea că ocupă, simultan, o suprafaţă mărită: predominau unghiurile, şi mărimile relative păreau dintr-o dată ridicole. Calul lui Random se trase înapoi şi necheză, masiv, apocaliptic, amintindu-mi brusc de *Guernica*[12]. Şi, spre disperarea mea, am văzut că nici noi nu scăpasem neatinşi de fenomen – Random, luptîndu-se cu armăsarul lui, şi Ganelon, încă reuşind să-l ţină în frîu pe Firedrake, fuseseră, ca totul în jur, transfiguraţi de acest vis cubist al spaţiului.

Numai că Star era un veteran al multor curse prin umbră; Firedrake, la rîndul lui, trecuse prin multe. Ne-am încleştat de ei şi am simţit mişcările pe care nu le puteam aprecia cu acurateţe. În cele din urmă, reuşi şi Random să-şi impună voinţa asupra armăsarului, cu toate că drumul continua să se modifice pe măsură ce înaintam.

Etaloanele de lumină se schimbară apoi. Cerul deveni

---

[12] Guernica y Luno – oraş distrus de aviaţia germană în timpul războiului civil spaniol (1937): acest eveniment i-a inspirat lui Picasso o pînză monumentală celebră. (n. trad.)

negru, nu ca noaptea, ci ca o suprafaţă plană, nereflectorizantă. La fel făcură unele suprafeţe goale dintre obiecte. Unica lumină rămasă părea că îşi are originea în obiectele însele, şi se albea în mod gradat. Diverse intensităţi de alb izbucneau din planurile existenţei şi, cel mai strălucitor dintre toate, imens, cumplit, unicornul se dădu brusc înapoi, bătînd aerul cu copitele, umplînd poate nouăzeci la sută din creaţie cu ceea ce deveni un gest în ralanti, de care m-am temut că ne va ucide dacă mai avansăm încă un pas.

Apoi rămase numai lumina.

Apoi nemişcare absolută.

Apoi lumina dispăru şi nu mai era nimic. Nici măcar bezna. Un gol în existenţă, care poate durase o clipă sau o eternitate…

Apoi bezna reveni, apoi lumina. Numai că erau inversate. Lumina umplea interstiţiile, conturînd viduri care trebuiau să fie obiectele. Primul sunet pe care l-am auzit a fost curgerea apei şi am ştiut, cumva, că ne-am oprit lîngă izvor. Primul lucru pe care l-am simţit a fost tremurul lui Star. Apoi mirosul mării.

Apoi apăru Modelul, sau o variantă în negativ, distorsionată, a lui…

M-am aplecat, şi mai multă lumină se strecură în jurul marginilor lucrurilor. M-am dat înapoi; lumina dispăru. Din nou înainte, de data asta mai mult ca prima dată…

Lumina se răspîndi, introducînd diverse nuanţe de gri în planul lucrurilor. Atunci, moale, cu genunchii, i-am sugerat lui Star să înainteze.

Cu fiecare pas, cîte ceva revenea lumii. Suprafeţe, texturi, culori…

În spatele meu, i-am auzit pe ceilalţi urmîndu-mă. Sub mine, Modelul nu-şi dezvăluia nimic din misterul său, dar îşi dobîndise un context care, încet-încet, îşi găsea locul în realcătuirea lumii din jurul nostru.

Continuînd drumul în josul dealului, reapăru un simţ al

adîncimii. Marea, acum vizibilă limpede undeva în dreapta, suferise o separare posibil pur optică de cer, cu care păruse, pentru un moment, unită într-un fel de *Urmeer*[13] al apelor de deasupra şi de dedesubt. Tulburător dacă stăteai să te gîndeşti, dar neobservat în timp ce se întîmpla. Ne îndreptam în josul unei pante rîpoase, stîncoase, care părea să înceapă din spatele dumbrăvii în care ne condusese unicornul. Cam la vreo sută de metri sub noi era o suprafaţă perfect plană care părea a fi stîncă solidă, fără fisuri – ovală ca formă, cam de două sute de metri de-a lungul axei principale. Povîrnişul pe care coboram cotea la stînga şi se întorcea, descriind un arc vast, o paranteză, adăpostind pe jumătate stînca netedă. Dincolo de ieşitura aceea nu mai era nimic – adică pămîntul cobora brusc către marea aceea neobişnuită.

Şi, continuînd, toate cele trei dimensiuni se reasamblară încă o dată. Soarele era imensul glob de aur lichid pe care-l văzusem mai devreme. Cerul era de un albastru mai profund decît al Amberului şi pe el nu era nici un nor. Marea era de un albastru potrivit ca nuanţă, nepătată de nave sau insule. Nu vedeam nici o pasăre şi nu auzeam vreun alt sunet decît ale noastre. O tăcere enormă domnea asupra acestui loc, asupra acestei zile. În sfera viziunii mele dintr-o dată limpezi, Modelul îşi recăpătase, în sfîrşit, poziţia pe suprafaţa de dedesubt. La început am crezut că e inscripţionat în stîncă, dar, cînd ne-am apropiat, am văzut că era cuprins în ea – dîre roz-aurii, ca şi cum ar fi fost nişte vene într-o marmură exotică, părînd ceva natural, în ciuda scopului evident al designului.

Am tras de hăţuri şi ceilalţi au venit lîngă mine. Random în dreapta, Ganelon în stînga.

Am privit Modelul în tăcere multă vreme. O pată întunecată, cu margini zdrenţuite, acoperise o suprafaţă a secţiunii de sub noi, întinzîndu-se de la marginea din afară

[13] Oceanul primordial (în limba germana în original). (n. red.)

pînă spre centru.

— Ştiţi ceva, rosti într-un tîrziu Random, e ca şi cum cineva ar fi tăiat vîrful Kolvirului, retezîndu-l cam la nivelul temniţelor.

— Da, am spus.

— Atunci – căutînd o echivalenţă – asta ar fi cam pe unde se întinde Modelul nostru.

— Da, am spus din nou.

— Şi suprafaţa aceea pătată e spre sud, de unde începe drumul negru.

Am încuviinţat încet, pe măsură ce înţelegerea sosea şi se topea într-o certitudine.

— Ce înseamnă asta? întrebă. Pare să corespundă adevăratei stări de lucruri, dar, dincolo de asta, nu înţeleg semnificaţia ei. De ce am fost aduşi aici şi ni s-a arătat chestia asta?

— Nu corespunde adevăratei stări de lucruri, am spus. *Este* adevărata stare de lucruri.

Ganelon se întoarse spre noi.

— Pe acea umbră Pămînt pe care am vizitat-o – unde ai petrecut atîţia ani – am auzit o poezie despre două drumuri care se despart într-o pădure, rosti. Se sfîrşeşte aşa: „Pe drumul mai puţin bătut am luat-o, şi asta a contat enorm”. Cînd am auzit-o, m-am gîndit la ceva ce mi-ai spus cîndva: „Toate drumurile duc spre Amber” şi m-am întrebat atunci, aşa cum fac şi acum, cît contează alegerea, în ciuda aparentei inevitabilităţi a scopului pentru cei de un sînge cu tine.

— Ştii? am spus. Înţelegi?

— Cred că da.

Încuviinţă, apoi arătă cu degetul.

— Acolo jos e adevăratul Amber, nu-i aşa?

— Da, am spus. Da, este.

ROGER ZELAZNY

Semnul unicornului

În al treilea volum al Cronicilor Amberului, Corwin, acum regent, trebuie să descopere cine este ucigaşul fratelui său, Caine, pentru a-şi dovedi nevinovăția. Cînd şi cel ce pare a avea o parte din răspunsuri, Brand, este înjunghiat, problemele familiale devin brusc mult mai complicate.

Rudele aduc totuşi şi informații utile, astfel încît evenimentele anterioare accidentului de maşină al lui Corwin se clarifică, iar Giuvaierul Judecății, artefactul misterios care poate controla vremea, se dovedeşte a fi mai important decît se crezuse, iar puterea sa poate fi distructivă pentru purtător.

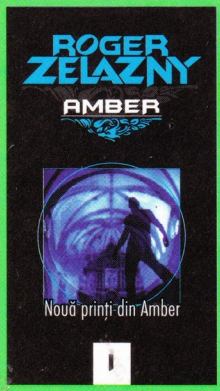

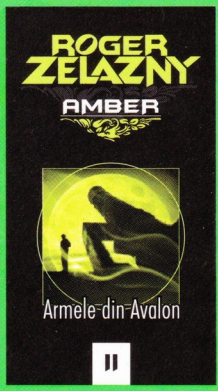

ISBN 978-973-733-147-2
9 789737 331472

TRITONIC
fiction.ro